

Giới thiệu Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mang Số 13

Trong một lần hoàn thành nhiệm vụ trở về, một tia sét không biết từ nơi nào đánh thẳng vào chiếc xe của nhóm No. 13. Dạ Nhược Y, Dạ Qua Thần, cả hai người đều bị xuyên không, cùng ở trong một gia tộc họ Dạ, cả hai là thiên tài võ đạo trong một tổ chức ngầm của chính phủ ở thế kỷ 21, nhưng xuyên qua lại là phế vật trong gia tộc, bị đối xử tàn bạo ngay cả cận vệ cũng không bằng.

Lẽ nào họ lại chịu cảnh bị xem là phế vật như vậy, họ sẽ nhớ mặt từng người một và trả lại cho ai xem thường họ gấp mười lần. Dạ Nhược Y cười quái dị thành tiếng, bàn tay đâm qua trái tim của tên nô bộc kia, rất nhanh liền được thu về, tay cầm trái tim vẫn còn đập lắc lư trước mặt của tên nô bộc, hắn với tay tới để lấy trái tim thì thân xác đột nhiên bị nổ tung.

Hãy cùng hai người họ lần lượt trên con đường trả thù những ai xem thường mình như thế nào liệu họ có trở về hiện đại được hay không qua truyện Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mang Số 13.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mang Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chiếc đồng hồ kì lạ

- Các người, hãy tha cho chúng tôi một con đường để sống nữa chứ?

Một lão béo chấp hai tay lại cầu xin một nhóm sáu người trước mặt, cả sáu người sắc mặt đều lạnh như băng không nói một lời, một nam nhân có mái tóc tím đi lên phía trước, nói:

- Người làm việc có nghĩ đến ngày hôm nay hay không?

Một bóng người ngoài cửa đi, trong màn đêm khuya, chẳng thấy rõ thân hình của con người đó là ai.

Lão béo vừa nhìn thấy con người đó đi vào, thì lập tức nghĩ ngay đến người mình mới thuê lúc sáng, hấp tấp chạy lại, không xem sáu người trước mặt vào mắt mà xô bọn họ ra, cười xảo trá, quay lại quát:

- Ha ha, có Hạ Khanh Phong ở đây, thì các người làm gì được ta?

Cả sáu người sắc mặt vẫn lạnh như thường, bóng người ở sau đi tới đến, nhìn thấy lão béo ở trước mặt, còn quay lưng lại, không thèm để ý đến người phía sau đang đang khó chịu, đã vậy, lão béo này còn nói thêm một câu:

- Hạ Khanh Phong giết bọn chúng cho ta!

Một lời lại thêm một lời nữa, thật bức bối, người phía sau liền đập một cái thật mạnh vào lưng của lão béo khốn khiếp kia, lạnh lùng ném cho một câu:

- Hạ Khanh Phong đang chờ người ở dưới âm tào địa phủ để trả tiền đây.

Lão béo, mặt không chút máu, quay lại, hắn lắp bắp, nói:

- T... Từ....thần....số...13....

Nam nhân tóc tím nhìn "Từ thần số 13" chỉ tay về phía căn phòng đang đóng.

- Em đến trễ hơn dự định rồi, trong kia là phần của em, bọn này không thể làm được, nên phiền em thôi Nhược Y.

Dạ Nhược Y, người mang biệt danh "Từ thần số 13", từ cách ăn mặc đến cả giọng nói, dễ bị hiểu lầm là con trai, vì ăn mặc theo kiểu tomboy đơn giản là nó không gò bó khi hoạt động mạnh (đánh nhau), giọng nói thì hơi bị khàn, nghe ít có nữ tính, nghe lướt qua thì như là giọng con trai, nhưng nghe kỹ thì sẽ phát hiện là giọng con gái.

Và dễ bị hiểu lầm là con trai hơn nữa bởi cái tên, ở trong tổ chức chỉ có một vài người biết được tên của nàng là Dạ Nhược Y, đại đa số đều gọi là "số 13" hoặc là "Từ thần số 13".

Dạ Nhược Y từng là một vật thí nghiệm cho một viện nghiên cứu ngầm trái pháp vào năm năm tuổi, đến năm mười lăm tuổi thì trốn khỏi viện nghiên cứu, rồi gặp một vài người, cũng có một vài lí do trở thành tội phạm và bị bắt vào tổ chức S.F, cho đến ba năm sau, khi ra khỏi thì lại trở thành người của tổ chức, Dạ Nhược Y gặp lại được anh trai của mình ở trong tổ chức, tên là Dạ Qua Thần và anh của Dạ Nhược Y là người nắm giữ chức vị cao nhất trong tổ chức - tổng chỉ huy.

Cha mẹ của hai người thì đã bị giết khi Dạ Nhược Y được năm tuổi, lúc đó Dạ Qua Thần bảy tuổi, nhưng Dạ Qua Thần không có ở nhà, nên Dạ Nhược

Y bị bắt đi làm vật thí nghiệm, còn cha mẹ thì bị đám người ở viện nghiên cứu giết chết.

Dạ Nhược Y, đi đến cánh cửa kính chịu lực, đẩy về phía cánh cửa, dù là cánh cửa chịu lực, nhưng Dạ Nhược Y lại từng là vật thí nghiệm, mà thí nghiệm này lại là làm cho con người có siêu năng, nên việc đập phá cánh cửa này dễ như trở bàn tay với Dạ Nhược Y.

Dạ Nhược Y không tính là siêu năng lực gì mấy khi ở viện nghiên cứu, vì năng lực mà đám nhà bác học ở viện nghiên thí nghiệm lên người Dạ Nhược Y chỉ làm cho những khả năng tiềm ẩn trong con người được phát huy hết hiệu lực của nó, nhưng không chỉ dừng lại ở đó, cho dù là có đánh thức được tiềm năng ẩn thì bọn họ vẫn muốn làm ra một quái vật, nên sức mạnh tiềm ẩn của Dạ Nhược Y là gấp mười lần, tính về người bình thường có thể là gấp ngàn lần.

Ở bên trong căn phòng, chỉ có một thiếu nữ xinh đẹp, Dạ Nhược Y đi đến, lấy ra một ống tiêm, hỏi:

- Muốn tự tay ta làm hay là người tự làm?

Cô gái xinh đẹp thấy Dạ Nhược Y đưa ống tiêm trước mặt, liền quát:

- Từ thân số 13, người không biết thương hoa tiếc ngọc là gì sao? Nếu tiêm cái thứ đó vào thì cơ thể của ta sẽ bị thổi nát và mục rữa đấy, người là đàn ông tại sao ngay cả con gái chân yếu tay mềm người cũng không tha?

Đổi ý rồi, Dạ Nhược Y vốn là muốn để cho cô ta quyết định, nhưng mà cô gái này lại hung hăng, phách lối như vậy thì tự tay mình làm con hay hơn.

Máu trong người của Dạ Nhược Y sôi lên, Dạ Nhược Y ngồi xổm xuống, cười quái dị, nói:

- Xin lỗi, nhưng ta là con gái, như người thôi. Người nghĩ đến cơ thể bị thổi nát, mục rữa vậy tại sao người lại lấy nó để giết người, không phải một hay mà là trăm ngàn người.

Vừa nói xong, Dạ Nhược Y tiêm thuốc vào người cô ta, da thịt trên người cô ta bắt đầu có mùi hôi thối như xác chết hay rác, da thịt cứ như nước sôi, nổi lên những bong bóng, Dạ Nhược Y đứng dậy bỏ đi, cô gái thì la hét không ngừng nghỉ.

Vừa đi ra ngoài, xác của lão béo nổ tung, máu thịt trộn lẫn, quần tung tóe khắp nơi. Dạ Nhược Y đi đến chỗ nam nhân tóc tím, nói:

- Qua Thần, anh đừng rủ em đi làm cái nhiệm vụ chán ngắt này nữa. Không có lợi ích gì cả.

Dạ Qua Thần thờ dài một tiếng, đưa tay choàng qua cổ của Dạ Nhược Y, nói:

- Đi về mở tiệc tùng đi, đừng lạnh nhạt như vậy mãi, không tốt cho sức khỏe đâu, Nhược Y à!

Ai cũng hiểu được, Dạ Nhược Y đang buồn cái gì, Hàn Từ Lôi vẫn đang nằm ở bệnh viện chưa biết sống chết thế nào. Hàn Từ Lôi là người yêu của Dạ Nhược Y nàng, vì bảo vệ Dạ Nhược Y mà Hàn Từ Lôi bị thương nặng phải nhập viện, không biết cái chết sẽ đến lúc nào?

- Nhược Y, không sao đâu, anh sẽ cố gắng giúp cho Hàn Từ Lôi mà, yên tâm đi.

- Kiệt Khắc? Cảm ơn anh.

Kiệt Khắc là một nhà nghiên cứu về thuốc, cũng là bác sĩ. Dạ Nhược Y có lòng tin Kiệt Khắc có thể chữa trị được cho Hàn Từ Lôi, nàng cũng đã có phần nào yên tâm.

Cả bảy người lên xe đi về tổ chức.

Ở bên trong xe, Dạ Nhược Y cầm một cái đồng hồ dây chuyền trong tay, Dạ Qua Thần nhìn thấy, hỏi:

- Cái đồng hồ đó?

Dạ Nhược Y quay lại, trả lời:

- Hạ Khanh Phong đưa nó cho em, hấn sợ chết.

Dạ Qua Thần cười cười, đáp thêm:

- Nhưng vẫn chết.

Vân Phong nhìn thấy chiếc đồng hồ, hỏi:

- Chị Nhược Y, em thấy nó rất kì lạ.

Vân Phong là một cậu nhóc khoảng mười lăm tuổi, cậu cũng là một vật thí nghiệm như Dạ Nhược Y, bây giờ cả hai người là đồng nghiệp của nhau. Siêu năng lực mà Vân Phong sở hữu là tính cách, tính cách của Vân Phong thay đổi thì màu mắt của cậu cũng thay đổi theo (hoặc ngược lại), một vài màu sắc thường có ở Vân Phong là màu đen - ôn nhu, bình thường; màu cam - đa nghi; màu vàng - sắc bén, lạnh lùng; xanh lục - quậy phá;...

Dạ Nhược Y nhìn vào mắt của Vân Phong thấy nó là màu xám, ý nghĩa là cảnh giác, Dạ Nhược Y ấn nút, mở chiếc đồ hồ ra xem.

Tất cả mọi người quay quanh xem, bên trong, những chiếc kim được thiết kế tinh xảo, theo phong cách cổ, những con số la mã, điều mà khiến mọi người để mắt đến là một viên ngọc tròn được đính ở trung tâm, Viên ngọc có màu trắng bình thường trong suốt, chỉ có hoa văn hình sấm sét bên trong kỳ ảo như thật.

Dạ Nhược Y, nín thở, hỏi:

- Tại sao lại có mười ba giờ?

- Đưa anh xem.

Phong Tiêu Gia lấy chiếc đồng hồ xem. Phong Tiêu Gia là người ở tổ chức S.F từ nhỏ, đơn giản vì cha của cậu là một trong năm người lập ra tổ chức, Phong Tiêu Gia không hứng thú với chức tổng chỉ huy, nhưng vẫn bị bắt làm chỉ huy đội 1.

Có ba chỉ huy, chỉ huy đầu tiên là Phong Tiêu Gia, chỉ huy thứ hai là Phong Tiêu Viêm, chỉ thứ ba là Hàn Tử Lôi, là người yêu của Dạ Nhược Y, Phong Tiêu Gia và Phong Tiêu Viêm là ai anh em sinh đôi, hai người rất giống nhau, chỉ có thể nhận ra ở con mắt dị đồng, Phong Tiêu Gia có con mắt xanh ở bên phải và con mắt xám bên trái, còn Phong Tiêu Viêm thì ngược lại.

- Đúng là có mười ba giờ... Chẳng lẽ cái này đặc biệt làm riêng cho em?

Phong Tiêu Viêm cảm thấy lời nói của Phong Tiêu Gia thật vô vị, đánh một cái vào ót, quát:

- Anh làm ơn đừng nói nhảm nữa, và... quay lên lái xe đi kia!

Phong Tiêu Gia cười hi hi, trả lời:

- Anh quên mất.

Trả lại đồng hồ cho Dạ Nhược Y rồi quay lên lái xe lại đường hoàng, Dạ Nhược Y nhìn cái viên ngọc càng lúc càng tò mò, chạm vào viên ngọc, nó như có lực hút, khi Dạ Nhược Y vừa chạm vào thì không hiểu tại sao ngón tay lại tự ấn mạnh xuống, cảm giác viên ngọc như một cái nút.

Không có chuyện gì xảy ra, Dạ Nhược Y đóng đồng hồ lại, vừa đóng lại liền nghe một tiếng sét.

- Âm

Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y cùng lúc quát to:

- Tiêu Gia! Nhìn phía trước!!!!!!!!!!

Phong Tiêu Gia giật mình, vội quay phía trước, tay lái chuyển hướng để cố tránh tia sét đó, nhưng vẫn bị một lực hút kì lạ nào đó kéo vào tia sét, mọi thứ diễn ra trước mặt bảy người rất chậm như thời gian thì chưa đến ba giây.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyền Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Dong binh đoàn No.13

Beta: Đường Thiên Lam

Một trận đau nhức, Dạ Nhược Y cảm thấy cả cơ thể của mình như đang bị tra tấn cực độ, cái cảm giác đau nhức toàn thân này khiến Dạ Nhược Y nhớ về quá khứ, khi mình còn là vật thí nghiệm ở viện nghiên cứu.

Dạ Nhược Y điên cuồng đánh trả lại những cơn đau đớn, mở mắt ra, Dạ Nhược Y thấy trước mặt là một con sói có bộ lông màu xanh cao khoảng một trượng, nếu người thường nhìn thấy con sói này chắc chắn là đã bị nó cho vô dạn dày rồi.

Dạ Nhược Y đối diện với con sói tức giận cực độ, từ trước tới giờ chưa từng có một con thú nào dám làm cho Dạ Nhược Y đau đớn như vậy, tức giận liền biểu hiện mặt, không thể kiềm chế được, Dạ Nhược Y liền cho một nắm đấm vào mặt của con sói lông xanh này.

Con sói lông xanh khi nhìn thấy vẻ tức giận trên mặt Dạ Nhược Y đã vô cùng hoảng sợ, nhìn thấy cú đấm của Dạ Nhược Y, con sói liền tránh né, nhưng khi tránh né xong, nó chẳng còn sức để mà chạy được nữa, sợ hãi trước sát khí của Dạ Nhược Y khiến nó không thể nào chạy được.

Còn Dạ Nhược Y thì rất bất ngờ khi thấy con sói kia né được cú đâm của mình, nhưng tức giận vẫn không thể nguôi được, liền chạy đến chỗ con sói xanh.

Không chờ Dạ Nhược Y, con sói biến thành hình người, là một mỹ nam vừa vặn mười lăm tuổi, mái tóc xanh trời và một đôi mắt vàng của loài sói, xua tay nói:

- Ta không đắc tội với ngươi, tại sao ngươi lại muốn giết ta?

Cú đâm vừa tới trước mặt con sói thì liền dừng lại, Dạ Nhược Y nắm lấy cổ áo, đôi mắt đỏ huyết, cả mái tóc đỏ quỳnh quất:

- Vậy là ai làm ta ra nông nỗi này?

Sói xanh hoảng sợ, lắp bắp trả lời:

- Một đám người đánh... ngươi, ta tưởng ngươi đã chết nên đến gần xem...ai ngờ được khi ngươi tỉnh dậy liền đánh ta.

Dạ Nhược Y nghe lời giải thích của sói xanh, vẫn tức giận quát:

- Vậy ngươi đến gần ta làm gì hả?

- Ta... ta chỉ đến gần xem ngươi như thế nào thôi...

- Nếu ta không tỉnh lại thì ngươi sẽ ăn thịt ta chứ gì?

- Kh...không phải...

Nhìn vào con mắt vàng của sói xanh, Dạ Nhược Y đọc được một đoạn suy nghĩ của sói xanh, liền cười lạnh, nói:

- Kế ước với ta ngươi sẽ được tự do.

Sói xanh vừa nghe xong, liền hoảng sợ, nói:

- Kế ước chẳng phải là sẽ bị bó buộc với ngươi mãi sao, ta không đồng ý.

Dạ Nhược Y bỏ cổ áo của con sói xanh này ra, cười cười, đưa ra năm ngón tay.

- Sau năm năm ta sẽ trả tự do cho ngươi, còn không... thì ngươi chết tại đây!

Câu cuối Dạ Nhược Y có ý nhấn thật mạnh, vẻ tức giận lại hiện ra trên mặt, con sói xanh cảm nhận sát khí xung quanh, sợ hãi, nói:

- Ta đồng ý, ta đồng ý.

Dạ Nhược Y cười cười, đi đến gần con sói xanh hơn, với nụ cười thân thiện trên mặt, hỏi:

- Kế ước... ngươi có thể chỉ điểm ta được không?

Nghe câu nói của Dạ Nhược Y, sói xanh muốn té ngã, trả lời:

- Chỉ cần ngươi nhỏ một giọt máu, rồi đọc chú ngữ của ngươi là được rồi.

Về mặt Dạ Nhược Y lại lạnh như cũ, trả lời:

- Đã hiểu.

Lại nhìn vào đôi mắt vào thấy sói xanh than khóc:

- Tại sao ta lại chỉ con nhóc đó cách để kế ước cơ chứ, ngu hết chỗ nói mà.

Dạ Nhược Y tựa tiểu phi tiểu, căn ngón tay của mình đưa về phía trước, đọc lên một đoạn văn:

- Cuộc sống của ngươi, mạng của ngươi, đều sẽ do ta sắp đặt, dưới cái tên Dạ Nhược Y này, ngươi sẽ là của ta, một ma thú trung thành, ngươi trở thành của ta năm năm định kỳ, kế ước thành lập.

Một vòng ma pháp vô số màu sắc xuất hiện, khoảng ba giây là biến mất.

Sói xanh ngơ ngác nhìn Dạ Nhược Y, Dạ Nhược Y đi đến gần hỏi:

- Có vấn đề?

Sói xanh lúc này mới phản ứng, trả lời:

- Có đấy, người là kẻ ước su sao? Tại sao người lại có thể kẻ ước đơn giản như vậy, phải là kẻ ước su thì mới kẻ ước được với ta, người thì chỉ cần đọc một đoạn văn là có thể kẻ ước ngay, đây là lần đầu tiên ta thấy đấy. Còn nữa, tại sao vòng ma pháp kẻ ước của người lại có vô số sắc màu, nhiều nhất ta chỉ nhìn thấy vòng pháp năm sắc thôi, còn người thì lại rất nhiều màu sắc.

Một tràng câu hỏi, Dạ Nhược Y chỉ đáp một câu duy nhất:

- Ai biết.

Sói xanh muốn đứng hình với Dạ Nhược Y, Dạ Nhược Y như trực nhớ đến truyện gì đó, liền quay lại hỏi:

- Người tên là gì?

Sói xanh lại muốn đứng hình lần thứ hai, vẻ mặt nghiêm túc như vậy khi hỏi tên người khác làm sói xanh bất ngờ cực độ, trả lời:

- Thiên Lâm Huân.

- Ta là Dạ Nhược Y, có nhiệm vụ cho người đây, đưa ta đi dạo khắp nơi đi.

Không nói gì nhiều, Thiên Lâm Huân biến thành con sói xanh, đưa Dạ Nhược Y lên lưng sau đó chạy đi khắp cả khu rừng.

Trong lúc dạo đi khắp cả rừng, Dạ Nhược Y không có hứng thú nhìn xem xung quanh, trực tiếp nhắm mắt lại, Dạ Nhược Y nhận được một đoạn ký ức.

Nơi này được gọi là Ba Thiên thế giới, chỗ mà Dạ Nhược Y đang ở là đất nước Hoàng Lâm, ở Nam đại lục. Nơi này được phân ra làm ba đại lục chính là Nam đại lục, Đông đại lục và Tây đại lục.

Nam đại lục và Tây đại lục giáp với nhau, Đông đại lục thì ở một nơi xa cách hai đại lục ngoài biển. (như Châu Á giáp với Châu Âu và cách Châu Mỹ)

Nơi này có vô số nghề nghiệp khác nhau như là: Sát thủ, kiếm sĩ, đấu sĩ, ma pháp sư, kẻ ước su, luyện được su, thuần thú su,...

Hừm... Chẳng lẽ đây gọi là xuyên không trong tiểu thuyết à!? Đùng nghĩ Dạ Nhược Y đọc mấy thứ đó, chẳng qua lúc trước vô tình vào phòng của Kiệt Khắc thấy mấy bộ tiểu thuyết xuyên không của Kiệt Nhi - em gái của Kiệt Khắc để lại, cũng là những tài sản quý báu của Kiệt Nhi khi còn sống để lại.

Thấy Kiệt Khắc đang xem, Dạ Nhược Y xem thử một quyển có những tình tiết xuyên không như thế này. Ai dè mới đọc vài chương thì Dạ Nhược Y đã không hứng thú nữa.

Cũng từng hỏi qua Kiệt Khắc về những bộ tiểu thuyết đó, Dạ Nhược Y mới hiểu đó là những bộ truyện mà Kiệt Nhi thích nhất để lại cho Kiệt Khắc, Kiệt Khắc xem những bộ tiểu thuyết này cũng như là nhớ em gái của mình.

...

Đúng là xui xẻo, mình qua thân thể mới, thân thể này hình như chỉ mới bảy tám tuổi, da cũng trắng nhưng còn vài chỗ bị đánh chưa tan, mái tóc dài màu đen huyền hơi bị rối, đôi mắt xanh như của biển sâu. Máu tóc và mắt thay đổi, không còn là màu đỏ huyết của lúc trước nữa.

Nhưng khi Dạ Nhược Y tức hay không kiềm chế được sức mạnh thì mái tóc, mắt sẽ trở lại màu đỏ huyết sắc như cũ, cũng như khi Dạ Nhược Y tức giận với Thiên Lâm Huân.

Dạ Nhược Y ở Dạ gia là một phế vật không hơn không kém.

Biết được thông tin này, Dạ Nhược Y không muốn biết thêm thông tin gì nữa, liền sai Thiên Lâm Huân đi đến dung binh công hội, nhận nhiệm vụ.

Thiên Lâm Huân theo mệnh lệnh đi đến một dung binh công hội, vừa bước vào trong, những người xung quanh đều nhìn thấy Dạ Nhược Y mà cười, một tiểu oa nhi đi vào một dung binh công hội, còn muốn nhận nhiệm vụ, thật đúng là làm người ta cười đến chết.

Nhìn thấy một nhiệm vụ là giết chết đám người thổ phi cấp A, Dạ Nhược Y liền sai Thiên Lâm Huân đến lấy cái nhiệm vụ đưa đến chỗ của thiếu nữ, Dạ Nhược nói:

- Tỷ tỷ, ta muốn nhận nhiệm vụ này.

Vừa nghe lời nói, thiếu nữ khoảng mười bảy, mười tám tuổi đang lau đĩa, ngó nhìn xung quanh chỉ thấy chàng trai khoảng mười lăm tuổi là Thiên Lâm Huân đang chỉ tay xuống dưới, thiếu nữ liền nhìn xuống, thấy Dạ Nhược Y đang đưa cái tờ giấy nhiệm vụ.

Không khỏi có chút khôi hài, thiếu nữ liền nói:

- Tiểu muội muội à đây không phải là chỗ để vui chơi đâu, đi về đi thi hơn. Muội cũng không nên nhận nhiệm vụ cấp A như vậy, không phải là trò chơi trẻ con đâu.

Dạ Nhược Y nghe được trong lời nói có ý cười đùa, liền tức giận, lạnh lùng nói:

- Nhận nhiệm vụ cũng có yêu cầu độ sao?

Nghe giọng nói lạnh đến tận xương của Dạ Nhược Y, thiếu nữ không biết mình có nghe nhầm không, nhưng giọng nói của Dạ Nhược Y như không phải giọng nói của một đứa trẻ nên có, nhìn ánh mắt sắc bén như của một kẻ sát nhân.

- Không...không có yêu cầu gì, chỉ qua là tiểu muội muội cần làm một dung binh đoàn thôi.

Thiếu nữ lấy ra một tờ giấy đưa cho Dạ Nhược Y nói:

- Tiểu muội muội điền thông tin vào tờ giấy này là có thể lập thành một dung binh đoàn rồi.

Vừa nói xong, Dạ Nhược Y lấy bút ghi mọi thông tin vào trong. Thiên Lâm Huân bên cạnh nhìn vào tờ giấy thấy Dạ Nhược Y ghi những thông tin:

Tên dung binh đoàn: No. 13.

Đội trưởng: Dạ Nhược Y.

Đội phó: chưa có.

Thành viên: Thiên Lâm Huân.

Viết xong liền đưa cho thiếu nữ kia, thiếu nữ nhận tờ giấy xong liền đưa cho Dạ Nhược Y một cái huy hiệu có khắc tên của dung binh đoàn.

Dạ Nhược Y cầm lấy, rồi nhận cái nhiệm vụ trực tiếp đi ra ngoài.

Một nam nhân đến phía sau thiếu nữ, hỏi:

- Hàn Liên Cơ sao nàng lại chấp nhận cho tiểu cô nương ấy lập dung binh đoàn, còn cho nhận nhiệm vụ cấp A nữa chứ?

- Ta không biết, không hiểu tại sao nhưng cơ thể của ta cứ làm theo lời của tiểu muội muội đó, trong con mắt của tiểu muội muội ấy như nói lên rằng không làm theo, ta sẽ giết người. Cứ vậy mà ta làm theo lời tiểu muội muội đó.

Một canh giờ sau.

Dạ Nhược Y đi đến dung binh công hội, với mái tóc và con mắt màu đỏ, toàn thân đều là máu.

Hàn Liên Cơ liền chạy đến, lo lắng hỏi:

- Tiểu muội muội không sao chứ? Tỷ tỷ đã nói là không nên nhận nhiệm vụ cấp A rồi mà. Bây giờ ra nông nỗi này.

Hàn Liên Cơ định đụng vào người của Dạ Nhược Y thì bị Dạ Nhược Y hất tay ra, lạnh lùng trả lời:

- Không phải máu của ta, của đám kia.

Nhìn theo hướng Dạ Nhược Y chỉ, thấy Thiên Lâm Huân đang kéo một cái bao ném vào bên trong, một đồng thi thể từ trong bao lăn ra, có hai tên còn sống bỏ đi, liền bị Dạ Nhược Y đập nát cổ họng.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Hàn Liên Cơ như muốn môn mưa, nhìn hành động tàn bạo của Dạ Nhược Y mà cả căn phòng trở nên lạnh hơn, những người ngồi xung quanh thấy cảnh này đều cảm thấy lạnh sống lưng.

- Có nhiệm vụ nào khó hơn, yêu cầu giết người thì đến Dạ gia tìm Dạ Nhược Y này, nếu ai muốn cùng dung binh đoàn No. 13 này cùng làm nhiệm vụ thì nên chuẩn bị một nhiệm vụ cấp S trở lên đi.

Nói xong, Dạ Nhược Y quay đi, sai Thiên Lâm Huân đi về Dạ gia một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Vân Phong - Thái tử đất nước Hoàng Lâm.

Dạ Nhược Y vừa về đến Dạ gia thì liền kêu Thiên Lâm Huân biến thành người, từ cửa sau đi vào Dạ gia, Dạ Nhược Y từ ký ức của cơ thể này biết được nhà của nàng chỉ là một sân đất bỏ trống, không ai quan tâm, ngay cả người giúp việc cũng không có để quét dọn.

Cho dù là ở trong một gia tộc lớn như Dạ gia bị khinh bị đến mức cả chó cũng không bằng, Dạ Nhược Y nhớ đến những đau khổ mà mình trải qua khi ở Dạ gia từ cơ thể này, tức giận không thể nào nguôi được.

Thiên Lâm Huân đứng bên cạnh nhìn thấy vẻ tức giận của Dạ Nhược Y cũng không hiểu lý do là gì, nhưng khi đi một đoạn đường dài đến một sân viên bỏ hoang, nhà cửa lụp sụp, có thể bị đổ nát bất cứ lúc nào.

Thiên Lâm Huân không hiểu được, một người mạnh như Dạ Nhược Y lại phải sống ở một nơi như thế này?

Dạ Nhược Y đứng trước sân viên nhà một khoảng, thở dài mà nói:

- Năm ta ba tuổi đã bị đại tỷ và tam ca đánh đến đứt cả kinh mạch, trở thành một siêu phế vật không thể luyện công, thiên phú về ma pháp lại không có lấy một hệ nào cả, thiên phú luyện được còn yếu hơn cả người thường.

Thiên Lâm Huân nghe nói liền cảm thấy thương hại cho Dạ Nhược Y, vì hai người đã kết ước nên tâm linh với nhau, Dạ Nhược Y liền quay lại, nói:

- Nói đùa thôi.

Hiểu rõ Thiên Lâm Huân đang thương hại bản thân, Dạ Nhược Y không chịu được mà phải chuyển đổi chủ đề, Dạ Nhược Y không muốn bất kỳ một ai thương hại mình, chỉ muốn mọi người nhìn thấy mình thật mạnh mẽ.

Một cậu bé khoảng tám tuổi chạy đến chỗ Dạ Nhược Y, thở hồng hộc, nói:

- Nhược Y muội, đại ca của muội bị đám người của Lãnh Nhi tỷ đánh bị thương, đến nỗi...đến nỗi...chết...

Cậu bé này là Dạ Khắc, người duy nhất trong gia tộc đối xử tốt với gia đình Dạ Nhược Y, hơn Dạ Nhược Y một tuổi, Dạ Khắc có thiên phú về kiếm sĩ cao nhất trong gia tộc và thiên phú về ma pháp sư đứng thứ ba sau đại tỷ là Dạ Lãnh Nhi.

Dạ Khắc không dám nói hết lời, vừa nói đến chữ "chết" Dạ Nhược Y liền xúc động, xông lên nắm lấy cổ áo của Dạ Khắc nói:

- Ca ca của ta ở đâu?

Dạ Khắc chỉ vào nhà của Dạ Nhược Y, không nói nhiều Dạ Nhược Y ném Dạ Khắc qua một bên, hướng về phía nhà mà chạy, Thiên Lâm Huân cũng như vậy mà đi theo.

Vừa đến nhà Dạ Nhược Y liền mở cửa ra, nhìn thấy Dạ Qua Thần, đại ca của nàng đang nằm trên giường, toàn thân băng bó, nhưng máu tươi vẫn cứ tuôn ra như suối.

Dạ Nhược Y đi đến, nước mắt không tự chủ được chảy xuống, Dạ Nhược Y đi đến gần Dạ Qua Thần, quỳ xuống dưới giường, nhìn Dạ Qua Thần đang nằm không có một hơi thở, Dạ Nhược Y nắm lấy tay Dạ Qua Thần mà khóc.

Thiên Lâm Huân chỉ đứng bên cạnh cửa bên trong nhà, nhìn Dạ Nhược Y khóc.

Dạ Nhược Y đột nhiên cảm thấy đôi tay bị tê liệt như bị điện giật, theo bản năng thả tay Dạ Qua Thần ra, nhìn cơ thể của Dạ Qua Thần có những tia điện màu tím kì lạ xung quanh Dạ Qua Thần.

Những tia sét xung quanh Dạ Qua Thần làm Dạ Nhược Y nhớ đến cái lúc mình bị xuyên không, cũng có những tia sét đánh vào, lúc này Dạ Nhược Y nhớ đến chiếc đồng hồ dây chuyền kia.

Lục lọi xung quanh người không tìm thấy chiếc đồng hồ đó đâu cả, Dạ Nhược Y liền nghĩ đến những bộ tiểu thuyết khi xuyên qua thì trên cơ thể không có vật gì của quá khứ cả.

Nhưng nếu có một vật dẫn thì nhất định phải có, nhưng trên người Dạ Nhược Y lại không tìm cái vật dẫn là chiếc đồng hồ dây chuyền kia đâu cả.

Nhìn Dạ Qua Thần, Dạ Nhược Y nhìn thấy những tia sét biến mất, Thiên Lâm Huân ở phía sau, nói:

- Hiện tượng đó giống hệt lúc ta gặp người đấy.

Có lẽ Thiên Lâm Huân phải gọi Dạ Nhược Y là chủ nhân, nhưng Dạ Nhược Y lại bảo Thiên Lâm Huân gọi bình thường đi, nên Thiên Lâm Huân mới không gọi Dạ Nhược Y là chủ nhân, mà Dạ Nhược Y khi bị gọi là chủ nhân cảm thấy rất khó chịu nên muốn được xưng hô như bình thường.

Khi nghe Thiên Lâm Huân nói giống hiện tượng khi gặp mình, Dạ Nhược Y liền nghĩ đến Dạ Qua Thần xuyên không.

Không ngoài dự đoán của Dạ Nhược Y, Dạ Qua Thần tỉnh dậy, nhìn Dạ Nhược Y, hỏi:

- Y nhi, hình như em nhỏ đi đấy.

Dạ Nhược Y, nghe được câu mở miệng của Dạ Qua Thần thì, cười lạnh chỉ vào cơ thể Dạ Qua Thần, nói:

- Đừng nói em, anh xem lại bản thân đi.

Nghe vậy, Dạ Qua Thần nhìn lại cơ thể, thấy cơ thể nhỏ bé như mới mười tuổi, Dạ Nhược Y giải thích cho Dạ Qua Thần nghe, sau đó Dạ Qua Thần liền nhắm mắt lại xem ký ức của cơ thể này.

Khoảng một canh giờ sau.

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi chạy vào phòng, liền ôm chăm lấy Dạ Nhược Y và Dạ Qua Thần, nói:

- Hai đứa nhỏ, tại sao hai con lại đắc tội với các ca ca và tỷ tỷ để cho bản thân bị đánh đập như vậy.

Dạ Nhược Y không tự chủ được, cơ miệng lắp bắp nói:

- Dạ....Tĩnh...Phong...

Nước mắt Dạ Nhược Y lại một lần nữa mà rơi xuống, Dạ Qua Thần cũng tương tự như vậy. Hai người sở dĩ như vậy là vì khi xưa, lúc Dạ Nhược Y năm tuổi, Dạ Qua Thần tám tuổi thì cha mẹ đã bị giết mất, lúc này nhìn thấy được người cha của mình, làm sao mà họ không khóc được?

Hơn mười lăm năm không có tình cha mẹ, bây giờ có lại, cả hai quyết định phải trân trọng nó.

Dạ Tĩnh Phong, nhìn cả hai đứa con của mình, hỏi:

- Tại sao con lại gọi phụ thân bằng tên như vậy?

Dạ Nhược Y xoa nước mắt trên khuôn mặt, trả lời:

- Con xin lỗi phụ thân. Phụ thân, con có thứ này đưa cho người.

Dạ Nhược Y từ trong túi lấy ra một thẻ tinh tạp (như thẻ tín dụng ấy) với con số 100 vạn kim tệ bên trên, Dạ Tĩnh Phong sắc mặt tái nhợt, lo lắng hỏi:

- Cái này, con lấy ở đâu vậy Dạ Nhược Y, phụ thân đã dạy con không được ăn cắp rồi mà?

Dạ Nhược Y lắc đầu, trả lời:

- Không có, đây là con kiếm được, phụ thân để con giới thiệu cho người, kia là ma thú của con Thiên Lang Vương, tên của hắn là Thiên Lâm Huân.

Nghe ba từ "Thiên Lang Vương" Dạ Tĩnh Phong liền hoảng sợ quay lại nhìn, nhìn thấy một thiếu niên chưa trưởng thành hoàn chỉnh với mái tóc xanh. Dạ Tĩnh Phong khẳng định đây chính là Thiên Lang Vương.

Thiên Lang bình thường đã rất hiếm rồi, đây Dạ Nhược Y lại có cả Thiên Lang Vương, là Vương đấy a, nghĩa là vua của Thiên Lang còn gì?

Không chỉ có duy nhất Dạ Tĩnh Phong bất ngờ, ngay cả Thiên Lâm Huân cũng bất ngờ không ngớt, chính bản thân hắn còn chưa nói cho Dạ Nhược Y biết mình là Thiên Lang Vương.

Dạ Nhược Y biết được chuyện này là vì khả năng của bản thân chưa bị biến mất, khả năng này là vì thuốc ở quá khứ tác dụng đến cả khi xuyên không. Khả năng có thể đọc được suy nghĩ của kẻ khác, chỉ cần là có thể suy nghĩ là có thể đọc được.

Dạ Tĩnh Phong hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, đứng hình cả nửa ngày, thấy vậy, Dạ Nhược Y liền nói:

- Phụ thân, con đưa Thần ca đi dạo cho khỏe đây ạ.

Dạ Nhược Y kéo Dạ Qua Thần đi, nhìn qua Thiên Lâm Huân, nói:

- Trò ta và Qua Thần ca đến dung binh công hội.

Trên đường đi, Dạ Nhược Y giải thích cho Thiên Lâm Huân tại sao nàng biết được hắn là Thiên Lang Vương, chỉ giải thích đơn giản là đọc được suy nghĩ của Thiên Lâm Huân.

Sau đó, Dạ Nhược Y lại nói chuyện với Dạ Qua Thần. Khả năng của Dạ Qua Thần không mất đi, Dạ Qua Thần không phải là vật thí nghiệm như cậu từng đã bị tiêm thuốc vào người, ngay từ nhỏ, nên mái tóc của Dạ Qua Thần vẫn mãi là màu tím.

Còn Dạ Nhược Y thì lúc tóc đỏ lúc tóc đen, nhưng Dạ Nhược Y có thể điều khiển được sự thay đổi này.

Đến dung binh đoàn, Dạ Nhược Y đến chỗ của Hàn Liên Cơ, nói:

- Ta muốn thêm người vào dung binh đoàn.

Hàn Liên Cơ đưa tờ giấy cho Dạ Nhược Y, sửa lại đội phó là Dạ Qua Thần, rồi đưa cho Hàn Liên Cơ.

Hàn Liên Cơ nhìn bên cạnh Dạ Nhược Y lại là một cậu nhóc, liền thở dài một tiếng, rồi cúi xuống lục lọi tìm thứ gì đó, lấy một nhiệm vụ đưa cho Dạ Nhược Y, nói:

- Đây là nhiệm vụ cấp S, hộ tống thái tử và tứ công chúa về kinh đô.

Dạ Nhược Y có ý định từ chối nhiệm vụ dở hơi này thì liền bị Dạ Qua Thần cắt ngang, lên tiếng trước:

- Được thôi.

Nhận xong, ba người liền đi ra ngoài, vừa ra ngoài, Dạ Nhược Y liền quát:

- Anh có bị sao không vậy? Kinh đô là ở đây chứ còn ở đâu nữa?

Dạ Qua Thần bình tĩnh cười nói:

- Em bình tĩnh đi Y nhi, hộ tống thái tử và công chúa cũng là để chúng ta giao hảo mà thôi, với lại lần hộ tống này, anh tin chắc rằng sẽ có thu hoạch lớn đấy.

- Coi như em tin anh đi.

Cả ba người, phải là hai người một thú chạy vào rừng sâu, đến giữa khu rừng liền nghe tiếng đánh nhau.

Dạ Qua Thần chỉ hướng đánh nhau mà đi đến. Đến nơi, thấy một đám người đang đánh với một bầy ma thú.

Bọn ma thú nhìn thấy thiên Lâm Huân liền bỏ chạy, chúng cảm nhận được uy áp vương giả từ người của Thiên Lâm Huân và biết được đây là Thiên Lang Vương nên liền chạy đi để giữ được mạng nhỏ này.

Thiên Lâm Huân biến thành, Dạ Nhược và Dạ Qua Thần xuất hiện trước mặt mọi người, Dạ Qua Thần đến chỗ hai người ăn mặc sang trọng, nói:

- Bọn ta người của dung binh đoàn No.13, đến để đưa các người đi về kinh đô.

Một đám người ở phía sau hai người này, liền có biểu cảm bức bối, một người ở trong đó đi lên phía trước, nói:

- Nhiệm vụ này bọn ta nhận rồi phiền các người đi về cho.

Dạ Qua Thần cười híp mắt nói:

- Thật chứ?

Tên kia khẳng định nói:

- Thật!

Dạ Qua Thần quay lại, nói:

- Dạ Nhược Y, chúng ta làm công cốc rồi, đi thôi.

Nghe tên "Dạ Nhược Y" như sét đánh ngang tai, cái danh này đã truyền đi khắp nơi ở các dung binh công đoàn, kẻ giết người không chớp, đứa trẻ ác quỷ, chính là Dạ Nhược Y.

Dạ Nhược Y gật đầu, nhìn xung quanh, nói:

- Qua Thần ca, ca có muốn ăn thịt không? Lâu rồi muội chưa được ăn thịt.

- Được thôi, em ngày nào cũng ăn mứt không, không thèm thịt mới là lạ đấy.

Dạ Nhược Y gật đầu, biến mất trong mắt mọi người, Dạ Qua Thần nhìn Thiên Lâm Huân, hỏi:

- Chúng ta cắm trại ở khu vực trung tâm người thấy sao?

Thiên Lâm Huân, đáp lại đơn giản:

- Không ý kiến.

- Ta muốn có ma sùng.

Nghe xong câu nói này, Thiên Lâm Huân cảnh thấy lạnh sống lưng, nói:

- Người làm ơn để cho những ma thú ở đây được yên bình đi.

Vừa nói hết câu, Dạ Nhược Y liền xuất hiện, nói:

- Qua thần ca muốn có ma sùng thì đợi khi nào em tìm được con ma thú nào đó mạnh hơn hiện tại đây em sẽ thu phục cho ca.

Dạ Qua thần dơ tay.

- Không cần làm phiền tiểu muội muội đáng yêu của ca ca đâu.

- Em phát hiện được một thứ rất hay đây.

Dạ Nhược Y ném về phía trước một tiểu hài khoảng năm tuổi, vừa đưa ra, Dạ Qua Thần liền biết được đó là ai rồi, nắm cổ áo nhấc lên nói:

- Vân Phong nhóc làm cái quái gì vậy hả?

Vân Phong mở mắt, dụi dụi đôi mắt nhỏ, nói:

- Ta muốn ở cùng Nhược Y tỷ tỷ.

Dạ Qua Thần vẫn như thường, không ưa nổi thằng nhóc con này, liền ném về phía mấy người đứng xem kịch ở phía sau kia, quát:

- Chết đi nhóc con.

Cô gái ăn mặc sang trọng, thấy Dạ Qua Thần đối xử với Vân Phong như vậy, tức giận quát mắng:

- Các người dám đối xử với thái tử như vậy? Có tin ta sẽ bẩm báo hoàng thượng tru di cửu tộc các người không?

Dạ Nhược Y, mái tóc truyền thành màu đỏ, đôi mắt cũng từ đó biến thành màu đỏ theo, lạnh lùng nói:

- Người cứ việc, nhưng sau đó, ta sẽ không biết Vân Phong làm gì người đâu.

Vân Phong ở một bên, lạnh nhạt lên tiếng:

- Ai dám đụng đến Nhược Y tỷ, ta sẽ giết chết kẻ đó.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phế vật không có quyền lên tiếng.

- Thiên Lâm Huân, người trở bọn ta đến cung điện đi.

Thiên Lâm Huân biến thành con sói xanh, Dạ Nhược Y đến chỗ Vân Phong, ném lên lưng Thiên Lâm Huân.

Vân Phong ở trên lưng của Thiên Lâm Huân như đang ở trên giường êm, lăn qua lăn lại, sau đó nhìn xuống dưới, Vân Phong nói:

- Từ tỷ có lên không, hay là đi cùng bọn họ?

Một tiểu cô nương khoảng mười tuổi, đứng sau đám người dung binh đoàn hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nói:

- Đi cùng bọn con nít, lập dung binh đoàn thì làm sao mà sống ra khỏi đây được chứ? Thất đệ, đệ nên đi cùng ta đi.

Vân Phong định nói lời gì đó, nhưng cảm nhận được sát khí đằng đằng của Dạ Nhược Y thì Vân Phong liền im lặng.

Cho dù có xuyên không đi nữa thì Vân Phong vẫn rất sợ Dạ Nhược Y, khi còn ở Trái Đất, Dạ Nhược Y đã là người mạnh nhất trong mười tám vật thí chính, chỉ có ba vật thí nghiệm không sợ Dạ Nhược Y, một là vật thí nghiệm mang số 0, số 1 và số 13.

Số 0 là Phong Tiêu Viêm là một vật thí nghiệm đầu tiên, nhưng không được xếp vào những vật thí nghiệm chính thức, có ba mẫu thí nghiệm đầu tiên

được cho vật hy sinh để cho những vật thí nghiệm sau được hoàn chỉnh hơn, gồm có ba số: 0, 1, 13.

Hai người là vật thí nghiệm không sợ Dạ Nhược Y là số 0 và số 13 đầu tiên, số 13 đầu tiên hiện tại ở Trái Đất là người yêu của Dạ Nhược Y, Hàn Từ Lôi. Dạ Nhược Y cũng mang con số 13 trong cuộc thí nghiệm đó.

Còn số 1 thì là Dạ Đường Tam, đường ca của Dạ Nhược Y ở Trái Đất, cậu là vật thí nghiệm mang số 1 hoàn chỉnh, còn về số 1 đầu tiên thì đã chết trong một lần làm nhiệm vụ của tổ chức S.F ở Trái Đất.

Dạ Qua Thần nhìn tiểu cô nương kia không khỏi cười lạnh một tiếng, nói:

- Vậy bọn ta đi trước, nhiệm vụ này bọn ta chỉ hộ tống thái tử.

Vừa nói xong liền nhảy lên lưng Thiên Lâm Huân, xuyên qua rừng sâu, đi đến thành phố.

Chỉ một canh giờ sau, nhóm Dạ Nhược Y đến trước cửa hoàng cung, Vân Phong đưa lệnh bài ra, những thị vệ cung kính đưa cả nhóm vào trong cung.

Hoàng thượng đang ở tắm cung nói chuyện với hoàng hậu, Vân Phong đi vào hành lễ với hai người, nhóm Dạ Nhược Y theo sau thì chẳng thèm hành lễ, chỉ gật đầu một cái cho có lệ.

Hoàng thượng nhìn cử chỉ của nhóm người Dạ Nhược Y liền không khỏi tức giận.

- Phong nhi, những người này là ai, sao lại vô phép vô tắc như vậy?

Vân Phong nghe vậy, cũng chỉ cười nói, giải thích:

- Họ là người của dung binh đoàn No.13, họ nhận nhiệm vụ hộ tống con về, phụ hoàng đừng trách mắng các ca ca, tỷ tỷ.

- Được rồi, tứ tỷ tỷ của con đâu, sao lại không đi cùng con?

Vân Phong nghe đến tứ công chúa liền bủn rủn, nói:

- Tứ tỷ, con kêu tỷ ấy đi cùng con về hoàng cung với nhóm No.13, nhưng tỷ không chịu một mực đòi theo Thiên Mã dung binh đoàn mà về. Nói chung là tỷ ấy về sau.

Hoàng hậu, ở một bên nhìn hai phụ tử nói chuyện, cười cười, nhìn về nhóm Dạ Nhược Y, nói:

- Các người đã hộ tống thái tử điện hạ về, ta sẽ trả thù lao cho các người như trong nhiệm vụ.

Hoàng hậu vẫy tay, kêu người hầu tới, chưa kịp dặn dò, Dạ Nhược Y đã chấp tay, nói:

- Tạ ơn hoàng hậu nương nương, nhưng cái nhiệm vụ vô nghĩa này mà cũng có thù lao thì không bằng hãy cho huynh muội chúng thần được tự do ra vào hoàng cung. Không dám dối gạt hoàng hậu và hoàng thượng, trên đường về cả ba người chúng thần đã cắt máu uống thề, trở thành huynh đệ. Huynh muội chúng thần muốn được cùng thái tử ngày ngày tập luyện cùng nhau đi lên, với lại, khả năng chiến đấu của thái tử có quá nhiều thiếu sót, cần phải được học hỏi thêm từ chúng thần. Đảm bảo với hoàng thượng và hoàng hậu, khắp thiên hạ này chẳng ai có thể cải thiện được khả năng của thái tử ngoại trừ chúng thần ra.

Những cái lễ nghi này, Dạ Nhược Y biết được nhờ vào vài cuốn tiểu thuyết khi xưa đọc qua mà nói thành văn thôi.

Hoàng hậu và hoàng thượng nghe lời nói của Dạ Nhược Y có phần nghi hoặc, một đám nhóc cũng có thể dạy dỗ một thái tử của một vương quốc đúng là chuyện khó có thể tin được, hai người nhìn về phía Vân Phong, thấy đôi mắt Vân Phong sáng lên, trên khuôn mặt không tránh khỏi nụ cười vui vẻ.

Hoàng thượng nhìn thấy biểu hiện này của Vân Phong trong lòng vui vẻ, nghĩ đi nghĩ lại cho nhóm Dạ Nhược Y vào cũng không có hại gì, mà ngân khố cũng được tiết kiệm một chút nên rất nhanh hoàng thượng liền đồng ý ngay.

Sai người đem ba cái lệnh bài cho nhóm Dạ Nhược Y, trong lúc chờ người đem đến hoàng thượng nói đôi lời với nhóm Dạ Nhược Y:

- Các người, là người của gia tộc nào?

Dạ Qua Thần đứng ra phía trước, trả lời:

- Khởi bẩm hoàng thượng, chúng thần là người của Dạ gia, Dạ Qua Thần, đây là em gái của thần Dạ Nhược Y.

Hoàng thượng gật đầu, trước biểu hiện lễ nghi của Dạ Qua Thần mà hài lòng, nhưng dù hài lòng đi chăng nữa thì từ đầu tới cuối cả hai người vẫn không hề quỳ xuống mà nói, bất kì ai gặp mặt đều phải quỳ xuống, nhưng hai anh em này nhìn thấy hoàng thượng và hoàng hậu cũng chỉ xem như người dân bình thường chỉ cao hơn mình một chút nên có chút phần tôn kính mà thôi, nhìn về người phía bên cạnh là Thiên Lâm Huân, hỏi:

- Còn...

Dạ Nhược Y và Dạ Qua Thần cùng lúc trả lời:

- Ma sùng.

Hoàng thượng bất ngờ, muốn đứng hình trước câu trả lời, liền không tin vào mắt mình rằng bọn trẻ trước mặt này lại có được một ma sùng có khả năng biến hóa thành người.

Phải biết rằng, ma thú cấp chín mới có thể có tri thức, đến cấp mười mới có thể biến thành hình người, vậy mà, trước mặt đây lại là một ma thú có hình dạng con người. Hoàng thượng, thâm kinh sợ hai người trước mặt.

Cuối cùng cũng có người đem lệnh bài đến, trước khi đi, Dạ Qua Thần quay lại nhắc nhở:

- Hoàng thượng, nếu lệnh bài này cầm trên tay người khác, thì xin hãy nghe thử họ giải thích như thế nào? No.13 đang tập hợp.

Nói lời cuối cùng, hình ảnh ba người trong nháy mắt biến mất, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hoàng thượng suy ngẫm:

- Có lẽ ta phải đến Dạ gia một chuyến rồi.

Dạ Nhược Y và Dạ Qua Thần về đến Dạ gia, liền tiến về nhà Dạ Nhược Y trên đường về mua một vài quyển sách về ma pháp. Biết được, ma pháp sư được phân chia cấp bậc:

Sơ cấp ma pháp sư - Trung cấp ma pháp sư - Cao cấp ma pháp sư - Sơ cấp ma đạo sĩ - Trung cấp ma đạo sĩ - Cao cấp ma đạo sĩ - Ma đạo sư - Thánh ma đạo sư - Pháp thần.

Những cái khác cũng tương tự như vậy, không phức tạp lắm, Dạ Nhược Y bắt đầu tu luyện ma pháp, mới bắt đầu nên nàng chỉ là ma pháp sư đệ cấp, Dạ Nhược Y sẽ từ từ chính thức trở thành sơ cấp ma pháp sư, một ma pháp sư chân chính.

Suốt cả một tuần liền, Dạ Nhược Y chỉ ở trong nhà tu luyện không bước ra ngoài nửa bước, sau một tuần tu luyện, thì Dạ Nhược Y nhận được kết quả mong muốn, ma pháp nguyên tố bắt đầu hình thành trong kinh mạch của nàng.

Dạ Nhược Y chính thức bước vào giới ma pháp sư, trở thành sơ cấp ma pháp sư sơ kỳ.

Sự thăng cấp này không gây tiếng động gì lớn, nên trong gia tộc chẳng ai mấy quan tâm đến việc có người trong gia tộc trở thành ma pháp sư.

Dạ Nhược Y mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên chính là Dạ Qua Thần, Dạ Qua Thần cười nói chúc mừng:

- Chúc mừng Y nhi đã trở thành sơ cấp ma pháp sư. Đáng mừng hơn là ma pháp sư vô hệ.

Dạ Nhược Y cười cười, hỏi:

- Còn Thần ca thì sao?

Dạ Qua Thần cười hắc hắc, nói:

- Trung cấp ma pháp sư trung kỳ, thất hệ ma pháp nhá!

- Không nói chuyện này nữa, Y nhi, hôm nay trong gia tộc tổ chức giao hữu đệ tử đấy, Y nhi của ca ca có tham gia không nào?

Dạ Nhược Y, cười yếu ớt, nói:

- Đi xem một chút.

Dạ Qua Thần dẫn Dạ Nhược Y đến luyện võ trường, nơi diễn ra cuộc giao hữu giữa ba gia là: Dạ gia, Mộc gia và Bạch gia.

Cuộc giao hữu sắp được bắt đầu mọi người nhộn nhịp, xì xào nói chuyện,... tất cả mọi người đều không để ý đến sự tồn tại của Dạ Nhược Y và Dạ Qua Thần.

Dạ Qua Thần dẫn Dạ Nhược Y vào bên trong luyện võ trường, vừa nhìn thấy hai người, Dạ Lãnh Nhi liền đi tới, dõng giọng đùa giỡn, khinh bỉ nói:

- Không ngờ hai đại phế vật, sỉ nhục của gia tộc lại đến đây a.

Nghe thấy lời nói của Dạ Lãnh Nhi, mọi người, ai ai cũng nhìn về phía Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y, tất cả mọi người xì xầm to nhỏ, mọi lời nói đều như có ý để cho Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y nghe.

- Hai tên đó mấy năm trước bị đánh còn không chữa, bây giờ lại đến, đúng là không biết chữ chết viết thế nào.

- Không ngờ hai cái ô ế này không chết đi cho đỡ mất mặt gia tộc.

- Là ta thì đã tự tử đi cho rồi.

-...

Hết lời này tới lời khác truyền vào tai của cả hai anh em, Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y.

Lúc này, hoàng thượng và thái tử đang ngồi trên ghế thượng cũng nghe được những chuyện vừa xảy ra, liền quay lại hỏi:

- Dạ Hoàng ái khanh, chuyện này là sao?

Dạ Hoàng gia chủ gia tộc Dạ gia, ở bên nghe câu hỏi của hoàng thượng liền khom lưng, trả lời:

- Khởi bẩm hoàng thượng, hai đứa trẻ kia là hai cái phế vật của gia tộc, không thể luyện võ, càng không thể trở thành ma pháp sư, nhưng vì tình nghĩa anh em của thần với phụ thân của chúng mà giữa chúng lại ở gia tộc.

Vân Phong nghe Dạ Hoàng kể về hai người liền cười lạnh, nói:

- Dạ Hoàng tướng quân, chúng ta hôm nay tới thật sự muốn kết giao với Dạ gia, cũng như xem Dạ gia một đại gia tộc đứng đầu ra oai, hy vọng đừng để cho ta và phụ hoàng thất vọng a.

Dạ Hoàng nghe nói mà cảm thấy lạnh sống lưng, lời nói của Vân Phong thốt ra, không giống như lời nói của một đứa trẻ nên có, liền cảm thấy sợ hãi, cười cười, trả lời:

- Nhất định nhất định. Thái tử điện hạ, con gái ta Dạ Lãnh Nhi cũng đã mười tuổi, không biết người cảm thấy thế nào?

Vân Phong có phần bất ngờ, không thể tin được ở cái thế giới này mới chỉ có mười tuổi mà cũng có thể đặt hôn ước rồi, nếu đây là Trái Đất thì là án tù trung thân mất rồi, tệ hơn nữa là sẽ bị Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y xử cho đến như tử luôn, cảm thấy ớn lạnh một hồi lâu.

Vân Phong, nhìn nữ nhân đang cười lạnh với Dạ Nhược Y, liền nghĩ ra kịch hay cho cô ta mất mặt, liền quay sang Dạ Hoàng, nói:

- Không biết ta có thể gặp mặt con gái Dạ Lãnh Nhi của ngài hay không?

Trên mặt Dạ Hoàng liền có biểu hiện vui vẻ, chấp tay, nói:

- Vâng, vâng, để thân sai người kêu con bé lên đây.

- Không cần, Dạ Hoàng tướng quân không bằng dẫn ta đi đi.

Vân Phong vẫy vẫy tay, Dạ Hoàng liền khom lưng dẫn lối cho Vân Phong.

Ở bên dưới, Dạ Lãnh Nhi, khinh thường quát:

- Còn không biết đường mà cút đi.

Về mặt của Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y lạnh như băng, không một chút biểu tình, Dạ Qua Thần bước lên, để chửi mắng Dạ Lãnh Nhi thì liền bị một tiếng cắt đứng hòng:

- Hoàng thượng, thái tử điện hạ tới.

Vừa nghe, mọi người liền quỳ xuống, hành lễ, riêng Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y vẫn đứng như thường, coi như không có chuyện gì xảy ra.

- Tham kiến hoàng thượng.

- Miễn lễ.

- Tạ ơn hoàng thượng. (lần sau ta sẽ không ghi ba cái này nữa, nói tóm gọn là được rồi.)

Ai ai cũng quỳ xuống hành lễ nên một phần là không thấy hai người Dạ Qua Thần cùng Dạ Nhược Y đang đứng, một phần là bên cạnh hoàng thượng không có thị vệ đi theo nên không thấy nốt và phần cuối cùng là vì ba người hoàng thượng đã quá quen khi thấy hình ảnh này của hai anh em này rồi cũng không lên tiếng.

Dạ Hoàng xuất hiện trước mặt mọi người, kéo Dạ Lãnh Nhi tới trước mặt Vân Phong, nói:

- Thái tử điện hạ, đây là con gái của thần.

Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y ở phía sau, thêm cả Vân Phong phía trước, trầm miệng một lời:

- Đẹp người đó!... Nhưng không có đẹp nết.

Giọng của Vân Phong bị giọng của Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y che lấp nên không ai nghe được lời nói của Vân Phong, chỉ nghe được lời nói của hai người là Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y.

Dạ Lãnh Nhi, tức giận đỏ mặt, quát:

- Phế vật như các ngươi không có quyền lên tiếng.

Dạ Qua Thần ở sau cười gian xảo, hỏi:

- Ý ngươi là "kẻ lên tiếng là phế vật" và "phế vật không được lên tiếng"?

Dạ Lãnh Nhi tức giận, không suy nghĩ thử xem, vừa rồi có ba giọng nói chứ không phải là hai giọng nói, quát mắng:

- Phải đấy! Phế vật các ngươi câm hết đi cho ta.

Ngoại truyện: Mộng cảnh. (Rảnh rồi sinh nông nổi ấy mà)

- Dạ Nhược Y. Dạ Nhược Y, mau dậy đi, bọn anh đến rồi này.

Trong mơ màng, Dạ Nhược Y nghe được tiếng của ai đó gọi mình, nàng mở đôi mắt huyết sắc của mình ra, thấy trước mặt là hình ảnh thân quen, cái con người trước mặt này, nàng đã chờ đợi cái con người này suốt cả nhiều năm, chỉ để nhìn thấy được nụ cười của người này, nàng cất tiếng:

- Hàn Tử Lôi, em đang mơ phải không?

Trong ký ức của Dạ Nhược Y, Hàn Tử Lôi đang bị thương, đang nằm ở bệnh viện cấp cứu, nhưng bây giờ, con người ấy lại đang tươi cười nói chuyện với nàng. Hàn Tử Lôi quay sang bên cạnh nói với Kiệt Khắc:

- Ở trên giường bệnh lâu quá chẳng?

Kiệt Khắc lắc đầu, trả lời:

- Chắc em ấy vừa trải qua một giấc mơ dài trong lúc hôn mê.

Dạ Nhược Y nhìn lại, thấy mình đang nằm ở trên giường bệnh, nàng không hiểu chuyện này là thế nào, liền hỏi:

- Sao em lại nằm trên giường bệnh thế này?

Dạ Qua Thần ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, giải thích:

- Trong lúc làm nhiệm vụ, Hàn Tử Lôi bị đánh lén, xém chết, chính em là người đã đỡ một đòn cho Hàn Tử Lôi, không nhớ sao?

Dạ Nhược Y cảm thấy kinh hoàng, rõ ràng nàng nhớ chính Hàn Tử Lôi và người đỡ một đòn cho mình, tại sao bây giờ lại ngược lại như vậy?

Hàn Tử Lôi ôm Dạ Nhược Y vào lòng nói:

- Chắc là em cảm thấy rất mệt mỏi, để anh đưa em đi dạo.

Dạ Nhược Y gật đầu, đi cùng Hàn Tử Lôi, cảm thấy không gian thay đổi quá nhanh, Dạ Nhược Y thấy mình đang đi trên con đường rừng, tò mò hỏi:

- Lôi, chúng ta đang đi đâu vậy?

Dạ Nhược Y nhìn Hàn Tử Lôi phía trước, thấy mọi thứ dần dần tối đi, Dạ Nhược Y hoảng sợ, nàng không nhìn thấy Hàn Tử Lôi đâu nữa, xung quanh nàng chỉ có một màu đen.

Dạ Nhược Y cảm thấy sợ hãi, thì có một âm thanh vang lên:

- Nô lệ, ngươi muốn ngủ đến khi nào?

Dạ Nhược Y trực tỉnh giấc, nhìn thấy trước mặt là kẻ mà nàng cảm thấy chán ghét nhất, tự lấy dao cắt một đường ở cánh tay, Dạ Nhược Y cảm nhận được đau rát, nói:

- Đến khi ta chết.

Tên yêu nghiệt với đôi mắt huyết sắc, nắm chặt lấy tay đang bị chảy máu của Dạ Nhược Y, nói:

- Ta không cho phép người chết, người phải là nô lệ của ta mãi mãi.

Nói xong, thả tay ra khỏi chỗ bị chảy máu của Dạ Nhược Y, nơi bị chảy máu ấy đã không còn nữa, vết thương cũng lành lại, Dạ Nhược Y, đi đến, mang theo nụ cười trên khuôn mặt, lại gần tên yêu nghiệt, đánh một phát vào bụng hắn, nói:

- Mơ mộng vừa thôi, ba ngày sau là hợp đồng chấm dứt rồi.

Tên yêu nghiệt ôm bụng, nhìn Dạ Nhược Y, nói:

- Hay lắm, chưa từng một ai dám đối xử với Đại Ma Vương ta như thế.

Hừ lạnh một tiếng.

- Coi như ta là người đầu tiên đi.

Đại Ma Vương lại gần Dạ Nhược Y, thì thầm vào tai nàng:

- Ta yêu người, Huyết Quý.

Vừa nói xong chiếc xe đang đi vấp phải cục đá, chiếc xe bị sóc lên, sau đó, Dạ Nhược Y quay lại hỏi:

- Người vừa nói gì thế?

Sắc mặt liền hồng lên, quay đi chỗ khác nói:

- Không có gì hết.

Dạ Nhược Y cũng không quan tâm đến, nhìn quang cảnh xung quanh, những lớp sương mù và những hàng cây âm u, Dạ Nhược Y liếc nhìn Đại Ma Vương một cái, thăm thán:

- Cả hai đều có vẻ ngoài giống nhau, đều ngang tàng như nhau, nhưng ta lại không thể quên đi con người đó được, ta chưa thể chấp nhận tình yêu của người được, Đại Ma Vương. Ta sợ rằng khi yêu người, thì sẽ lại một lần nữa hại chết người mình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Rời khỏi Dạ gia.

Dạ Lãnh Nhi quay sang Vân Phong, cười ôn nhu nói:

- Thái tử điện hạ, xin thứ lỗi cho nữ dân vì hai tên phé vật kia khiến cho nữ dân không thể nào kiểm chế được.

Vân Phong không nói lời nào, hoàng thượng bên cạnh nét mặt âm trầm. Hoàng thượng rất tức giận, vì hắn biết lúc khi dễ Dạ Lãnh Nhi, Vân Phong cũng có nói trong đó, nhưng bị âm thanh của Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y che mất.

Hoàng thượng đứng bên cạnh Vân Phong nên là người nghe rõ nhất, mà Dạ Lãnh Nhi chủi máng hai người Dạ Qua Qua Thần và Dạ Nhược Y, rồi bị Dạ Qua Thần nói xéo đến Vân Phong, hoàng thượng liền hiểu được ý đồ bên trong của người, liền âm trầm tức giận Dạ gia.

Dạ Lãnh Nhi cảm thấy kì lạ, liền hỏi:

- Thái tử điện hạ, tại sao người lại không nói gì?

Vân Phong liếc mắt nhìn Dạ Nhược Y một cái, liền quay qua liếc nhìn Dạ Lãnh Nhi, nói:

- Ta sợ người nói ta là phé vật lần nữa.

Rồi tiếp tục quay qua chỗ Dạ Hoàng, quát:

- Ta nghĩ, giao hữu với Dạ gia là ý kiến ngu ngốc nhất. Phụ hoàng, đồ nhi về tẩm cung trước.

Vân Phong chấp tay với hoàng thượng một cái rồi bỏ đi, không nói một lời nào nữa, bên cạnh, Dạ Nhược Y cười trộm.

Hoàng thượng tức giận đến đỏ mặt, lại gần Dạ Hoàng, quát:

- Ngươi, khiến ta thật thất vọng.

Hoàng thượng theo đó mà bỏ đi luôn, Dạ Lãnh Nhi suy nghĩ, đến cùng nàng mới phát hiện, khi Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y nói mình, còn có một giọng nói thứ 3 rất nhỏ, giờ nàng mới biết đó là giọng của thái tử, liền tức giận đến chỗ Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y, miệng lẩm bẩm thần chú, hướng Dạ Nhược Y và Dạ Qua Thần mà đánh.

Những quả cầu lớn xuất hiện xung quanh Dạ Lãnh Nhi, hướng chỗ hai người bay đến, Dạ Qua Thần miệng lẩm bẩm thần chú đã xong, nhưng đột nhiên một bóng người hướng chỗ hai người đỡ những quả cầu lớn.

Dạ Nhược Y kinh hoàng, quát lớn:

- Phụ thân!

Cả hai người cùng lúc đi đến đỡ Dạ Tĩnh Phong đang ngã, Dạ Nhược Y không tự chủ được, mái tóc từ đen chuyển thành đỏ, nhìn Dạ Tĩnh Phong, Dạ Tĩnh Phong thấy màn trước mặt, nhìn không được lên tiếng:

- Y nhi, con không được đánh tỷ tỷ của mình.

Dạ Qua Thần nghe lời nói của phụ thân, tay siết chặt, móng tay đâm vào da thịt, từng giọt máu nhỏ xuống, cảnh tượng này làm Dạ Qua Thần mất hết niềm kính trọng với gia tộc.

Dạ gia ở quá khứ trong mắt Dạ Qua Thần là những người tốt, nhưng bây giờ, người tốt đó chỉ là Dạ gia ở thế giới khác, thế giới này không phải. Tức giận.

- Ha ha, Dạ gia, hay cho cái tên Dạ gia này, sao ta lại được sinh trong cái Dạ gia thối nát này chứ? Phụ thân, thứ cho nhi tử ngỗ nghịch, ta hiện tại, không muốn là người của Dạ gia nữa.

Dạ Tĩnh Phong từ trong lời nói của Dạ Qua Thần nghe được, liền tức giận, mắng:

- Nghịch tử, không được từ bỏ gia tộc, chúng ta chỉ có thể dựa vào Dạ gia mà sống qua ngày, chỉ cần có thể sống là được rồi.

- Dạ gia thì thế nào?

Dạ Nhược Y từ đầu, chỉ có cúi xuống đất mà tức giận, cũng như vậy mà chỉ có Dạ Tĩnh Phong thấy được, con mắt của Dạ Nhược biến thành huyết sắc, nàng cảm hận, lên tiếng:

- Ta từ lâu đã luôn tự lập mà sống. Ta có một giấc mơ, lúc năm tuổi đã mất phụ thân và mẫu thân, chỉ có thể trở thành vật thí nghiệm của bọn điên, mong chờ một ngày được giải thoát khỏi ngục tối, ta cuối cùng cũng đã thoát được khỏi ngục tối đó, nhưng ta chưa từng một lần tìm đến gia tộc để cầu xin sự bao dung, cũng như chưa từng tham vọng hồi sinh phụ thân và mẫu thân. Khi giấc mơ kết thúc, ta nhìn thấy được phụ thân, ta đã rất vui, ta đã thề sẽ bảo vệ người, không để cho người lo lắng. Trong giấc mơ, ta có thể tự lập, hướng hồ chỉ là ở thực tại này.

Dạ Hoàng từ đầu đã tức giận, nghe thêm lời nói của Dạ Nhược Y lại càng thêm tức giận, sự tức giận này đã che mất hấn, không làm chủ được cái miệng, quát:

- Vậy thì ba người các ngươi biến khỏi Dạ gia cho ta.

Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y trầm miệng một lời:

- Được thôi.

Cả hai người đỡ Dạ Tĩnh Phong dậy và rời khỏi gia tộc, Dạ Tĩnh Phong đau nhức lồng ngực vì đỡ một đòn cho Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y.

Dạ Qua Thần thấy sắc mặt của phụ thân có nét đau đớn, liền hỏi:

- Phụ thân người không sao chứ?

Câu hỏi vừa dứt, Dạ Tĩnh Phong liền bị ngất đi, hai người Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y hoảng hốt, kêu:

- Phụ thân!

Dạ Nhược Y ngước mắt lên trời rống to:

- Thiên Lâm Huân.

Thiên Lâm Huân từ xa chạy tới, nhìn thấy Dạ Tĩnh Phong nằm bất tỉnh, liền hiểu mọi thứ, biến thành con sói xanh, đưa ba cả người chạy nhanh đến hoàng cung.

Các thị vệ nhìn thấy con sói xanh, chuẩn bị chiến đấu, Dạ Nhược Y ở trên lưng Thiên Lâm Huân nhìn thấy vẻ lo sợ của thị vệ liền ném một cái lệnh bài xuống, quát:

- Mở cửa!

Thị vệ chụp được thẻ bài trong tay, nhìn một lúc, sau đó nhanh chóng mở cửa cho nhóm Dạ Nhược Y vào cung.

Vội vàng, Dạ Nhược Y quên mất không lấy lại thẻ bài, nhưng nàng không lo lắng vì sẽ có người tới để trả lại.

Thiên Lâm Huân không rõ ở nơi chốn hoàng cung, liền theo trí nhớ đến tấm cung của hoàng.

Lúc này, hoàng thượng và hoàng hậu đang ăn điểm tâm, thấy Dạ Nhược Y đến, không hiểu nguyên nhân tại sao.

Dạ Nhược Y nhảy xuống khỏi lưng của Thiên Lâm Huân, tiếng về phía hoàng thượng chấp tay, nói:

- Hoàng thượng xin người hãy cứu phụ thân của thần.

Hoàng thượng nghe được cũng không nói nhiều gọi ngự y đến lập tức, về phần giải thích sẽ hỏi nhóm Dạ Nhược Y sau.

Rất nhanh, Dạ Tĩnh Phong đã được ngự y hoàng cung đưa vào phòng để xem vết thương.

Hai người Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y đứng ngồi không yên, lo lắng cho phụ thân của mình.

Một lúc sau, ngự y đã đi ra, hướng phía hoàng thượng bẩm báo:

- Hoàng thượng, Dạ Tĩnh Phong đã không có chuyện gì nữa rồi, thần cũng xin chúc mừng hoàng thượng, đất nước chúng ta lại có thêm một thập cấp Kiếm Thần rồi.

Nghe được thập cấp Kiếm Thần, hoàng thượng trên mặt vui mừng hỏi:

- Là ai? Ai là thập cấp Kiếm Thần?

- Bẩm hoàng thượng chính là Dạ khanh gia, năm xưa vì bị phong ấn linh lực, nên Dạ Tĩnh Phong không khác gì người thường, có khi lại còn yếu hơn cả người bình thường, nhưng hôm nay vì bị ma pháp đánh và người, đã vô tình phá vỡ phong ấn bấy lâu, mà không chỉ vậy, linh lực tuy bị phong ấn nhưng vẫn cô đọng trong suốt mấy năm, vừa được giải liền thăng cấp lên Kiếm Thần.

Hoàng thượng vui mừng, cười nói với hai người Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y:

- Ta phải đem sinh lễ đến để chúc mừng Dạ gia rồi đây.

Dạ Nhược Y trầm mặt, nói:

- Hoàng thượng có biết tại sao bọn ta lại đến đây không, có biết tại sao phụ thân của bọn ta lại bị thương không?

Nghe những câu hỏi của Dạ Nhược Y, hoàng thượng ngẩng người cả nửa ngày trời, trong đầu suy tư, không hiểu rõ, hỏi ngược lại:

- Dạ gia xảy ra chuyện gì?

Dạ Nhược Y, cả người biến thành đỏ mầu, cùng Thiên Lâm Huân đi ra khỏi cung, Dạ Qua Thần giải thích:

- Kể từ bây giờ, gia đình chúng ta đã không còn là người của Dạ gia nữa, chỉ là trùng họ chứ không phải là người Dạ gia.

Hoàng thượng trầm mặt, nghe tiếp lời của Dạ Qua Thần giải thích.

- Người phụ thân bị thương chính là Dạ Lãnh Nhi, nàng ta tức giận bọn ta liền ra tay, dùng ma pháp hỏa hệ đánh chúng ta, nhưng phụ thân lại thay chúng ta đỡ đòn. Cũng từ đó mà Dạ gia và bọn ta đã không còn quan hệ gì nữa.

Hoàng thượng nghe được những gì Dạ Qua Thần giải thích, tức giận muốn đi tìm Dạ gia để hỏi cho ra lẽ, nhưng lại bị ánh mắt của Dạ Qua Thần làm cho dừng lại.

Dạ Qua Thần để hai tay trống cầm, cười quái dị, lắm bảm:

- Dạ gia, mối nợ này ta sẽ bắt các ngươi trả lại gấp mười lần.

Nhìn ánh mắt và cử chỉ của Dạ Qua Thần, hoàng thượng cảm thấy, Dạ Qua Thần không giống với một đứa trẻ mười tuổi, mà cứ như là một người trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Viên ngọc bí ẩn.

Dạ Nhược Y cùng Thiên Lâm Huân đi vào rừng, cả hai cùng băng qua khu rừng. Bên kia của khu rừng là một quốc gia khác, cả hai quốc gia lấy biên giới là khu rừng Hiên Viên, cũng chính là địa bàn của ma thú Thiên Lang.

Thiên Lâm Huân không hiểu tại sao Dạ Nhược Y lại sai hấn đi qua đất nước Á Lạp Kỳ để làm gì, hỏi:

- Dạ Nhược Y, tại sao ngươi lại đến đất nước Á Lạp Kỳ?

- Đi chơi thôi.

Dạ Nhược Y chỉ trả lời đơn giản.

Đến cảnh thành, hai người tự nhiên đi vào mà không cần phải xét duyệt thân thể gì cả, vì hôm nay bên trong thành có một đại hội, nó cũng là vấn đề trọng yếu mà Dạ Nhược Y đến Á Lạp Kỳ.

- Đến nơi tổ chức đại hội đi.

Bây giờ, Thiên Lâm Huân mới biết được lý do tại sao Dạ Nhược Y lại đến Á Lạp Kỳ rồi.

Cả hai rất nhanh đã đến được nơi diễn ra đại hội, Dạ Nhược Y đi vòng vòng xung quanh nơi tổ chức đại hội, xem nơi diễn ra thi đấu.

Đến chỗ đăng ký dự thi, Dạ Nhược Y tự nhiên đăng ký tên của mình và Thiên Lâm Huân vào. Sau đó, lão giả trong coi những người đến báo danh tham gia, hỏi Dạ Nhược Y:

- Hai người chung đội sao?

Dạ Nhược Y gật đầu, lão giả viết viết cái gì đó, rồi nói:

- Sẽ có một người chung đội với hai người, một khắc sau sẽ có người đến chung đội với hai người, ra ngoài kia ngồi đi.

Dạ Nhược Y đi tìm Thiên Lâm Huân, kéo hấn đến nơi mà lão giả vừa chỉ, ngồi đó chờ đợi.

Khi Dạ Nhược Y đi, lão giả trầm ngâm:

- Trẻ con thời nay thật là không biết lễ phép, còn không sợ chết nữa, mà dám đăng ký đi thi.

Lão giả nhìn vào tờ giấy của Dạ Nhược Y, chỉ ghi một cái tên là "số 13", cảm thấy kì lạ, tại sao một người có tên lại không lấy tên lại đi lấy số làm tên. Lão lắc đầu, bỏ tờ giấy qua một bên.

Một khắc sau.

Một cô gái với mái tóc bạch kim, đôi mắt xám, chỉ khoảng bảy tám tuổi, đến chỗ Dạ Nhược Y, cười cười chào hỏi:

- Ta là Dạ Bạch Ngân, mười mười là số 13 và vị đại ca này là Thiên Lâm Huân đội No.13 phải không? Ta sẽ là thành viên của đội hai người, mong được chỉ giáo.

Dạ Nhược Y ngước mắt lên nhìn tiểu cô nương với bạch sắc kỳ lạ này hỏi:

- Dạ gia, ở đất nước Hoàng Lâm sao?

Dạ Bạch Ngân cười cười, thì thầm vào tai của Dạ Nhược Y, nói:

- Dạ gia, ở Đông đại lục, không phải ở Nam đại lục.

Dạ Nhược Y ngạc nhiên nhìn người tiểu cô nương, một cách bất ngờ, trong ký ức, Dạ Nhược Y biết được, Đông đại lục là một đại lục thần bí, rất ít thông tin và cũng như rất ít người biết được Đông đại lục như thế nào.

Không một ai muốn đến Đông đại lục, vì được biết là người đến sẽ không thể về được, tất cả mọi người đến đó được nghe đồn là đã chết.

Dạ Nhược Y không kiềm chế được, hỏi:

- Tại sao lại đến đây?

- Ta đến đây để làm gì sao?

Dạ Bạch Ngân cười quái dị, sau đó, nhìn thẳng vào mắt Dạ Nhược Y, rồi đứng thẳng người lại, cười nói:

- Thật ra ta bỏ nhà đi chơi.

Dạ Nhược Y chỉ cười trừ, không nói gì, ngược mắt lên trời nhìn, chờ đến lúc diễn ra cuộc tỷ thí giữa các đội.

Dạ Bạch Ngân, ngồi bên cạnh Dạ Nhược Y, hỏi:

- Muội muội, muội bao nhiêu tuổi rồi?

- Hôm nay là tám.

Dạ Bạch Ngân nghe liền hiểu rõ, hôm nay là sinh nhật Dạ Nhược Y, cười nói:

- Tỷ tỷ chín, muội muội tên gì?

- Số 13.

Dạ Nhược Y chỉ nói ra tên biệt danh của mình, Dạ Bạch Ngân biểu mô, nói:

- Đó không phải tên thật của muội.

- Dạ Nhược Y.

Dạ Bạch Ngân cười tươi, lấy trong không gian giới chỉ ra, hai sợi dây, nói:

- Tặng muội.

Dạ Nhược Y nhìn hai sợi dây, ngạc nhiên, nhận lấy, hỏi:

- Cái này là của ai?

Dạ Bạch Ngân, cười cười trả lời:

- Bí mật.

Dạ Nhược Y, biết rõ, một sợi dây chuyền đá thạch màu xanh này là của Phong Tiêu Viêm tặng cho mình khi ở viện nghiên cứu khi còn ở Trái Đất, còn một sợi dây là hình XIII của Phong Tiêu Gia tặng khi mình gia nhập vào băng đảng Zero.

Đeo nó vào, cười hạnh phúc, thì thầm:

- Cảm ơn, hai người.

Âm thanh của Dạ Nhược Y rất nhỏ như tiếng gió, nên Dạ Bạch Ngân và Thiên Lâm Huân không nghe được lời nói đó.

Dạ Nhược Y nhìn Dạ Bạch Ngân, hỏi:

- Sau khi kết thúc đại hội, người có thể đưa ta đi cùng không?

Dạ Bạch Ngân cười vui vẻ, trả lời:

- Dĩ nhiên, có bạn đồng hành vui hơn rất nhiều.

Dạ Nhược Y gật đầu, cả hai người nói chuyện, tìm hiểu nhau nhiều hơn, còn Thiên Lâm Huân thì ngồi một bên ngủ quên mất không biết từ lúc nào.

- Dạ Nhược Y, tỷ tỷ nên gọi muội là số 13 hay Dạ Nhược Y đây?

- Số 13.

Dạ Bạch Ngân không hiểu lắm, tại sao Dạ Nhược Y lại không dùng tên thật của mình mà lại lấy số là tên, tò mò hỏi:

- Sao lại là số 13.

Dạ Nhược Y không giải thích, chỉ làm động tác là bỏ sợi dây đá thạch anh và bên trong áo, để sợi dây có khắc hình XIII bên ngoài, sau đó, biến mái tóc thành đỏ, cả mắt cũng biến thành màu đỏ theo.

Dạ Bạch Ngân ngạc nhiên, nói:

- Hay quá, muội có thể biến đổi mái tóc thành màu khác giống hệt anh em Phong gia, từ tóc đen thành tóc xanh.

Dạ Nhược Y cười cười, không nói rõ tên của anh em Phong gia đó thì Dạ Nhược Y cũng biết được là ai rồi.

- Dạ Bạch Ngân, đừng gọi ta là muội muội, gọi là số 13 đi, ta không quen bị gọi là muội muội.

Dạ Bạch Ngân gật đầu, nhưng sau đó lại ý kiến:

- Vậy số 13 gọi tỷ tỷ là Ngân tỷ đi.

Dạ Nhược Y lạnh lùng, đáp hai từ:

- Bạch Ngân.

Dạ Bạch Ngân, phồng má, không vừa ý, quát nhỏ:

- Không chịu, không chịu, ta muốn được gọi là tỷ tỷ hoặc là Ngân tỷ cơ.

Dạ Nhược Y, có cảm giác khó chịu với cách gọi này, quát lại:

- Bạch Ngân, không là Dạ tiểu thư, ý kiến nữa thì biến.

Dạ Bạch Ngân, cúi đầu, trả lời:

- Được rồi, Bạch Ngân thì Bạch Ngân.

Dạ Bạch Ngân nhìn thấy ánh sáng ở tai của Dạ Nhược Y, rút tóc Dạ Nhược Y, nhìn thấy một chiếc hoa tai thiết kế tinh xảo, những đường hoa văn sắc xảo, cổ xưa, còn có một viên ngọc ở chính giữa, như tim của chiếc bông tai, Dạ Bạch Ngân, không chịu nổi sắc đẹp của nó, lên tiếng:

- Đẹp quá!

Dạ Nhược Y theo phản xạ, sờ tai của mình, cảm nhận được một chiếc bông tai đang ở đó, sờ bên kia, thì không có, Dạ Nhược Y tháo chiếc bông tai xuống, nhìn hoa văn của nó, làm Dạ Nhược Y nhớ đến hoa văn của chiếc đồng hồ mười ba giờ kia.

Nhìn kỹ viên ngọc được đính trên bông tai, Dạ Nhược Y mới phát hiện ra nó là viên ngọc ở trong chiếc đồng hồ mình đã ấn vào và bị xuyên đến đây.

Dạ Bạch Ngân nhìn nét mặt ẩn chứa đầy suy ngẫm, hỏi:

- Có chuyện gì sao, số 13?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyền Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thi đấu

- Bùm! Bùm!

Trên bầu trời, tiếng pháo hoa nổ, một lão già bước giữa không trung nhìn bao quát cả sân, lên tiếng:

- Chào mừng các thí sinh tham gia thi đấu, trận thi đấu diễn ra trong hai canh giờ, và chỉ có một trận duy nhất.

Nghe lão già đứng giữa không trung nói, Dạ Nhược Y thầm đoán ông ta cũng là cấp Thánh, trong lòng cũng thầm đoán ra được thi đấu theo kiểu gì rồi.

- Khi cuộc thi kết thúc, đội nào là đội duy nhất đứng trên khán đài sau hai canh giờ chính là đội dành được chiến thắng. Trong hai canh giờ này tất cả, tùy ý chém giết.

Quả không ngoài dự đoán của Dạ Nhược Y, cuộc thi này chủ yếu là đánh những đội khác một cách tự do, chỉ cần một đội duy nhất chiến thắng trong trận chiến tự do này là được, giống như một cuộc chiến không có quy tắc, chỉ cần giết hết tất cả thì thắng.

Dạ Nhược Y cười lạnh một cái, bên cạnh Thiên Lâm Huân không có một chút động tĩnh gì, chờ nàng ra chỉ thị, hắn mới dám làm theo, còn bây giờ thì vẫn cứ ngồi yên là được.

Dạ Bạch Ngân thì ngược lại, lão già vừa kết thúc lời nói thì cũng có nghĩa là cuộc chiến bắt đầu, nàng đứng dậy, định ra khiêu chiến nhưng lại bị Dạ Nhược Y kéo lại ngồi xuống, thậm trí là khóa nàng lại không cho nàng đi.

- Số 13, tại sao không cho ta đi?

Dạ Bạch Ngân tức giận hỏi. Nàng không hiểu tại sao Dạ Nhược Y lại không cho mình ra đánh, vốn dĩ tham gia cuộc chiến này là để đánh nhau cho thỏa thích, Dạ Bạch Ngân nàng muốn tìm một người thật vừa tầm để đánh đấm, vậy mà lại bị Dạ Nhược Y cản lại.

- Muốn tìm người mạnh thì nghe lời ta, ngồi chờ đi.

- Ngồi chờ?

Dạ Bạch Ngân không hiểu lắm, cũng phải thôi nàng còn quá nhỏ để hiểu rằng, kẻ mạnh luôn xuất hiện sau cùng.

Hơn một cnah giờ trôi qua.

Dạ Bạch Ngân sốt ruột, nhìn trên khán đài chỉ còn một đội duy nhất, mà hai người Dạ Nhược Y và Thiên Lâm Huân thì lại không một chút động tĩnh gì, không hề lên khiêu chiến gì cả khiến Dạ Bạch Ngân càng lúc càng nóng lòng.

Sự thật Dạ Nhược Y đang chờ, chờ một đội, chờ cái đội ở trước mặt mình lên khán đài, chỉ có đội đó là khiến nàng muốn đấu nhất, bọn họ không có động tĩnh, nàng cũng không, chỉ cần bọn họ lên khán đài thì nàng sẽ lên, không lên nàng cũng không lên.

Ba người trước mặt Dạ Nhược Y kia mặc áo choàng, bọn họ cũng không quá để ý nhóm Dạ Nhược Y chỉ chú ý lên khán đài và thời gian đang trôi qua mà thôi.

Trong nhóm ba người đó, chỉ có một người là không mặc áo choàng, Thiên Lâm Huân nhận ra được, tên không mặc áo choàng đó giống mình, là một ma thú.

Thời gian chỉ còn nữa giờ.

Nhóm người trước mặt Dạ Nhược Y bắt đầu đi lên khán đài, thấy vậy Dạ Nhược Y mặc áo choàng đen, che đi nửa khuôn mặt, đồng thời kéo hai người Thiên Lâm Huân và Dạ Bạch Ngân, lên tiếng:

- Chiến thôi.

Nghe được lời nói của Dạ Nhược Y, Dạ Bạch Ngân trong lòng vui vẻ, nói:

- Tỷ chờ câu nói này của ngươi lâu rồi đấy, số 13.

Hai nhóm nhảy lên cùng một lúc lên khán đài, nhóm đối diện Dạ Nhược Y thảm kinh ngạc, nhưng kinh ngạc hơn vẫn là chiều cao của nhóm Dạ Nhược Y, cái chiều cao 2m bẻ đôi của đám trẻ con.

Một người trong nhóm không mặc áo choàng, mái tóc hóa điểm, thì thầm:

- Tên tóc xanh là ma thú, thuộc hạ sẽ giải quyết hắn.

Tên mặc áo choàng nhận lời nói của ma thú này, gật đầu.

Không nói gì nữa, tên ma thú này nhắm vào Thiên Lâm Huân mà đánh tới, hắn phóng tới với tốc độ thật nhanh, vừa chào hỏi:

- Ta là Lâm Tiêu Phong, một Hỏa Huyết Ma Lang.

Thiên Lâm Huân nhanh chóng tiếp đón lời chào hỏi cũng vừa ra chiêu, chào hỏi với Lâm Tiêu Phong:

- Thiên Lâm Huân, ta là một Thiên Lang Vương.

Lâm Tiêu Phong không trực tiếp đỡ đòn của Thiên Lâm Huân mà lại ra sức đánh vào những chiêu thức mà Thiên Lâm Huân phóng ra, những cú đấm của Lâm Tiêu Phong như công mà cũng như thủ, cười nói:

- Vương mà lại biến thành ma thú của con người sao?

- Đừng nói ta, ngay cả ngươi, một Huyết Lang Vương như ta cũng trở thành một ma sủng của con người.

Hai ma thú vừa đánh vừa nói chuyện như không có việc gì, giống như là cả hai đang vừa uống nước tán dóc với nhau vậy.

Khi Thiên Lâm Huân nói như vậy, Lâm Tiêu Phong đầu tiên là bất ngờ, sau đó là tức giận.

Bất ngờ vì Thiên Lâm Huân có thể nhìn ra được hấn chính là Huyết Ma Lang Vương, nhưng tức giận là vì câu nói cuối cùng "trở thành ma thú của con người."

- Hòa Liệt Giả.

Lâm Tiêu Phong gầm lên một tiếng, hai nắm đấm xuất hiện hỏa diễm, thẳng đánh tới Thiên Lâm Huân.

Thiên Lâm Huân hoảng loạn lui về phía sau vài bước, nhưng từ cú đâm của Lâm Tiêu Phong lại phóng ra những câu lửa, tiếp tục thẳng tới Thiên Lâm Huân.

- Thủy.

Thiên Lâm nói đơn giản một từ, một bức tường bằng nước hiện ra, nuốt chửng những quả cầu lửa.

- Nhanh quá! May mắn ta đã học cách không đọc cần thần chú để gọi ma pháp, chắc ta phải cảm ơn phụ thân mới được, nhưng...

Thiên Lâm Huân nghĩ thầm trong đầu, cảm thán.

Còn bên của Dạ Nhược Y thì có Dạ Bạch Ngân quét sạch đám người này giờ đứng ở trên khán đài không chịu xuống.

- Phong Thần Càng Quét.

Dạ Bạch Ngân gầm nhẹ một tiếng, một cơn gió lớn quét qua đám người trước mặt, kể cả nhóm mặc áo choàng đen.

Cơn gió rất lớn, nhóm ba người đứng trên khán đài chịu không được liền bị gió của Dạ Bạch Ngân thổi đi, nhưng nhóm người mặc áo choàng đen thì vẫn đứng yên ở đó không hề hấn gì.

- Chiến trường này là của ta.

Dạ Bạch Ngân hai quyền, một chưởng một đỡ cháp vào nhau tạo ra xung quanh là những tia sét màu trắng xung quanh tay của nàng.

- Ta có hứng thú với con bé này, để nó lại cho ta đi.

Một người trong nhóm mặc áo choàng đặt tay lên vai của tên còn lại nói.

- Vậy ta sẽ đấu với đứa nhóc mặc áo choàng đen kia. Ta chờ người giải quyết xong con nhóc tóc trắng kia.

Lời nói vừa dứt, thân hình của người mặc áo choàng biến, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Dạ Bạch Ngân. Một cầu điện xuất hiện ở vùng bụng của nàng, Dạ Bạch Ngân phản ứng nhanh cũng như tên áo choàng biến mất trong tích tắc, liền xuất hiện ở phía sau tên mặc áo choàng, quát:

- Chết đi!!!!

Từ trong không gian xuất hiện vô số cây phi tiêu nhắm vào tên áo choàng phóng tới, hình ảnh tên mặc áo choàng lại một lần nữa biến mất.

- Ta là Lôi Thần, như ngươi, đến từ Đông đại lục. Lâu rồi cũng không gặp ngươi có chút tiến bộ, tiểu thiên tài Dạ gia Dạ Bạch Ngân.

Không biết từ lúc nào trên tay của Dạ Bạch Ngân xuất hiện một thanh chủy thủ, quay người chém Lôi Thần, tốc độ thân thể của Dạ Bạch Ngân cực nhanh khiến cho Lôi Thần không kịp trở tay, bị một vết chém trên mặt.

Máu ở trên má của Lôi Thần từ từ mà chảy ra, vì những phi tiêu của Dạ Bạch Ngân vừa rồi khiến cho áo choàng của Lôi Thần cũng bị rách nát toàn bộ, để lộ ra là khuôn mặt mỹ nam, với đôi mắt tím huyền ảo vào máu tóc màu trắng xanh, đôi tai cũng có đeo vài chiếc khuyên tai.

Nhìn một chiếc trong số những khuyên tai mà Lôi Thần đeo, có một chiếc là Dạ Nhược Y giật mình, bây giờ nàng mới nhớ đến Độc Cô Phong Tử, ngừng nghĩ lại, hấn ta trong nhiệm vụ lần này cũng có xuất hiện nhưng lại không có lên tiếng, nên nàng cũng xem quên mất đi hấn ta.

Lôi Thần lau đi vết máu ở trên má của hấn, nhìn Dạ Bạch Ngân bằng ánh mắt tức giận, căm thù, phần nộ hướng tới chỗ Dạ Bạch Ngân, hung hăng đâm ra vô số quyền, mắt thường nhìn vào giống như đang thấy vô số cánh tay đánh tới chỗ Dạ Bạch Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kết thúc bất ngờ

Đột nhiên, thân hình của Lôi Thần biến mất trong vô số nắm đấm hướng tới Dạ Bạch Ngân.

Dạ Bạch Ngân ngờ ngát như trời trồng ra, quay ra đằng sau thì thấy hai người Thiên Lâm Huân và Lâm Tiêu Phong đang đấu với nhau, quay qua bên phải thì chỉ thấy một khoảng trống không người, nhìn trước mặt thì thấy tên mặc áo choàng còn lại đang đứng chỉ tay về phía bên trái.

Dạ Bạch Ngân nhìn về phía bên trái theo như tên áo choàng chỉ, thấy Dạ Nhược Y đang đè tên Lôi Thần nằm trên khán đài.

Một phần bị che mất mà Dạ Bạch Ngân không nhìn thấy, nằm cạnh bên đầu của Lôi Thần là một lỗ hổng và cái nắm đấm của Dạ Nhược Y nằm ở giữa cái lỗ hổng đó.

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì.... hừ

Dạ Nhược Y cười lạnh một cái, ánh mắt liếc qua bên cái lỗ hổng mà nàng vừa mới làm xong, trong lời nói mang theo một tia đe dọa.

- Con nhóc này nhìn nó chỉ mới có tám tuổi thôi mà, cao lắm chỉ là mười tuổi. Tại sao, cách nói chuyện lại bá đạo như vậy, còn giống với điện chủ nữa chứ...

Trong đầu của Lôi Thần thầm suy nghĩ, trong lúc đang mơ màng suy nghĩ thì Dạ Nhược Y lại một lần nữa lên tiếng:

- Chiếc khuyên tai này, từ đâu mà ngươi có?

Nàng vừa nói, vừa sờ vào khuyên tai đôi có hình một con sói trắng được một sợi dây xích nhỏ và mảnh mai nối với một hình chữ thập có con rồng quấn quanh.

Lôi Thần ngờ ngác một lúc, hần phân vân giữa chuyện nên nói hay không nên nói, cái khuyên tai đôi này có liên quan đến tổ chức mà hần đang hoạt động, nếu nói ra có thể sẽ phạm vào điều cấm của tổ chức sẽ bị giết, nhưng không nói cũng sẽ bị nàng ta giết chết lúc nào không hay.

- Của một người tặng cho ta.

- Nói dối!

Lôi Thần vừa trả lời là bị Dạ Nhược Y gạt bỏ ngay, Dạ Nhược Y cười lạnh trong lòng.

- Tặng ư? Tên đó mà lại đem thứ đồ này đi tặng đúng là một chuyện lạ khó tin trên đời này. Một tên yêu nghiệt sống ngàn năm, vô cảm mà cũng biết tặng ư, còn tặng cho người khác giới?

Dạ Nhược Y bỗng dừng nhớ về quá khứ, khi còn ở Trái Đất.

Một nam tử mái tóc tím đen, đôi mắt sâu thẳm như thiên hà, trên tay cầm một cái khuyên tai đôi đeo vào tai Dạ Nhược Y.

- Sao lại đeo cho ta? Chẳng phải ngươi nói cái khuyên tai này rất chân quý với ngươi sao?

Hần cười yêu nghiệt, nụ cười lạnh giá như gió tuyết trong đêm thối qua.

- Vì ngươi chân quý nên ta mới tặng cho ngươi, nhớ đấy, đôi khuyên tai này sẽ bảo vệ ngươi.

- Độc Cô Phong Từ... ta...thật

Dạ Nhược Y nhìn Độc Cô Phong Từ, đôi mắt chớp chớp nói:

- Ta thật không ngờ ngươi lại điên đến mức không thể cứu rồi thế này đây, thường ngày ngươi điên ta chấp nhận nhưng bây giờ... là đang chiến đấu với một nhóm cuồng nhân giết người, nên xin ngươi, đừng nổi cơn điên lúc này dùm ta.

Lập tức, thân hình Dạ Nhược Y biến mất, để lại cho Độc Cô Phong Từ một thân một mình ở đó, hần cười lạnh, thì thầm:

- Ở nơi này thì không, nhưng nơi khác thì chắc chắn nó sẽ giúp ngươi rất nhiều.

Đôi mắt Dạ Nhược Y lạnh lẽo nhìn Lôi Thần, từ trong lớp áo choàng lấy ra một cái khuyên tai đôi giống y hệt của hần, nhưng khuyên tai đôi này của nàng lại có một màu đen huyền, đôi mắt con sói của Lôi Thần có màu đen, thì đôi mắt con sói trong chiếc khuyên tai của Dạ Nhược Y là màu đỏ.

Lôi Thần nhìn đôi khuyên tai trong tay Dạ Nhược Y trở nên bất thần, hần nói ra sự thật:

- Điện chủ ban cho ta đôi khuyên tai này, có nó trong tay thì chứng minh ngươi là người của Diệt Hồn Điện.

- Điện chủ của ngươi là người có tên Độc Cô Phong Từ?

- Không phải, điện chủ đúng là họ Độc Cô nhưng là Độc Cô Dạ.

Dạ Nhược Y cứng họng, không biết nói gì thêm, suy nghĩ một lúc lên tiếng:

- Phần thưởng của cuộc thi này ta muốn, các ngươi nên đi về đi, đánh cắp trên là phạm vào luật cấm phải không nào? Nên các một là bỏ cuộc, hai là phạm luật, chọn đi nào.

Vừa nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra nụ cười, nụ cười cứ như mùa xuân trong lòng người, nhưng giọng nói thì cứ như đe dọa con người.

- Chúng ta bỏ cuộc.

Lôi Thần trong lòng cắn răng chịu đựng, còn Dạ Nhược Y thì vẫn cười cười đứng dậy, đưa tay ra kéo Lôi Thần lên.

Lôi Thần nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Dạ Nhược Y, nắm lấy tay nàng, Dạ Nhược Y kéo Lôi Thần lên, nhưng Lôi Thần lại cảm thấy có cái gì đó không đúng.

- Cơ thể này hơi bị nhỏ, nhưng sức lực cũng chỉ bằng một phần ba lúc trước... chắc vậy cũng đủ rồi.

Vừa kéo, Dạ Nhược Y vừa xoay người ném cả Lôi Thần về phía hai con ma thú đang đánh nhau.

- Ah!

Lôi Thần hấn cố gắng không chế cơ thể, nhưng không hiểu tại sao, sức mạnh của Dạ Nhược Y lại có thể khiến hấn không thể động đậy ở không trung, nghĩ đến thì hấn mới nhớ, từ những lời nói của nàng đã khiến hấn cứng đờ hết toàn thân mất rồi.

-Ặc!

Dạ Nhược Y đứng đó, đưa tay lên trán nhìn, nói:

- May ghê, trùng cái tên kia không trùng Thiên Lâm Huân. A, rơi xuống khán đài rồi!

Dạ Nhược Y quay lưng lại nhìn tên mặc áo choàng còn lại, chỉ thấy hấn thở dài một tiếng rồi bước xuống khán đài, đi vòng qua bên đám người Lôi Thần.

Ở bên dưới khán đài.

Lâm Tiêu Phong bị Lôi Thần đè lên, hấn tức giận quát:

- Lôi Thần ngươi làm trò gì vậy? Đừng có ở đó mà nói với ta là ngươi thua một đám con nít chưa dứt sữa đó nhá? Nhưng trước hết, ngươi đứng dậy cho ta!

Tên mặc áo choàng còn lại đi đến chỗ hai người, kéo tay Lôi Thần đứng dậy, giải thích:

- Lôi Thần không phải là không đánh bại được, mà hấn bị đe dọa.

Lâm Tiêu Phong sững sờ, không khỏi tò mò, hỏi:

- Lôi Thần, ngươi bị đe dọa như thế nào vậy hả?

Phải biết là Lôi Thần hấn ở trong Diệt Hồn Điện cũng là người được ban cho khuyên tai bạch, cũng có nghĩa hấn ở trên những người không có khuyên tai, cũng có nghĩa là hấn rất mạnh, thân phận khi ở ngoài cho dù có gặp vua của vương quốc này cũng chẳng sợ, không chỉ vậy còn có thể điều ngoa, ngang ngược trước mặt bọn họ, nhưng lại bị một đứa con nít đe dọa ư?

- Hắc lang huyết nhãn, ngươi nghĩ trong Diệt Hồn Điện, ai có thể có được nó?

người mặc áo choàng lạnh nhạt lên tiếng, Lâm Tiêu Phong mặt tối sầm lại, lên tiếng:

- Đại ca của điện chủ ư? Nhưng chẳng phải nói ngài ấy đã chết vào hai năm trước rồi sao?

- Ta không biết, nhưng tốt nhất không nên chạm vào nhóm người người đó.

Lôi Thần im lặng từ đầu tới giờ mới lên tiếng.

- Nè một tháng sau, các người đến hoàng cung của đất nước Hoàng Lâm, đưa cái lệnh bài này, nói No.13 đang tập hợp, bọn họ sẽ đưa ngươi đi gặp ta, đến lúc đó, ta muốn các ngươi dẫn ta đến Diệt Hồn Điện một chuyến, vậy né!

Dạ Nhược Y cười cười quay đi, Lâm Tiêu Phong chờ nàng rời đi rồi mới lên tiếng:

- Các người có cảm giác lạnh sống lưng không?

Lôi Thần quay lại hỏi:

- Giờ người hiểu chưa?

Lâm Tiêu Phong không nói tiếng gì chỉ gật đầu liên tục, người mặc áo choàng trong đó, cười nói:

- Đi thôi.

Thoáng chốc, ba người biến mất khỏi khu vực dưới khán đài không thấy đâu nữa.

- Thời gian kết thúc!

Ba người kia vừa đi thời gian cũng vừa kết thúc, những người đến xem không khỏi thờ dài thành tiếng, xem một trận đấu khá nhàm chán.

Thiên Lâm Huân đến bên cạnh Dạ Nhược Y định hỏi cái gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không hỏi hay nói bất kỳ điều gì cả, hẳn biết, trên người của nàng có quá nhiều bí mật hẳn không thể nào giải đáp được toàn bộ những bí mật ấy.

Dạ Bạch Ngân đến bên cạnh, trong ánh mắt mang theo một tia tức giận:

- Số 13, sao lại không đề cho tỷ tỷ chơi thêm một chút vậy hả?

- Người xem bị đánh bầm dập rồi còn nói câu đó!

Dạ Nhược Y lạnh lùng nói một câu làm cho Dạ Bạch Ngân mặt đỏ bừng rồi im lặng luôn.

Lão giả ban thưởng cho nhóm chiến thắng là một lọ đan dược có mười viên Tứ giai thượng phẩm tẩy tủy đan.

- Được rồi, bây giờ quay về hoàng cung đất nước Hoàng Lâm thôi, nghỉ ngơi một chút rồi còn phải làm một vài thứ nữa đấy, sẽ hơi bận rộn đấy.

Dạ Nhược Y vờ vai của Thiên Lâm Huân, hẳn chỉ có thể thờ dài một hơi lấy sức, rồi biến thành một con sói xanh trở hai người Dạ Nhược Y và Dạ Bạch Ngân đi về hoàng cung của đất nước Hoàng Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bàn tín.

Nhóm của Dạ Nhược Y quay về hoàng cung thì Dạ Nhược Y lại kéo Dạ Bạch Ngân, Dạ Qua Thần cùng với phụ thân - Dạ Tĩnh Phong vào phòng.

Còn Vân Phong thì bị Dạ Nhược Y bắt nhảy cóc ba vòng hoàng cung, còn nói là để giúp Vân Phong tăng sức mạnh về thể lực cho thật tốt.

Vân Phong có phần hơi thắc mắc, là chỉ cần nhóc biến đổi màu mắt thì sức mạnh sẽ thay đổi theo, chẳng phải chỉ cần biến đổi đôi mắt thành một cặp dị đồng là có thể có được một sức mạnh thể lực vô tận hay sao?

Nhưng cho dù muốn, Vân Phong cũng không dám nói lời nào, vì nhóc Vân Phong rất sợ Dạ Nhược Y.

- Phụ thân, đại ca ta muốn mọi người cùng ta đi đến Đông đại lục.

Ở bên trong phòng, Dạ Nhược Y nổ thẳng vào đề tài, mặt của Dạ Qua Thần thì không có bất cứ biểu hiện nào, từ đầu chí cuối chỉ nhắm mắt lại như đang tu luyện.

Còn về phần của Dạ Tĩnh Phong thì vừa nghe Dạ Nhược Y nói đến Đông đại lục, sắc mặt của Dạ Tĩnh Phong có một tia kinh động, mang theo ý tứ thất thần như nhớ về chuyện gì đó.

Nhưng rất nhanh Dạ Tĩnh Phong lại lấy về vẻ bình tĩnh như biểu hiện kia chưa từng tồn tại qua, cho dù vậy vẫn bị ánh mắt của Dạ Nhược Y bắt được.

- Anh không có ý kiến gì, dù gì thì cũng như là lịch lãm thôi!

Dạ Qua Thần vừa nhắm mắt tịnh tu vừa lên tiếng.

Dạ Bạch Ngân tặc lưỡi vài cái nói:

- Không đơn giản là đến Đông đại lục thôi. Nhược Y chẳng phải tỷ tỷ đã nói rồi sao? Ta là bỏ nhà đi chơi, ta chỉ mới có đi được một tuần còn chưa đi hết Tây đại lục mà lại hải về Đông đại lục thật sự là nhàm chán lắm a. Huống hồ ta còn muốn đi hết cả Tây và Nam đại lục mà.

Dạ Nhược Y như không quan tâm đến lời nói của Dạ Bạch Ngân cho lắm, chỉ nhìn chăm chú vào phụ thân, hỏi:

- Phụ thân người nghĩ sao?

- Ta....

Dạ Qua Thần nghe thấy lời nói ấp úm của Dạ Tĩnh Phong liền bắt bẻ:

- Phụ thân có chuyện gì giấu bọn con?

Dạ Tĩnh Phong cúi gầm mặt xuống, giải thích:

- Thật ra, Dạ gia ở Đông đại lục mới là Dạ gia chính thức, mới đúng là nhà của các con.

- Bọn con biết!

Dạ Qua Thần gật đầu nói.

Dạ Tĩnh Phong thì lại giật mình hỏi:

- Con biết? Từ lúc nào?

- Không lâu, từ khi con bị người ta đánh chết sống lại đã biết!

Dạ Tĩnh Phong nhìn qua bên Dạ Nhược Y, nàng cười gật đầu, biểu tình giống ý của Dạ Qua Thần.

Hai người khi ở Trái Đất đã đến gia tộc Dạ gia nhiều lần, Dạ gia ở Trái Đất và Dạ gia ở nơi này hoàn toàn khác xa nhau một cái trên trời một cái dưới đất.

Dạ gia ở Trái Đất là một gia tộc lớn, nhìn sơ lược cũng lớn hơn Dạ gia ở nơi này gấp 10 lần. Nếu nói Dạ gia ở đây là một thôn rộng lớn thì Dạ gia ở Trái Đất lại là một ngọn núi.

Theo như ký ức của Dạ Nhược Y thì phụ thân Dạ Tĩnh Phong lại giống như đức người cha đã chết ở Trái Đất thì chắc chắn rằng Dạ gia cũng như vậy.

Dạ Tĩnh Phong thở dài một hơi, liền nói:

- Mười năm trước gia đình chúng ta vốn rất đông đủ, nhưng khi mẫu thân của các con đang mang Y Nhi thì mọi người trong gia tộc đột nhiên biết được thân phận của mẫu thân các con.

- Khi đó gia tộc đại chiến, ta buộc phải đến Dạ gia phân gia ở Tây đại lục, ta khi đó mang theo cả ba người chạy đến Dạ gia, nhưng trên đường đến Dạ gia ở Tây đại lục lại bị người truy sát, mẫu thân các con bị bọn người đó bắt đi, ta bị phế đi linh lực.

Dạ Nhược Y cùng Dạ Qua Thần trong lòng kích động, bọn họ thật không ngờ, mẫu thân vẫn còn sống, vẫn đang ở một nơi nào đó ở Đông đại lục chờ đợi gia đình đoàn tụ.

Cả hai người thật sự xúc động, khi bọn họ ở Dạ gia không nhìn thấy mẫu thân cứ nghĩ người đã chết, cả hai đã luôn chuẩn bị tinh thần cho mọi tình huống về mẫu thân, nhưng khi biết được sự thật này, lòng của cả hai lại kích động kịch liệt.

Phải biết rõ ở Trái Đất, cha mẹ của cả hai đều bị ám sát mà chết hết, còn là chết ở trước mặt Dạ Nhược Y, nàng cũng là người vô tình thần vững chắc nhất cho mọi tình huống về mẫu thân.

Nhưng rốt cuộc thì mẫu thân của hai người không chết, ngược lại vẫn còn sống.

- Bọn người đó là ai?

- Bọn người đó là ai?

Hai người Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y đồng thanh quát lớn, kích động.

Dạ Tĩnh Phong hít thở sâu, nói:

- Hai con không thể kích động như vậy, cho dù có cho các con biết cũng vô dụng, vì sức mạnh của các con bây giờ quá yếu đi, chỉ cần hai người các con đạt đến cấp Thần thì ta sẽ nói cho các con biết, những người đó là ai, bây giờ ta chỉ có thể cho các con biết được là tên của mẫu thân các con thôi.

Hai người lắc đầu, Dạ Nhược Y cười khỏ nói:

- Không cần đầu phụ thân, bọn con đều biết được mẫu thân là ai.

Dạ Tĩnh Phong kích động nhìn hai người Dạ Qua Thần cùng Dạ Nhược Y, nghi ngờ.

Rõ ràng hắn còn chưa nói cho hai đứa con của hắn biết được tên của mẫu thân bọn chúng, làm bằng cách nào mà bọn chúng lại có thể biết được chứ?

- Lúc mớ phụ thân đã nói tên của một là Hàn Y La, nên con nghĩ đó là mẫu thân.

Dạ Tĩnh Phong đột nhiên thấy xấu hổ, hắn có nói mớ sao? Tại sao hắn lại không biết?

Thật ra Dạ Tĩnh Phong chẳng có nói mớ gì cả, chủ qua là do Dạ Qua Thần nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt của Dạ Tĩnh Phong, nên đành phải bịa ra một chuyện như thế này để nói thôi.

Chứ Dạ Tĩnh Phong đòi nào nói mớ cư chứ? Hoàn toàn là bịa đặt cả.

Dạ Bạch Ngân nhìn gia đình cảm thấy thật ghen tỵ, bủ môi nói:

- Các người đang xem ta nhưng không tồn tại sao? Nếu vậy thì có phải hai người nên gọi ta một tiếng đường tỷ phải không?

- Khục khục.

Dạ Tĩnh Phong ho khan hai tiếng nói:

- Ta đoán con là con của tam đệ Dạ Cường Phong phải không?

Dạ Bạch Ngân gật gật.

- Vậy cháu phải gọi Nhược Y và Qua Thần là đường ca và đường tỷ rồi.

Dạ Bạch Ngân ngo ngáy nhìn ba người, biểu hiện trên mặt cứ như đang muốn nói là "ta đang bị lừa?"

- Lão gia chủ thì ta là con thứ hai.

Dạ Bạch Ngân tròn mắt há hốc mồm nhìn ba người, không thể tin được, nhưng cũng đúng thôi, trong gia tộc không ai nói với Dạ Bạch Ngân về Dạ Tĩnh Phong cả.

Nhưng trong ký ức của Dạ Bạch Ngân quả thật không người nào gọi là nhị sư bá cả.

- Được rồi, vậy một tháng sau chúng ta sẽ đi lịch lãm hết hai đại lục rồi về lại Đông đại lục, thế nào?

Mọi người gật đầu thỏa đáng, sau đó, Dạ Nhược Y lại kéo Dạ Qua Thần về phòng của mình, đóng cửa lại.

- Có chuyện gì vậy Nhược Y???

Dạ Qua Thần không khỏi tò mò vì sao Dạ Nhược Y lại kéo mình về phòng.

Dạ Nhược Y từ trong ngực lấy ra một chiếc hoa tai, hỏi:

- Anh nhận ra chiếc hoa tai này không?

Dạ Qua Thần cầm chiếc hoa tai xem một lúc lâu mới thốt lên:

- Đây là.... viên đá trong chiếc đồng hồ mà!!!

Dạ Nhược Y gật đầu, lên tiếng:

- Em cũng rất bất ngờ, em không hiểu tại sao nó lại trở thành một chiếc hoa tai, còn cái đồng hồ lại không có ở trên người em.

Dạ Qua Thần ngẫm một lúc lâu, kết luận:

- Phải tùy thời rồi. Bây giờ có tính toán thế nào cũng vô dụng, em hãy đợi đi, chuyện gì đến rồi sẽ đến thôi, không sớm cũng muộn.

- Nhưng vấn đề là một tháng sau em sẽ vất vả đẩy Nhược Y, thứ nhất là đến Diệt Hồn điện, thứ hai là đi lịch lãm thế giới và thứ ba là yến hội.

- Khục khục...

Dạ Nhược Y đang uống nước trà nghe cái thứ ba là yến hội liền bị sặc, hỏi:

- Yến hội?

- Do em ra khỏi cung nên không biết, hoàng thượng có nói với anh một tháng sau sẽ tổ chức yến hội, vì tháng sau, các cường giả ở đất nước Hoàng Lâm sẽ tụ hội lại, trong đó có cả các gia tộc lớn.

- Và hoàng thượng còn nói, hy vọng chúng ta sẽ cho bọn họ một chút ngạc nhiên.

Dạ Nhược Y, nghi hoặc hỏi:

- Chúng ta?

Dạ Qua Thần gật gù.

Suy nghĩ một lát, Dạ Nhược Y gật đầu lên tiếng:

- Em biết phải làm gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Gặp được một cái thiên tài cái ban

Qua Thần đường ca, Nhược Y đường tỷ làm ơn đi mà ~ .

Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y đang ở trong phòng tu luyện thì cứ bị Dạ Bạch Ngân luyện thuyên, nài nỉ dân nàng đi ra ngoài cung chơi.

Dạ Qua Thần cùng Dạ Nhược Y chịu không nổi cái miệng của nàng, đành phải mở mắt, nói:

- Được rồi!

Dạ Bạch Ngân vui mừng khi nghe Dạ Qua Thần nói, vui mừng kéo hai người ra ngoài cung.

Trên đường đi kéo theo luôn cả Vân Phong và Thiên Lâm Huân.

Nếu bình thường ngày nào cũng ra khỏi cung thì Dạ Bạch Ngân sẽ không năn nỉ hai anh em Dạ Qua Thần, nhưng mà, nàng đã một tuần không được ra ngoài vui chơi.

Ở trong hoàng cung suốt cả một tuần, Dạ Bạch Ngân cảm thấy mình như đang bị giam lỏng vậy.

Có cơ hội ra khỏi cung thì nàng phải chơi đùa cho thật sáng khoái mới được a.

- Ta mua cái này đi được không?

- Cũng được.

Dạ Bạch Ngân đi chợ thấy cái gì đẹp cũng đều muốn mua, bốn người Dạ Qua Thần nhìn thấy cũng chỉ nói một "Cũng được."

- Đi bao lâu nữa đây Bạch Ngân biểu muội?

Dạ Qua Thần vừa đi vừa hỏi Dạ Bạch Ngân.

Nhìn quan cảnh mà năm người đang đi là một khu rừng.

- Sắp rồi... Ta chắc chắn đấy...

Rõ ràng là bị lạc rồi mà lại không thừa nhận, Dạ Bạch Ngân cứ dẫn mọi người đi vòng quanh khu rừng cả nửa ngày trời, Vân Phong ngồi xồm xuống, than thành tiếng:

- Nhược Y tỷ, em đếm không lầm thì đã đi đi lại lại chỗ này hơn 50 lần rồi đó.

Dạ Nhược Y gật đầu, lên tiếng:

- Chúng ta đã thấy Thiên Lâm Huân bị chới ở góc cây kia chính xác 53 lần rồi, tính thêm 7 lần ta nói lúc trước là thấy nơi này rất quen, cũng là 60 lần đi qua đi lại một chỗ rồi.

Dạ Nhược Y vừa nói vừa chỉ cái cây đang trói cổ của một con sói xanh nằm ngủ rất say sưa.

- Dạ - Bạch - Ngân. Biểu muội em thật sự làm bọn này bức bối rồi đấy!!!

Dạ Qua Thần vừa nói, vừa lấy tay xoay xoay ở vùng thái dương của Dạ Bạch Ngân.

- Đau quá, đau quá!!!

- Em cũng đâu có cố ý.

Dạ Nhược Y cời trói ở cổ cho Thiên Lâm Huân, lên tiếng:

- Bây giờ trời cũng tối rồi, chúng ta đành phải ở lại khu rừng này một đêm thôi. Thiên Lâm Huân, bây giờ ta giao cho ngươi một nhiệm vụ cao cả.

Thiên Lâm Huân nghe nói nhiệm vụ cao cả, tò mò, đôi mắt sáng ngời nhìn Dạ Nhược Y, một đôi mắt như trông chờ điều gì đó rất thú vị.

- Đi tìm thức ăn cho mọi người đi.

- Tuân lệnh.

Không biết là Thiên Lâm Huân hẳn có nghe rõ hay không, hay hẳn cứ nghĩ đó là nhiệm vụ thật cao cả mà trong đầu óc hẳn nghĩ đến.

Vừa bước đi được ba bước, Thiên Lâm Huân khựng lại, quát:

- Đây mà là nhiệm vụ cao cả gì, Nhược Y người đang lừa ta à???

Dạ Qua Thần thở dài, đi phía sau lưng của Thiên Lâm Huân đập một cái, mắng:

- Bảo ngươi đi thì đi nhanh lên ta đang rất đói đây.

Dạ Nhược Y, Vân Phong và Dạ Bạch Ngân, trầm miệng một lời:

- Nghe rõ rồi chứ?

Thiên Lâm Huân mang về mặt ủy khuất đi tìm đồ ăn.

- Em cũng đi một chút.

- Nhược Y em đi đâu vậy?

- Anh đừng lo em không có phải con mù đường đâu, chỉ đi dạo một chút trước khi bắt đầu ăn tối thôi.

Dạ Qua Thần cũng không nói gì thêm, cậu biết rõ Dạ Nhược Y mạnh như thế nào, cho dù là ở trong rừng cũng chẳng có một con thú nào dám đánh lại nàng cả.

Dạ Nhược Y đi được một quãng đường thì nhìn thấy một cái hang động, thì thầm:

- Có mùi của yêu thú.

Không nói hai lời, Dạ Nhược Y trực tiếp đi vào trong hang, đi sâu vào trong nàng nhìn thấy khá nhiều dược liệu, tiện tay thu vào.

Từ sau lưng của Dạ Nhược Y có cảm giác lạnh lạnh, cảm giác một sát khí mãnh liệt đang hướng đến nàng.

- Con người, chính ngươi là người đã lấy đi những linh dược của ta?

Dạ Nhược Y quay lại thấy một con hồ cao hơn nàng một cái đầu, con hồ nàu là một con bạch hồ, Dạ Nhược Y soi nó một chút gật đầu:

- Phải, ta đã lấy. Ngươi là vua của khu rừng này?

- Nhóc con ta gan, dám lấy đồ của đúng là muốn chết mà! Ta chính là thần thú, nắm giữ khu rừng, này, ta sẽ cho ngươi biết đắc tội ta sẽ có hậu quả thế nào!

Mắt của Dạ Nhược Y sáng lên, trên môi lộ ra một nụ cười nhạt.

Một chân trước của bạch hổ đánh tới, đập chỗ Dạ Nhược Y, chỗ đất đó lún sâu, chata lỏng màu đỏ chảy ra từ lòng bàn chân của bạch hổ.

Con bạch hổ cười lạnh, nâng bàn chân nhìn thấy máu chảy là từ tay mình, còn người thì không thấy đâu, ngó qua ngó lại.

Đột nhiên con bạch hổ cảm thấy đau dớn phần bụng, rồi ngất đi, nó ngất đi biến nhỏ lại thành một con bạch hổ con.

- Điểm yếu này hơi bị lộ liễu rồi.

Dạ Nhược Y không biết từ lúc nào đã đứng ở dưới bụng của con bạch hổ, đánh cho nó một chưởng ngất đi.

Trong lòng Dạ Nhược Y vui mừng, khi bắt đi con bạch hổ là kẻ nắm giữ khu rừng này.

Khu rừng này không phải là địa bàn của Thiên Lâm Huân, nên cho dù có lạc thì cũng không thể ra ngoài được, mà đã có con bạch hổ này trong tay thì còn lo gì lạc đường.

Đi về lại chỗ của nhóm Dạ Qua Thần, Dạ Nhược Y ném đến cho Dạ Qua Thần con bạch hổ.

- Em nghĩ là để nó làm tọa kỵ cho anh rất thích hợp.

Dạ Qua Thần nhìn con bạch hổ một lúc, đánh thức nó dậy, bạch hổ vừa dậy, liền la um lên:

- Con người ngu muội mau thả ta ra, ta sẽ cho ngươi biết tay ta.

Dạ Qua Thần một tay cầm bạch hổ con, một tay bịt lại một lỗ tai, cảm thấy con hổ này thật ồn ào.

Dạ Qua Thần vung tay, đập con bạch hổ xuống đất, lạnh lùng nói:

- Ôn quá!

Bạch hổ thấy uy hiếp của Dạ Qua Thần liền im bật.

- Bạch hổ này dễ thương thật, rất biết nghe lời, cảm ơn em Y nhi.

Dạ Qua Thần ôm con bạch hổ vào lòng cảm ơn Dạ Nhược Y, Nhược Y cũng chỉ cười cười không nói gì.

Con bạch hổ nằm trong lòng của Dạ Qua Thần, được Dạ Qua Thần vuốt ve, nó cảm thấy thật thỏa mái.

Khóe miệng Dạ Qua Thần cong lên quý dị, nói lảm bảm gì đó, cắn đầu ngón tay, đưa đến trước mặt bạch hổ.

Bạch hổ như một con chó con liếm đầu ngón tay trong sự sung sướng.

- Khế ước kết thúc.

Lúc này đây Dạ Qua Thần mới thốt lên một câu.

Bạch hổ nghe được cả người như hóa thành đá.

Lúc này, nó mới nhận ra, cái vừa rồi nó liếm là máu, cái này chẳng khác gì nó thừa nhận Dạ Qua Thần là chủ nhân của nó.

- Chó ngoan.

Dạ Qua Thần còn vô tâm cho nó một câu "chó ngoan", khiến nó sốc đến ngất đi.

- Con chó sói kia đến giờ này vẫn chưa về?

Ba người đồng loạt lắc đầu.

Cách đó không xa, Thiên Lâm Huân, hai tay kéo ba con ma thú đi về phía nhóm Dạ Nhược Y.

- Ah.

Thiên Lâm Huân vấp phải một cái gì đó té xuống, hần nhìn xuống chân, thấy một con người ăn mặc rách rưới, Thiên Lâm Huân, tự hỏi:

- Ăn mày? Hay người chết? Kệ đi vậy, đem về cho họ ăn luôn vậy!

Thiên Lâm Huân nhắm lấy người đó kéo đi về.

- Ngươi chậm chạp quá.

Nghe thấy lời nói, nhưng Thiên Lâm Huân chỉ thấy một cục đá trước mặt hắn, không có tay để đỡ, bị trực tiếp ném vào mặt.

Người ném cục đá này là Vân Phong nên uy lực của nó chưa đến mức làm Thiên Lâm Huân bị thương.

Nhưng vấn đề là không một cục mà là nhiều cục theo sau, hắn ngã người về phía sau mà té xuống, tay buông hết những com ma thú ra.

Dạ Nhược Y nhìn thấy một con người trong đó, tay nhắc con người đó lên người nầy, tuổi cũng chỉ bằng Dạ Qua Thần, trên người thì ăn mặc rách rưới như một ăn mày.

Con mắt Dạ Nhược giật giật, không nói lên nổi một lời.

Dạ Qua Thần cảm thấy là lạ, đi đến xem sao, thì thấy được gương mặt của con người cái ban này, khéo môi giật giật, tựa cười nhưng không cười.

Cả hai đồng thanh một lời:

- Thói quen khó bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyền Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Huyết Xà, Lam Xà.

- Ồ ồ

Từ bụng của tên ăn mày phát ra tiếng, hai người Dạ Nhược Y và Dạ Qua Thần thở dài một hơi, quay lại nói:

- Vân Phong, Dạ Bạch Ngân cả người nữa Thiên Lâm Huân, nhóm lửa rồi làm thịt ba con yêu thú này đi, nhanh lên đấy, cho các người 10 phút phải xong, không thì...

Lời của Dạ Qua Thần chứa đầy uy hiếp, Vân Phong là người sợ Dạ Qua Thần nhất trong ba người, cậu ở Trái Đất cũng với Dạ Nhược Y nên khá hiểu rõ Dạ Qua Thần, liền ngay lập tức nghe lời làm một con yêu thú.

Vật lông, sử lí nội tạng, thịt... Rồi sau đó đem nướng, ba người, mỗi người một con đem chia ra làm, đúng 10 phút sau, cả ba con yêu thú đều được đem lên nướng.

Dạ Qua Thần đến cắt một miếng thịt, đem đến cho ăn mày, tên ăn mày ngửi thấy mùi thức ăn liền chịu không nổi vội tới ăn ngấu nghiến.

Dạ Nhược Y lấy tay úp lên mặt, thầm than trong lòng:

- Đúng là mắt mắt hình tượng mà.

Tên ăn mày ăn xong như được cướp sống, chớp chớp đôi mắt nhìn hai người hỏi:

- Còn nữa không?

Dạ Qua Thần cùng Dạ Nhược Y hết lời để nói, Dạ Qua Thần, đi đến cắt lấy một nửa con yêu thú, đưa cho tên ăn mày ăn.

Mọi người cũng đói bụng đều lấy thịt của yêu thú mà ăn, ăn xong, mọi người đều nghi ngờ nhìn tên ăn mày.

Tên ăn mày, nhìn mọi người, lên tiếng:

- Cảm ơn mọi người đã cho ta ăn, bây giờ ta còn việc phải đi.

Vừa đứng dậy, đi được ba bước thì bị Dạ Nhược Y gạt chân cho té.

- Ah!

Tên ăn mày té ngã, bò dậy, quay lại quát:

- Ta còn có việc bận mà!

Dạ Qua Thần một bên lạnh lùng hỏi:

- Việc bận gì?

Tên ăn mày biểu môi mắt rung rung rất là ủy khuất, nói:

- Tìm một nhóm ở đất nước Á Lạp Kỳ, có tên là No. 13 đây, bọn họ đã dành được giải thưởng là mười viên tẩy tủy đan, ta đang đi tìm bọn họ.

Nghe được lời giải thích của tên ăn mày, Dạ Bạch Ngân cùng Thiên Lâm kinh ngạc, khi đó tham gia còn có bọn họ, cả hai người nhìn qua Dạ Nhược Y.

Dạ Qua Thần thờ dài không ngớt, cười cười đi đến chỗ tên ăn mày, ngồi xổm xuống, nói:

- Trong hình dạng này ta còn nhận ra cậu vậy mà cậu lại không nhận ra ta sao?

Tên ăn mày nhìn Dạ Qua Thần một lúc thật lâu, thốt lên:

- Dạ Qua Thần, vậy...đây là...Dạ Nhược Y?

Dạ Nhược Y gật đầu, tên ăn mày rung rung nước mắt, ôm chặt lấy hai người.

- Tớ đi từ Đông đại lục đến đây cả mấy tuần liền cuối cùng cũng gặp được hai người.

Đi từ Đông đại lục? Dạ Nhược Y không khỏi bị giật khóe môi, nếu đi từ Đông đại lục thì chắc đã đi qua đất nước Á Lạp Kỳ rồi mới đến đất nước Hoàng Lâm chứ?

Phải biết là bây giờ cả nhóm đang bị lạc ở khu rừng gần đất nước Sa Lạp, có nghĩa là băng qua đất nước Hoàng Lâm mới đến được khu rừng này, chỉ có một con đường duy nhất đến được khu rừng này là phải đến đất nước Hoàng Lâm.

Dạ Qua Thần ngồi ôm bụng cười không ngớt, cậu biết rõ Kiệt Khắc.

Cậu ta bị lạc đường, đúng hơn là một tên mù đường chính hiệu.

- Anh bị bỏ đói bao lâu rồi?

Kiệt Khắc ngồi suy nghĩ, đưa lên một ngón tay, mọi người đều nghĩ là một ngày, riêng Dạ Nhược Y cùng Dạ Qua Thần đồng thanh một lời:

- 1 tuần á!? Tội nghiệp bé/anh Kiệt Khắc quá!!!

Kiệt Khắc mặt đỏ bừng bừng xấu hổ hét toát lên:

- không được trêu tớ !

Dạ Bạch Ngân, nhắm mắt suy tư, chợt nhận ra cái gì đó, quát lớn:

- Ta nhớ rồi, Kiệt Khắc, đại thiên tài luyện dược sư, tân thái chủ Dược Tháp, Kiệt Khắc. Người trẻ tuổi nhất trong lịch sử lên làm tân thái chủ. Ta cứ nghĩ Kiệt Khắc cũng phải trên mười tám nhưng không ngờ chỉ mới có khoảng mười tuổi a!!!

Vân Phong, một bên cũng thốt lên lời:

- Sao Kiệt Khắc ca ca lại xuất hiện ở đây?

Kiệt Khắc cười trừ, hỏi lại:

- Tại sao không được ở nơi này chứ? Anh vốn là đi tìm Nhược Y cùng Qua Thần cơ mà.

Lúc này Kiệt Khắc mới nhớ tới chuyện gì đó, quay sang Dạ Nhược Y, hỏi:

- Nhược Y, tóc của em, nó thành màu đen?

Dạ Nhược Y gật đầu:

- Nhưng em có thể điều khiển nó, em có thể để tóc trở thành màu đỏ bất cứ lúc nào.

Kiệt Khắc gật đầu không nói gì.

- Bộp.

Dạ Qua Thần vỗ tay một cái, cười nói:

- Cũng khuya rồi, mọi người ngủ thôi mai, chúng ta sẽ về hoàng cung đây.

Không nói hai lời, mỗi người tự tìm một chỗ để ngủ, nhưng chỗ ngủ lí tưởng nhất vẫn là ở chỗ Thiên Lâm Huân.

Thiên Lâm Huân phải biến thành thú, để làm gối cho mọi người nằm, Kiệt Khắc nhìn cảnh tượng này chỉ có thể thầm phán trong lòng:

- Tội nghiệp đòi thú.

Dạ Nhược Y thì dựa lưng vào một gốc cây nhắm mắt như đang ngủ.

Dạ Qua Thần cùng Kiệt Khắc nằm ngủ chung với nhau, lấy con bạch hổ làm gối.

Nửa đêm.

Từ không gian giới chỉ của Kiệt Khắc bò ra một con rắn màu xanh, nó ngo ngoe nhìn xung quanh.

- cái tên Huyết Xà ở đâu rồi?

- Sơ hở!

Từ không gian giới chỉ lại xuất hiện ra thêm một con rắn màu đỏ huyết sắc nó phóng đến con rắn màu xanh, cắn ngay vào lưng nó.

Con rắn xanh quay người cắn lại, chửi mắng:

- Huyết Xà nguoi dám đánh lên ta.

- Lam Xà nguoi nói nguoi chưa bao giờ đánh lên ta đi.

Dạ Nhược Y đi đến, nhìn thấy hai con rắn đang cắn nhau cuộn lại thành một cục tròn.

Chọc chọc Kiệt Khắc và Dạ Qua Thần, Dạ Nhược Y hỏi:

- Kiệt Khắc, cục len này là gì?

Kiệt Khắc nhớ xuống thấy hai con rắn đang đánh nhau, cậu cũng đang mơ màng buồn ngủ, đáp lại:

- Hai con thần thú Huyết Xà và Lam Xà ấy mà.

Cậu lại lần nữa ngã lưng xuống ngủ tiếp, còn Dạ Qua Thần thì ngồi dậy ngắm nhìn hai con rắn đánh lộn với nhau.

- Huyết Xà và Thanh Xà sao lại xuất hiện ở đây?

Vừa ngã lưng xuống Kiệt Khắc lại bật dậy, kinh hoàng, Dạ Qua Thần thấy Kiệt Khắc hơi bị kích động, hỏi:

- Sao vậy?

- Đây là hai con thánh thú của Dược Tháp, Huyết Xà và Lam Xà hai con rắn này chỉ cần ở cùng nhau là đánh nhau, hai con rắn này tuy nói là thần thú nhưng bọn chúng không thể biến thành người, chỉ có thể nói tiếng người thôi.

- Mà nghe nói từ khi sinh ra chúng đã biết nói tiếng người rồi. Huyết Xà là một con rắn thân mang độc được bị cắn một phát sẽ chết ngay lập tức trong vòng ba phút, không có thuốc chữa, Lam Xà thì ngược lại, bất kỳ loại độc nào chỉ cần bị nó cắn một cái liền sẽ giải được độc ngay.

- Nếu như bị Huyết Xà cắn thì chỉ có Lam Xà mới giải được độc. Nhưng mà hai con rắn này đáng lẽ phải ở trong Dược Tháp, sao xuất hiện ở đây?

Kiệt Khắc vừa giải thích vừa nghi hoặc hỏi.

Dạ Nhược Y chỉ vào không gian giới chỉ của Kiệt Khắc, nói:

- Em thấy nó chui ra từ trong đó.

Kiệt Khắc đau đầu, suy nghĩ.

Chẳng lẽ là do lúc tối hôm đó mình đang ngủ, bọn chúng đánh nhau vô tình lọt vào không gian giới chỉ của mình??? Chỉ có một khả năng đó thôi.

- Đi qua chỗ nào đó nói đi.

Hai người gật đầu, Kiệt Khắc cầm hai con rắn đi theo hai người Dạ Qua Thần.

Đi đến một chỗ cách nhóm của Thiên Lâm Huân cũng khá xa, để khi gây tiếng động bọn họ cũng không nghe thấy.

Hai con rắn Huyết Xà và Lam Xà người rất mảnh mai, nhìn vào cũng như một sợi len mà thôi, người của chúng dài chỉ có một mét.

Kiệt Khắc vất vả, tách ra được hai con rắn, nhưng hai con rắn này vẫn cứ cài nhau không dừng.

- Huyết Xà, Lam Xà các ngươi nhận chủ đi.

Theo phản ứng, hai con rắn nhìn chủ nhân của tụi nó là Kiệt Khắc, rồi nhìn lại hai người Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y, hai con đồng loạt thốt lên:

- Chúng ta bị chủ nhân bán rẻ đi mất rồi!!!

Hai con rắn ở trên tay của Kiệt Khắc ngo nguẩy như hai con giun.

Kiệt Khắc thấy hai con rắn này đang định cắn mình thì ném về phía Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y mỗi người nắm giữa một con.

Dù biết rõ hai con rắn cùng lúc sẽ không gây bất cứ chuyện gì, nhưng là con người, còn không có tu luyện về thể chất nên bắt buộc phải bị đau, Kiệt Khắc lại không thích bị đau, đặc biệt là cảm giác đau khi bị cắn.

Lam Xà thì được Dạ Qua Thần chụp lấy, còn Huyết Xà thì lại là vào tay của Dạ Nhược Y, nhìn thấy hai con rắn vào tay của hai người, Kiệt Khắc không khỏi gật đầu, hai con rắn đó rất hợp với hai người.

- Lam Xà ngươi chắc đói rồi phải không? Đây, ăn không?

Trong mắt của Lam Xà nổi hoa đào, nhìn thấy trước mặt là một quả trứng liên phóng tới ăn vào miệng, khi ăn vào miệng, Lam Xà thấy có gì đó không đúng, trứng tại sao lại cứng như đá thế này? Hơn hết nó tự động hòa tan vào trong người của nó, thật kỳ lạ.

Lam xà như hóa đá, lắp bắp:

- Không ngờ, ta một đời đường đường là một thần thú, lại bị mộng cảnh đơn giản của một tên nhóc lừa.

Lam Xà như đang oán trách ông trời, như oán trách bản thân.

- Mộng cảnh cái gì? Chỉ qua là máu của ta bị đóng băng lại thôi, chỉ có con rắn tham ăn mà ngu như ngươi mới bị lừa như vậy thôi! Còn bây giờ thì ngoan ngoãn làm ma sủng của ta đi, Lam Xà~.

Lam Xà cũng như bạch hổ lúc trước, liền chịu không nổi ức chế mà ngất đi.

- Hừ! Con tiểu a đầu như ngươi mà cũng dám bắt ta là ma sủng sao? Có lẽ ta phải là chủ nhân của ngươi mới đúng!

Bên kia, Huyết Xà hừ lạnh, khinh thường Dạ Nhược Y, Dạ Nhược Y mặt không biểu tình, lạnh lùng như băng, cầm nó trong tay siết thật chặt con rắn này.

Nó đau nhưng vẫn cố ra oai:

- Tiểu nha đầu ngươi cũng gan lắm, xem ta như con giun muốn làm gì thì làm à? Ta phải giết ngươi!

Lời vừa dứt Huyết Xà liền cắn vào tay của Dạ Nhược Y, chất độc bị truyền từ tay của Dạ Nhược Y lên khắp người.

- Hừ! Xem ngươi sống được bao lâu?

Huyết Xà cười lạnh, nhìn chất độc chảy trong người của Dạ Nhược Y, nàng cầm lấy cái đuôi con rắn, vung một cái thật mạnh, đánh vào cái cây bên cạnh.

Huyết Xà bị đánh vào cây, người của nó thì không sao, nhưng còn cái cây thì bị một vết chém sâu hơn nửa thân, tùy thời đều có thể ngã xuống.

Con nhóc này, nó không sợ độc sẽ lan nhanh hơn sao? Tại sao lại ngu ngốc như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đại chiến trong yến tiệc.

Nhược Y, tóc và mắt của em...thành màu đỏ rồi...

Kiệt Khắc chỉ vào đầu Dạ Nhược Y, lắp bắp nói.

Dạ Nhược Y gật đầu, nàng biết rõ chuyện này hơn ai hết.

Dạ Qua Thần, tay vuốt cằm, đi vòng quanh Dạ Nhược Y, cười nói:

- Bây giờ anh mới biết độc còn có thể làm cho tóc em tự biến đổi thành màu đỏ ngoài việc làm tăng sức mạnh của em lên đấy!
- Em không biến tóc thành màu đen lại được, chắc khoảng 10 phút sau sẽ quay lại thành tóc đen tự nhiên thôi.

Dạ Nhược Y nắm lấy một nhánh tóc đỏ huyết sắc xem dưới ánh trăng.

Nàng tự dung nhớ đến một chuyện gì đó, cầm đuôi của con rắn này này giờ, Dạ Nhược Y mới để ý.

- Nó chết rồi?

Kiệt Khắc nhìn Huyết Xà bất động, lắc đầu nói:

- Không. Chỉ qua là bị ngất thôi.

Không nói gì thêm, Dạ Nhược Y lập khế ước với con rắn khi nó đang ngất đi này.

Quay về chỗ mọi người, thấy mọi người vẫn đang ngủ, nhìn sắc trời cũng chỉ mới hai, ba giờ sáng, nên của ba người lại chìm vào một giấc ngủ lần nữa.

Sáng hôm sau.

- Chúng ta...chúng ta cuối cùng cũng quay về lại hoàng cung rồi!!!

Đây là lần đầu tiên trong đời, Dạ Bạch Ngân kích động như vậy, bây giờ, nàng mới biết, bị lạc ở một nơi hoang dã kinh khủng như thế nào, cảm giác được nhìn thấy nhà, được thấy những Othuws nhộn nhịp ở phố hạnh phúc như thế nào.

Dạ Qua Thần, Kiệt Khắc, Dạ Nhược Y và Vân Phong bốn người ở trong cung suốt không ra ngoài dù chỉ là một bước.

Dạ Qua Thần và Kiệt Khắc ở chung phòng với nhau, hai người chắc chắn có rất nhiều chuyện để nói với nhau, còn về Dạ Nhược Y và Vân Phong thì ở trong phòng một mực tu luyện.

Thời gian trôi qua, ba tuần đã trôi qua và hôm nay là ngày hoàng cung tổ chức yến tiệc.

Yến tiệc tổ chức vào buổi tối, mà bây giờ thì vẫn là buổi sáng, nên Dạ Nhược Y ở trong phòng tu luyện.

Kiệt Khắc thì bị Dạ Qua Thần bắt đi tập luyện thể chất suốt cả buổi sáng, biết rõ, Kiệt Khắc về thể chất rất yếu nên Dạ Qua Thần chú tâm vào đó mà tập luyện cho cậu liên tục.

Dạ Bạch Ngân thì lại không chịu nổi một mình, kéo Thiên Lâm Huân ra khỏi hoàng cung dạo chơi, mua đồ cùng nàng.

Còn Vân Phong thì ở trong thư phòng học các nghi lễ, vốn dĩ hôm nay chính là sinh thần của thái tử Vân Phong.

Đêm xuống.

Bốn đại gia tộc lớn gồm có Dạ gia, Mộc gia, Bạch gia (3 gia tộc này đã xuất hiện một lần ở chương 4) và Hoàng gia.

Bốn đại gia chủ của bốn đại gia tộc nói chuyện với nhau, Dạ Nhược Y nhìn bốn cái gia chủ nói chuyện khinh thường:

- Giả tạo.

Dạ Nhược Y là một vật thí nghiệm hoàn chỉnh khi ở Trái Đất, khả năng đặc biệt nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít, nhưng trong số năng lực đặc biệt đó, chỉ cần Dạ Nhược Y tập trung vào người nào đó, sẽ thấy được, suy nghĩ của họ, và dĩ nhiên, vừa rồi Dạ Nhược Y đã thấy suy nghĩ của bốn đại gia chủ.

Miệng thì nói vui đùa, nhưng trong tâm lại thầm chửi nhau, oán tính lẫn nhau.

- Có chuyện gì vậy Nhược Y tỷ tỷ?

Dạ Nhược Y lắc đầu không nói, Dạ Bạch Ngân nhìn từ trên người của nàng thấy một trang phục màu trắng từ sáng đến giờ vẫn còn trên người, liền đẩy Dạ Nhược Y vào phòng tắm rửa, trang điểm, thay đồ.

Thấy Dạ Bạch Ngân cố ý trang điểm cho mình Dạ Nhượng Y đẩy nàng ra khỏi phòng, một mình trong phòng, nói:

- Ta tự làm được rồi.

Dạ Nhượng Y không biết trang điểm cũng không thích bị trang điểm, từ trong ống tay áo, Huyết Xà bò ra, nói:

- Chủ nhân, người làm gì vậy, sắp bắt đầu yến tiệc rồi đấy.

Ba tuần ở cùng với Dạ Nhượng Y, Huyết Xà đã hoàn toàn thuần phục nàng, xem nàng là chủ nhân, đối với Huyết Xà thì Dạ Nhượng Y không cho nó gọi tên mình, vì theo tính cách của Huyết Xà mà nàng biết thì nó sẽ ý lại, vênh váo với nàng.

Dạ Nhượng Y nhìn Huyết Xà cầm nó trên tay, nhẹ nhàng nói:

- Huyết Xà, người làm dây cột tóc của ta đi.

- Vâng!

Huyết Xà gật đầu, sau đó, vẻ mặt của nó lại khó coi, hỏi:

- Cái gì???

Không nói nhiều lời, cũng không giải thích, Dạ Nhượng Y đem Huyết Xà biến thành sợi dây cột tóc, tùy tiện cột lên.

Đi đến trước tủ áo, Dạ Nhượng Y không biết nên mặc bộ đồ nào, đa số đồ ở đây đều là đồ của Dạ Bạch Ngân.

Dạ Nhượng Y không thích mặc những bộ đồ quá mức cầu kỳ này của Dạ Bạch Ngân chút, thêm cái nữa là quá lộ liễu, cuối cùng, nàng chỉ lưu ý đến một bộ đồ màu đỏ, nhìn bộ này, Dạ Nhượng Y cũng có phần vừa ý một chút.

- Y tỷ, ta vào đây.

Dạ Bạch Ngân từ bên ngoài vào, thấy Dạ Nhượng Y trong trang phục màu đỏ, không khỏi thất thần trước vẻ đẹp của nàng.

- Đi thôi!

Câu nói của Dạ Nhượng Y như đánh thức Dạ Bạch Ngân dậy trong mơ màng, nàng bước theo sau Dạ Nhượng Y đến buổi tiệc.

Hai người cười trên lưng Thiên Lâm Huân đi đến buổi tiệc, thái giám nhìn thấy hai người đến, giọng mềm mại, nhẹ nhàng nói:

- Dạ tiểu thư cùng Dạ thái phó đến.

Nghe đến họ Dạ những người ở trong buổi tiệc không khỏi nhìn về phía về Dạ gia đặc biệt Dạ gia chủ.

- Dạ Hoàng gia chủ ta nghe nói có một người họ Dạ là thái phó ở trong hoàng cung này, không phải là người nhà của người đi?

Dạ Hoàng cười đáp:

- Bạch Dĩ Khanh nói đùa, người Dạ gia hôm nay đều ở đây, lí nào lại có thêm hai người Dạ gia nữa đến?

Bạch Dĩ Khanh cười cười không nói, một bên gia chủ gia tộc họ Mộc lên tiếng:

- Xem thử là biết có phải người của Dạ gia là được rồi.

- Uy phong thật, còn cười ma thú dễ đến nữa chứ!

- Người này chắc chắn là rất mạnh rồi!

...

Vô số tiếng nghị luận, bàn tán về hai người họ Dạ mới vào yến tiệc.

Ngó xung quanh, Dạ Nhượng Y chỉ thấy có mỗi Kiệt Khắc, nếu đến bên cạnh Kiệt Khắc ngồi xuống, Dạ Bạch Ngân thì lại đi dạo hoa viên cùng Thiên Lâm Huân.

Bốn đại gia chủ nhìn về phía Dạ Nhượng Y kinh hoàng, bọn họ thầm nghĩ Dạ Nhượng Y chính là Dạ thái phó, nhưng sau đó, bọn họ lại vớt nó ra khỏi đầu mình, nghĩ rằng Dạ Nhượng Y chính là Dạ tiểu thư chứ không phải là Dạ thái phó.

Dạ Lãnh Nhi ở xa nhìn thấy hết mọi chuyện, thầm cảm tức nhìn Dạ Nhượng Y, nghĩ rằng nàng lấy danh nghĩa người của Dạ gia mà đến, đúng là trơ trẽn.

Dã Lãnh Nhi đi đến trước mặt của Dạ Nhược Y, hung hăng đá bàn tiệc của nàng, Dạ Lãnh Nhi cong môi đồng đảng, tay chống hông, khinh thường lên tiếng:

- Đại phế vật, người mà cũng có tư cách đến đây? Còn dám dùng danh nghĩa Dạ tiểu thư của Dạ gia ta mà vào yến tiệc nữa chứ! Cho người một cơ hội, biến khỏi yến tiệc, đừng làm dơ bẩn nơi này!

Kiệt Khắc ở một bên nhìn thấy cảnh tượng này liền muốn đứng dậy đánh cho Dạ Lãnh Nhi một bạt tai, nhưng chưa kịp đứng dậy, Dạ Lãnh Nhi đã bị ngay một cái bạt tai của Dạ Bạch Ngân, không biết từ đâu xuất hiện.

- Phong nhuận?

Dạ Nhược Y nhìn cái bạt tai mà khiến cho Dạ Lãnh Nhi đau rất, gò má bị thương chảy đầy máu như lấy khuôn mặt chà mạnh xuống nền đất cát vậy.

Dạ Nhược Y cười thầm, đoán biết được cách mà Dạ Bạch Ngân tát vào mặt Dạ Lãnh Nhi.

Nàng (Dạ Bạch Ngân) dùng phong nhuận đánh vào mặt Dạ Lãnh Nhi, phong nhuận vốn có tính sắc bén, cho dù Dạ Bạch Ngân đã cố gắng thay sự sắc bén thành uy lực như một cái tát, nhưng vẫn không thể xóa bỏ đi hoàn toàn tính sắc bén của phong nhuận vốn có.

- Hồn xược!

Âm thanh không nhỏ cũng không to, từ phía sau vọng tới, đây là âm thanh của Dạ Bạch Ngân, trong tiếng quát của nàng có uy, làm cho lời của nàng lọt vào tai mỗi người.

Dạ Lãnh Nhi nghe được âm thanh, theo phản xạ quay lại, nhìn thấy một thân bạch kim từ phía hoa viên đi tới, nàng (Dạ Bạch Ngân) cứ như vàng trắng gần trước mặt mọi người.

Dạ Lãnh Nhi, tức giận, quát:

- Người...người nói ta?

Không nói một lời, Dạ Bạch Ngân bước nhanh đến gần Dạ Lãnh Nhi, tặng ngay cho nàng thêm một cái tát ở má bên kia nữa, hừ lạnh nói:

- Hai cái cho cân bằng khuôn mặt cực chó của người, đánh người hai cái, thứ nhất làm bản phong nhuận của ta, thứ hai làm bản tay ta.

Dạ Lãnh Nhi hai ôm mặt trừng mắt nhìn Dạ Bạch Ngân:

- Người...

- Hồn dân!

Lần này là âm thanh của Dạ gia chủ Dạ Hoàng, hần phóng tới, tay thủ sẵn định đánh Dạ Bạch Ngân, Dạ Bạch Ngân đâu phải ngu ngốc, nhìn là cũng biết Dạ Hoàng mới đến Kiếm Vương mà thôi, muốn đấu với một người đã đến Tôn Ma Đạo Sư (xem lại chương 4) như nàng thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

- Lôi phạt.

Những tia sét từ trên trời đánh xuống người của Dạ Hoàng.

Dạ Bạch Ngân ngơ ngác, vừa rồi không phải nàng làm.

Dạ Lãnh Nhi nhìn thấy phụ thân bị sét đánh, kinh hãi kêu lên:

- Phụ thân !!!

- Kêu cái gì mà kêu, chỉ qua là bị sét đánh, tướng quân của một nước mà lại yếu như thế sao? Không chịu nổi một tia sét đơn giản của một ma đạo sư đồng cấp sao?

Vân Phong từ trong đại điện đi ra, mọi người nhìn thấy cậu đều quỳ xuống hành lễ riêng Dạ Nhược Y thì ngoác tay kêu một a hoàn đến nói nhỏ:

- Lấy cho ta một cái bàn khác!

A hoàn này biết rõ Dạ Nhược Y chính là Dạ thái phó, cung kính nói:

- Vâng thưa Dạ thái phó.

A hoàn thối lui, mọi người đang quỳ xuống thấy a hoàn thối lui từ chỗ Dạ Nhược Y và Kiệt Khắc, liền mấy người trong đó nóng mặt, phẫn nộ, người đầu tiên lên tiếng chính là Dạ gia chủ, quát:

- Tiễn nha đầu, thấy thái tử diện hạ mà không hành lễ?
- Súc sinh không bằng.
- Nha đầu to gan, có muốn bị tru di cửu tộc không hả?
- Có chết cũng không hết tội!

...

Mọi tiếng nói đều lọt vào tai của Dạ Nhược Y, nhưng đối với nàng thì lọt tai này, ra tai kia, coi như không có gì.

Lúc đó, a hoàn đem một cái bàn mới lên, nàng gặt đầu vẩy tay, như là một chuyện bình thường, mọi người nhìn nàng càng thêm thập phần khinh thường, cũng ngơ ngát.

- Các người...ai vừa lên tiếng? Những ai vừa rồi lên tiếng vậy hả?

Lời nói vừa dứt, Dạ Bạch Ngân điều khiển gió, ném một người về phía bốn đại gia chủ vừa rồi cũng chửi mắng Dạ Nhược Y.

Nhìn thấy năm người trước mặt, Vân Phong liếc nhìn Dạ Nhược Y thấy nàng cười như không cười, tay đưa qua cổ, hiểu ý, Vân Phong cười lạnh nói:

- Cho các người một cơ hội để chuộc tội, đánh thật mạnh những ai vừa lên tiếng mắng chửi sư phụ ta, làm tốt có khi ta còn thưởng.

Khi nghe Dạ Nhược Y nàng là sư phụ của Vân Phong cả đám người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng kinh hãi.

Nhưng khi nghe tiếng sau của thái tử tất cả bọn họ nổi ra lông tham, vội lại ở trong đây cũng có một vài người không ưa nhau sẵn từ đầu, liền lấy cái cơ này mà đánh đấm nhau.

- Cái này còn hay hơn cả xem phim ở rạp nữa a.

Một bên Kiệt Khắc vừa ăn cái gì đó vừa nói. Dạ Nhược Y gặt đầu cũng coi như mình là người đi xem phim, cứ việc tập chung ngồi coi hết bộ phim.

- Ăn không?

Kiệt Khắc đưa cho Dạ Nhược Y một cái túi, Dạ Nhược Y mở ra, mùi hương đan dược phảng phất khắp nơi, những người đang đánh nhau thấy mùi đan dược liền nghĩ rằng phần thưởng có thể là đan dược, liền đánh nhau dữ dội hơn nữa.

Nhưng có ai biết được rằng, túi đan dược này là thay cho bắp rang bơ, để ngồi xem bọn họ đóng phim hành động cơ chứ?

- Kiệt Khắc huynh mấy ngày nay luyện đan sao?

Dạ Nhược Y tùy ý bóc một viên bỏ vào miệng ăn, viên đan dược thơm ngọt không đắng, bỏ vào liền giòn tan như bắp rang bơ.

Kiệt Khắc một bên cười cười, nói:

- Mấy ngày nay, Qua Thần cứ bắt huynh luyện thể chất, bị thương bên ngoài với lại, ban đêm huynh cũng không làm gì, chỉ có biết ngồi luyện ra một đống đan dược, không ngờ bây giờ lại có tác dụng như thế này. Nhược Y ăn hết thì cứ nói với huynh, bên trong không gian giới chỉ vẫn còn rất nhiều.

Dạ Nhược Y không nói gì chỉ gặt gù.

Huyết Xà ở trên tóc của Dạ Nhược Y nuốt mấy ngụm nước bọt, cố gắng không cho tràn ra ngoài miệng, cong người lên nói:

- Chủ nhân, ta thèm.

Dạ Nhược Y hiểu ý của nó, nhưng vẫn làm ngơ, lâu lâu nhớ tới thì cho nó ăn một viên, không nhớ hoặc mỏi tay thì quên cho nó ăn luôn.

Dạ Bạch Ngân đến bên cạnh Dạ Nhược Y, miệng chảy dãi thèm thuồng, nàng chớp chớp đôi mắt nhìn Dạ Nhược Y, Dạ Nhược Y nhìn lại Kiệt Khắc, Kiệt Khắc cười cười lấy trong không gian giới chỉ ra thêm một túi đan dược nữa.

Nhưng khi lấy ra ai ngờ, những người kia còn đánh nhau bạo hơn trước nữa chứ! Đúng là một chuyện hài mà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hẹn ước ba năm.

- Bạch Ngân ngươi không đánh sao?

Dạ Nhược Y vừa ăn đan dược vừa hỏi Dạ Bạch Ngân.

- Không, con à kia đang bị đám đệ tử của những gia tộc khác chèn ép, đâu có phần của ta được đâu a, ha ha.

Dạ Nhược Y cười cười không nói gì, vừa ăn vừa xem bọn người kia đánh đấm.

- Kiệt Khắc huynh~ .

Kiệt Khắc nhìn qua bên cạnh thấy Vân Phong giật mình, Vân Phong cũng không khác gì mấy với Dạ Bạch Ngân, vẫn là đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Kiệt Khắc.

Kiệt Khắc cười tủm tỉm lấy từ không gian giới chỉ ra một túi đan dược nữa cho Vân Phong, rồi tiếp nữa lại là Thiên Lâm Huân.

Cuối cùng thành ra năm người, đúng hơn là bốn người một ma thú, ngồi ăn đan dược thay bắp rang bơ xem phim hành động trong yến tiệc, hay còn gọi là phim hành động hoàng cung được chiếu ở rạp nữa a.

Bên trong phòng.

Hoàng thượng cùng Dạ Tĩnh Phong đang đánh cờ, Dạ Qua Thần đứng cạnh Dạ Tĩnh Phong, thăm lên tiếng:

- Bên ngoài có chuyện gì đó rất ồn thì phải?

Hoàng thượng nghe thấy lời nói của Dạ Qua Thần, để ý bên ngoài, đúng là có phần hơi bị ồn ào.

- Yến tiệc vẫn chưa diễn ra cơ mà?

Dạ Tĩnh Phong chợt dừng lại, cười nói:

- Hay là ra ngoài xem thử đi!

Hoàng thượng nhìn Dạ Tĩnh Phong cười cười, nói:

- Dạ ái khanh, khanh còn chưa đi mà!

Dạ Tĩnh Phong lắc đầu cười trừ, nói:

- Thần đắc tội rồi! Chiều tướng.

Hoàng thượng nhìn bước đi của Dạ Tĩnh Phong, cười ha hả:

- Ha ha, ta thua rồi. Đi, đi ra ngoài xem rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Hoàng thượng vừa bước ra ngoài, nhìn thấy trước mặt mình là một bãi chiến trường, người người đánh đấm nhau không ngừng, giật mình thảm quất.

- Chuyện này... rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Dạ Qua Thần trầm tư một lúc, rồi một tay vuốt cằm, khóe miệng cong lên, tạo nên một nụ cười gian trá, tặc lưỡi vài cái:

- Ngân khố tiết kiệm không ít đây, cơ hội, cơ hội a~ .

Dạ Qua Thần tin chắc chỉ cần nói như vậy là hoàng thượng cũng đủ hiểu rồi.

Hoàng hậu, Dạ Tĩnh Phong đồng loạt nhìn hoàng thượng, cả ba người liền giật mình, thấy mắt của hoàng thượng thì sáng như đèn pha trong đêm, còn miệng thì cười không ngừng phát ra tiếng xảo quyết.

Hoàng thượng làm một bộ mặt nghiêm trang đi ra phía trước, quát:

- Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Mọi người nhìn thấy hoàng thượng liền cúi đầu chào.

Dạ Qua Thần tinh mắt nhìn ra được biểu hiện lo sợ của Vân Phong, liền cười cười nói nhỏ:

- Nếu mà hỏi ra nguyên nhân thì... cơ hội trăm năm khó gặp sẽ bay mất.

Lời nói này như có ý để cho hoàng thượng nghe, hoàng thượng nghe thấy liền nhếch lên nụ cười nhạt, trong lòng thầm khen. Tên tiểu tử này, còn nhỏ nhưng lại thông minh xảo quyệt.

Dạ Tĩnh Phong và Dạ Qua Thần đứng ở phía sau nên ít ai thấy được bọn họ. Nếu như có người nhìn thấy hai người ở sau lưng hoàng thượng cùng hoàng hậu chắc chắn một hồi kinh thiên động địa sẽ tiếp tục xảy ra nữa đây.

Một gia chủ đứng ra, giải thích:

- Hoàng thượng chuyện là do thái...

Còn chưa kịp giải thích chuyện gì thì hoàng thượng đã quát:

- Đủ rồi, các khanh là những tấm gương của đất nước này, vậy mà làm ra những biểu hiện thật là mất mặt, còn có cả các đệ tử của các gia tộc nữa chứ! Thật là mất mặt mà!

Tất cả khấu đầu, lên tiếng:

- Xin hoàng thượng bớt giận.

Hoàng thượng chỉ tay, tặc lưỡi một cái nói:

- Hôm nay là ngày vui của thái tử, vậy mà...

Hoàng thượng lắc đầu vài cái, lại lên tiếng:

- Dạ gia, Mộc gia, Bạch gia và Hoàng gia, các người ở trong yến tiệc là hung hăng nhất trăm phạt các người ba năm không được nhận bổng lộc, cùng với các gia tộc có liên quan đến việc này.

Lời nói vừa phát ra, bốn đại gia tộc vừa mừng vừa buồn, còn các gai tộc không bằng bốn đại gia tộc kia thì sắc mặt liền một màu đen, cứ nghĩ là hết rồi, nhưng hoàng thượng lại tiếp tục lên tiếng:

- Còn nữa, Dạ gia chủ, khanh lo việc phát lương thực cho dân đói nghèo, yêu cầu phát lương thực là cho một nhà đủ sống một năm, dĩ nhiên khanh cũng phải cho dân nghèo những vật liệu dùng để nấu nướng, như gia vị.

- Mộc gia, ở đất nước Hoàng Lâm này, Mộc gia khanh là người có nhiều đất đai nhất, khanh hãy cấp đất cho dân nghèo không có nhà cửa đi.

- Bạch gia, khanh sẽ tiếp nối Mộc gia, xây nhà cho dân nghèo, trăm muốn nhà của mỗi người dân đều được tốt đẹp, không có phải đến mùa mưa, tuyết, bão lũ là bị sập, trăm sẽ đích thân đến xem khanh xây nhà.

- Còn Hoàng gia, khanh rất nhẹ nhàng, hãy chu cấp vật dụng sinh hoạt cho dân nghèo, gồm có áo quần, chăn gối, vật dụng sinh hoạt các loại.

- Và những khoản này sẽ được lấy trong chính ngân khố gia tộc của các khanh, không được lấy trong ngân khố của hoàng cung.

- Hôm nay là ngày vui, nên mọi người quay về bàn của mình để bắt đầu buổi tiệc đi!

Ai nấy đều quay về bàn của mình với vẻ mặt buồn bã, trong lúc buồn bã hai người Dạ Tĩnh Phong và Dạ Qua Thần từ phía sau hoàng thượng đi ra, ai nấy đều tròn mắt, há hốc mồm nhìn hai người.

Vân Phong đứng dậy khỏi bàn ăn:

- Bái kiến sư phụ.

- Được rồi!

Dạ Qua Thần mới Vân Phong ngồi, sau đó nói nhỏ vào tai Vân Phong:

- Người được làm đầy tiểu tử, rất biết gây chuyện. Nhưng làm rất tốt.

Vân Phong cười hì hì.

Lam Xà ở trên tay của Dạ Qua Thần bỏ ra, nói:

- Chủ nhân ta muốn.

- Mi muốn gì?

Dạ Qua Thần trừng mắt nhìn Lam Xà, Lam Xà dù không nói gì nhưng cậu vẫn biết rõ nó là muốn cái gì, Dạ Qua Thần còn nhớ rất rõ, con rắn này hai hôm trước một mình ăn hết cả lò đan của Kiệt Khắc mới luyện xong, một lò thì không nói gì đây là mười lò đấy! Mà bây giờ lại còn muốn ăn? Thật sự khiến Dạ Qua Thần bức bối mà.

Tiệt tào.

Tất cả mọi người ra về trong lòng bức tức, nếu không phải vì Dạ gia sẽ không có chuyện này xảy ra.

Ai ai cũng đổ thừa mọi chuyện là do Dạ gia, trong lòng căm tức. Sau chuyện ngày hôm nay, Dạ gia chắc chắn sẽ là một cái gia tộc trên đà xuống dốc.

Sáng hôm sau.

Dạ Nhược Y đang ở trong phòng tu luyện thì một nhóm người đi vào, nói:

- Số 13, bọn ta đến theo lời của người đây.

Ba người đi vào nhìn thấy, một tiểu cô nương đang tu luyện ở trên giường, không khỏi nghi ngờ là mình có nhầm phòng không?

Lui vài bước ra ngoài cửa, đóng cửa lại, vừa đóng cửa thì ba cú đấm từ sau lưng ba người ập tới, đẩy cửa vào lại, thân hình ba người té ngã trên sàn.

Ba cú đấm này là từ ba người Vân Phong, Dạ Bạch Ngân và Dạ Qua Thần.

Dạ Nhược Y từ từ mở mắt ra, nhìn thấy ba người té ngã dưới sàn, bên trên thì lại bị ba người Dạ Qua Thần đè xuống sàn.

- Nhược Y, bọn người này là ai?

Dạ Qua Thần nhìn Dạ Nhược Y hỏi.

- Bọn họ là người của Diệt Hồn Điện, chúng ta sẽ đến đó một lúc.

- Diệt Hồn Điện...

Dạ Qua Thần suy ngẫm một lúc lâu, lên tiếng:

- Diệt Hồn Điện ở phía Nam của Tây đại lục, ở trong một khu rừng gọi là U Minh Sâm Lâm... Được vậy hôm nay chúng ta đến đó đi.

- Dạ Nhược Y bước xuống giường, nhìn Dạ Qua Thần lo lắng hỏi:

- Còn phụ thân thì sao? Trước tiên đem đám người này ra ngoài cái đã.

Dạ Bạch Ngân và Vân Phong đem ba người ra ngoài chõ.

Bên trong phòng, Dạ Nhược Y cùng Dạ Qua Thần thảo luận với nhau một hồi lâu.

Một canh giờ sau.

Dạ Qua Thần đi ra ngoài, Dạ Nhược Y thì vẫn ở bên trong.

- Bạch Ngân, muội cùng phụ thân bọn ta đến Nam đại lục trước đi, chúng ta sẽ theo sau, ba năm sau, chúng ta sẽ tụ họp tại đất nước Ma Thương ở Nam đại lục, được chứ?

Dạ Bạch Ngân hơi thất thần, hỏi:

- Tại sao? Chẳng phải nói, chúng ta sẽ đi cùng nhau sau.

Dạ Qua Thần giải thích:

- Chúng ta vẫn còn chuyện phải, muội cùng phụ thân không thể xen vào chuyện này của bọn ta, nên ta xin muội đấy, hãy đưa phụ thân đi cùng, nếu trên đường cô đơn, ta sẽ đưa Hắc A Miêu đi cùng muội.

Hắc A Miêu chính là con bạch hổ bị Dạ Qua Thần lập khế ước ở trong khu rừng khi cả đám bị lạc, tuy nó là bạch nhưng Dạ Qua Thần lại cứ thích gọi nó là Hắc, không hiểu lý do nhưng có lẽ là vì nó ngẫu.

- Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau, sẽ còn đi cùng nhau, trong lúc đó, hai nhóm chúng ta sẽ đi hết Tây đại lục, đến Nam đại lục, đất nước Ma Thương chính là đất nước đầu tiên mọi người đến Nam đại lục, khi đó thì chúng ta mới có thể đi cùng nhau được chứ!

Dạ Bạch Ngân gật đầu.

Một canh giờ nữa trôi qua.

Hai nhóm đã ở ngoài cửa cung, Dạ Bạch Ngân cùng Dạ Tinh Phong đi với nhau, trước khi đi Kiệt Khắc đưa cho Dạ Tinh Phong một cái không gian giới chỉ, nói:

- Bên trong không gian giới chỉ này chỉ có một ít đan dược mà cháu làm, trên đường đi nếu buồn Dạ sư bá hãy lấy ra ăn cho đỡ buồn a.

Một chút ít theo lời của Kiệt Khắc nói cũng trên ngàn viên mất rồi, nhưng cụ thể bao nhiêu viên thì không tài nào biết được.

Chia tay ba người Dạ Tinh Phong, Dạ Bạch Ngân và Thiếu Bạch Tử, mọi người nhìn về phía ba người của Diệt Hồn Điện.

Lúc này Thiên Lâm Huân mới quay qua quay lại, hỏi:

- Nhược Y đâu rồi?

Ba người Diệt Hồn Điện, Vân Phong và cả Kiệt Khắc đều loay hoay, mới phát hiện không có Dạ Nhược Y ở đây.

Dạ Qua Thần mặt lạnh như băng, không một chút biểu tình gì, đây mới chính là con người thật của cậu một người lạnh lùng.

- Đi thôi!

Mọi người nghe thấy lời của Dạ Qua Thần, mọi người không dám cãi lại đi về phía trước.

- Số 13 đi xuống đi, coi chừng người ta tưởng ngươi là trộm đấy.

Mọi người nhìn trên mái nhà khắp nơi đến không thấy Dạ Nhược Y đâu, vậy thì chỉ còn một nơi, đó là tường thành hoàng cung.

Quả nhiên, Dạ Nhược Y đi trên tường thành hoàng.

Dạ Nhược Y nhảy xuống, thân mặc một đồ đen, tóc đỏ, đây là bộ đồ hiện đại mà Dạ Nhược Y vẫn hay mặc khi được biết với cái tên là "Số 13".

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Diệt Hồn Điện.

Nhóm Dạ Qua Thần đã đến U Minh Sâm Lâm, Lôi Thần hướng nhóm người Dạ Qua Thần nói:

- Trong U Minh Sâm Lâm cần phải theo sát bọn ta đấy.

Mọi người không nói, số 13 (từ bây giờ Dạ Nhược Y sẽ được gọi là số 13), ngó nhìn hai người Vân Phong và Kiệt Khắc, nói:

- Thiên Lâm Huân, ngươi trở hai người Vân Phong và Kiệt Khắc đi.

Thiên Lâm Huân không hề ý kiến gì, biến thành một con sói xanh trở hai người Vân Phong và Kiệt Khắc trên lưng.

Lâm Tiêu Phong đồng dạng biến thành một con sói màu đỏ, chở hai người của Diệt Hồn Điện trên lưng, hai người nhìn số 13 như đã biết trước được mọi chuyện vậy.

- Hai người không lên sao?

Số 13 cùng Dạ Qua Thần lắc đầu, số 13 lúc này mới nghi hoặc hỏi:

- Ngươi là?

- Ta là Diệp Phong, lúc trước vẫn chưa giới thiệu qua.

Số 13 gật đầu không nói gì.

Hai con sói một xanh một đỏ chạy nhanh vào sau bên trong khu rừng, trong U Minh Sâm Lâm, quanh năm chỉ toàn là sương mù, nếu cách xa nhau khoảng 10m thì sẽ không thấy được nhau.

Tốc độ của hai con sói rất nhanh, nếu là người bình thường thì sẽ bị bỏ xa trong vòng hai cái hô hấp, Lâm Tiêu Phong nhìn về phía sau, hỏi:

- Có cần bọn ta đi chậm lại chờ hai người kia không?

Thiên Lâm Huân không biết nói gì, có ý định nói đi chậm lại để chờ hai người bọn họ, nhưng Kiệt Khắc và Vân Phong lại đồng thanh đáp lại:

- Không cần đâu!

Lâm Tiêu Phong ngờ ngác, rõ ràng hắn không nhìn thấy hai người Dạ Qua Thần và số 13, nhưng hai người Kiệt Khắc và Vân Phong lại không hề có ý đi chậm lại để chờ hai người kia đuổi kịp tới.

Kiệt Khắc biết rõ suy nghĩ của Lâm Tiêu Phong cùng với hai người kia, dù không nói, nhưng trong lòng vẫn có phần thắc mắc.

- Nhìn ở phía trên đi.

Hai người một sói nhìn ở phía trên đầu của mình, cả ba đều kinh ngạc, cả ba người bọn họ không thấy Dạ Qua Thần và số 13 là vì bọn họ ở ngay trên đầu của mình, không chỉ vậy, tốc độ của hai người này còn rất nhanh.

- Tăng tốc được chứ?

Ở phía trên Dạ Qua Thần vọng xuống hỏi, Lâm Tiêu Phong cùng Thiên Lâm Huân, đồng thời đáp:

- Được!

Vừa nói, hai con sói liền biến thành hai luồng khói một xanh một đỏ biến mất, mà ở trên cây, hai người Dạ Qua Thần và số 13 cũng đồng dạng mà biến mất một thể.

Lôi Thần nhìn lên đầu của mình thấy Dạ Qua Thần và số 13 vẫn theo sát nút như cũ, liền kinh hãi đối với hai con người này, thảm thán:

- Đúng là yêu nghiệt.

Diệp Phong, nói nhỏ:

- Kỳ lạ thật. Ta không cảm nhận được khí tức của linh lực trên người bọn họ, chỉ thấy mỗi ma lực.

- Vậy hai người này thuộc dạng gì vậy chứ, bọn họ không phải con người ư?

- Ai biết được.

Vân Phong có thể nghe rõ được hai người Diệp Phong và Lôi Thần bàn luận, nhưng cũng không giải thích cho họ biết.

Dạ Qua Thần không phải là vật thí nghiệm nhưng cậu cũng đã từng bị tiêm thuốc vào người như một vật thí nghiệm, sức mạnh của cậu có thể nói là hơn hẳn cả số 13, vì trong người cậu là có đến mười loại thuốc khác nhau và gần như hoàn chỉnh, còn về số 13 thì chỉ có một loại thuốc duy nhất, nhưng hơn Dạ Qua Thần là số thuốc tiêm vào người là gấp mười lần người bình thường và đã hoàn chỉnh 100%.

Đi một lúc lâu ở trong U Minh Sâm Lâm, Dạ Qua Thần và số 13 đồng thời đều phát hiện được, ở trong U Minh Sâm Lâm có một kết giới ma pháp tồn tại, nếu như không có người chỉ đường chắc chắn sẽ bị đi lòng vòng mãi một chỗ, giống như lúc bị lạc ở trong rừng.

- Chúng ta đến rồi.

Lôi Thần ra hiệu cho mọi người biết là đã đến nơi của Diệt Hồn Điện, hai con sói dừng lại trước một cánh cửa đen, đứng trước có cảm giác mình đang chuẩn bị đi vào cửa địa ngục vậy.

Một người canh cổng, nhìn thấy ba người Lôi Thần liền mở cửa cho vào.

Ba người Lôi Thần đưa nhóm Dạ Qua Thần đến phòng của điện chủ Độc Cô Dạ.

Ở bên ngoài một căn phòng, Diệp Phong gõ cửa, lên tiếng:

- Điện chủ, thuộc hạ đem một vài người đến cho ngài.

Diệp Phong mở cửa ra, nhóm Dạ Qua Thần đi vào trong, còn ba người Diệp Phong thì ở ngoài đóng cửa lại rồi không thấy gì nữa.

Một nam nhân khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mái tóc đen, đôi mắt màu xanh biển đậm, nhìn nhóm Dạ Qua Thần, hỏi:

- Trong các người ai là người giữ hắc lang huyết nhãn?

Số 13 đi lên trước nói:

- Là ta.

Từ trong túi, số 13 lấy ra một chiếc khuyên tai, ném về phía Độc Cô Dạ. Độc Cô Dạ chụp lấy, nhìn nó một chút, rồi lại hỏi:

- Cái này là của đại ca ta được cho người thật?

Số 13 khó chịu, nói:

- Độc Cô Phong Tử, người ra đây mà nói chuyện, ta không thích.

Từ trong bóng tối ở phía sau Độc Cô Dạ, một nam nhân tóc chùng hơn hai mươi tuổi bước ra, cười cười với nhóm, rồi nói:

- Người có cần phải khó chịu như vậy không? Chỉ mới có vài ngày thôi mà, số 13.

Nghe nói từ vài ngày, số 13 không khỏi tò mò hỏi:

- Không phải là hơn một tháng sao?

Độc Cô Phong Tử quả quyết nói:

- Theo đếm chính xác chỉ mới có bốn ngày từ khi chúng ta đến đây thôi.

Số 13 nhìn về phía Kiệt Khắc và Vân Phong.

Kiệt Khắc nói:

- Ta bị đưa đến đây hơn một năm rồi.

- Còn đệ thì cũng gần hai tháng rồi.

Số 13 ngắt lại lúc Dạ Qua Thần đến, mới kết luận:

- Chúng ta bị đưa đến đây mỗi thời gian khác nhau.

- Chuyện này là sao?

Độc Cô Dạ không hiểu mọi người đang nói gì, hẳn không thể theo kịp chuyện của mọi người nói, liền hỏi. Độc Cô Phong Tử dựa vào vai của Độc Cô Dạ, nói:

- Ta đã nói với nhị đệ rồi mà, ta vào năm năm trước đã bị một lỗ xoáy kéo ta vào một không gian khác, nơi đó gọi là Trái Đất, bây giờ thì ta quay về lại nơi này, còn bọn họ, thì là người ở Trái Đất nhưng bị kéo vào khoảng không gian này.

- Vậy họ là bạn của đại ca, còn là người ở thế giới khác.

- Phải.

Độc Cô Phong Tử như nhớ ra chuyện gì đó, nhìn về phía Dạ Qua Thần, nói:

- Dạ Qua Thần, ta có một bất ngờ cho người này.

Từ phía sau đi tới, xuất hiện một cô gái mái tóc xanh đậm, dài qua hông, khoảng mười tuổi, Dạ Qua Thần không khỏi sùng sờ:

- Đông Phương Nguyệt? Sao người lại ở đây?

Đông Phương Nguyệt thở dài, giải thích:

- Ta cũng không biết, vốn ta đang làm nhiệm vụ nhưng ai ngờ từ đâu xuất hiện một tia sét đánh xuống người ta, khiến ta bị đưa đến đây.

Dạ Qua Thần nhìn Đông Phương Nguyệt, ngơ ngơ hỏi:

- Người như cô cũng biết làm nhiệm vụ? Khó tin!

Đông Phương Nguyệt cau mày:

- Nhiệm vụ này ám sát một gia tộc, nên ta nhận, bình thường thì, biển.

Đông Phương Nguyệt chính là mẫu thí nghiệm mang số 2, khi còn ở Trái Đất vì bị bắt bỏ vào nhà tù của tổ chức nhiều quá và cũng ở trong đó mà làm không ít nhiệm vụ của tổ chức, nên Đông Phương Nguyệt khi ra khỏi tù liền gia nhập vào tổ chức, nàng chỉ thường làm những nhiệm vụ liên quan đến

những vụ ám sát lớn.

- Vậy là không chỉ có bảy người chúng ta bị đưa đến đây.

Số 13 một bên lẩm bẩm nói.

Trong đầu của số 13 lúc này đầy những mảnh ghép, nàng đang suy nghĩ lại mọi thứ.

- Chẳng lẽ chỉ có những người có sức mạnh đặc biệt mới bị đưa đến đây?

Dạ Qua Thần trầm nghĩ một lúc:

- Chưa chắc, đợi sau này rồi hãy đưa ra kết luận, có thể những người chúng ta thân cũng sẽ bị đưa đến đây.

- Không đâu, ta nghĩ số 13 nói đúng, trên đường về lại Diệt Hồn Điện ta không chỉ nhìn thấy Đông Phương Nguyệt không đâu, ta còn gặp qua Mỹ Lệ Á.

Độc Cô Phong Từ ngồi trên bàn làm việc của Độc Cô Dạ nói.

Số 13 sắc mặt trầm xuống, lên tiếng:

- Đủ rồi.

Mọi người nhìn số 13, sắc mặt mọi người đều buồn bã.

- Vậy theo ta đoán là có chín người đến thế giới này. Đầu tiên gồm có bảy người làm nhiệm vụ gồm có ta, Dạ Qua Thần, Kiệt Khắc, Phong Tiêu Viêm, Phong Tiêu Gia, Vân Phong và Độc Cô Phong Từ. Và ba người là vật thí nghiệm còn sống là Đông Phương Nguyệt, Mỹ Lệ Á và Dạ Đường Tam.

Đây là tất cả mà số 13 có thể phân tích được.

- Được rồi Độc Cô Phong Từ, ta ở lại nói này tu luyện hai năm được không?

Độc Cô Phong Từ nhìn số 13, cười híp mắt, hoan nghênh:

- Cứ tự nhiên, người có thể ở phòng của ta thoải mái.

- Không, cấp cho ta một phòng riêng đi, ta muốn tu suốt hai năm.

- Không có gì, ta sẽ sai người cấp cho người và mọi người. Nhưng số 13 và cả người nữa Dạ Qua Thần, hai người các người nên tu luyện linh lực đi, nó sẽ giúp cho hai người khi lên cấp Đệ nhất.

Nghĩ rằng hai người không muốn tu luyện sao, sự thật là kinh mạch của hai người đã không còn tồn tại nữa rồi, đan điền để tu luyện cũng vỡ mất rồi, khi xưa hai người còn chưa nhập vào cái thể xác này thì nó đã bị người của Dạ Lãnh Nhi đánh cho thành phế nhân mất rồi.

Kiệt Khắc vỗ vai hai người, biết rõ tình huống của cả hai, cậu là một dược sư, lý nào lại không nhìn ra được cái điểm nhỏ nhỏ ấy chứ?

- Không sao đâu, mấy ngày trước khi còn ở trong cung, ta được cho hai người ăn cũng khá nhiều đan dược để cho đan điền hồi phục và kinh mạch được lưu thông, nên bây giờ cả hai người đều có thể tu luyện thân pháp.

Dạ Qua Thần và số 13 kích động trong lòng, còn bên ngoài thì chỉ cười nhạt rồi gật đầu, cảm ơn Kiệt Khắc mà thôi.

Đúng như những gì số 13 nói, suốt hai năm chỉ ở trong phòng tu luyện, hoặc có đi ra cũng chỉ vào tàng thư các tìm sách tham khảo để mà, hai năm qua nhóm người Dạ Qua Thần vui đầu vào tu luyện, chưa bao giờ xuất hiện ở trước mặt thế nhân.

Bọn họ cứ như hồn ma, xuất ẩn, xuất hiện không ai hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bí cảnh hay tách rời?

Chúng ta đến Lam Triều đi.

Nhóm Dạ Qua Thần đang tập trung ở trong phòng điện chủ của Diệt Hồn Điện.

Bây giờ, mọi người đang quyết định sẽ đi đến đất nước nào trong một năm còn lại đây. Độc Cô Phong Từ là người đầu tiên lên tiếng.

- Cũng được thôi!

Bốn người Dạ Qua Thần, Kiệt Khắc, Vân Phong và Đông Phương Nguyệt đồng thời lên tiếng.

Độc Cô Phong Từ liếc nhìn số 13 hỏi:

- Còn?

- Không ý kiến.

Độc Cô Phong Từ cười cười, hẳn biết trước là số 13 sẽ chỉ lạnh lùng nói có vài từ, hẳn biết rõ kết quả đáng lý là không nên hỏi, nhưng vẫn cố gắng hỏi cho có.

Mọi người tập trung trước cửa điện, chuẩn bị xuất phát thì:

- Tại sao đệ phải đi cùng?

- Nhị đệ, chúng ta lâu như vậy rồi cũng nên đến Đông đại lục chơi một chút chứ!

Độc Cô Phong Từ dựa vào vai Độc Cô Dạ lên tiếng.

Độc Cô Dạ thở dài, than:

- Đệ không muốn gặp tam đệ và tứ muội chút nào, hai đứa đó mỗi lần thấy đệ là chúng cứ như âm hồn bất tán.

- Mặc kệ.

Độc Cô Phong Từ chỉ nói hai từ đơn giản mà vô cảm, kéo Độc Cô Dạ ra khỏi Diệt Hồn Điện.

Trên đường đi, dù chỉ có tám người Độc Cô Phong Từ, Độc Cô Dạ, Kiệt Khắc, Dạ Qua Thần, Vân Phong, Đông Phương Nguyệt, Thiên Lâm Huân và số 13.

Nhưng tất cả bọn họ đều biết rõ, tất cả người của Diệt Hồn Điện đều đang đi theo bọn họ.

Trên đường đi, Dạ Qua Thần cười nói:

- Không ngờ chúng ta vừa đi lại có một nhóm người phát hiện ra chỗ của Diệt Hồn Điện.

Độc Cô Dạ đi đến một bên, giải thích:

- Diệt Hồn Điện bọn ta được xếp vào loại lệnh truy nã nhị lục. Có nghĩa là ở Tây đại lục và Nam đại lục đều ra sức tìm kiếm và tiêu diệt bọn ta.

- Riêng ở Đông đại lục thì khác, Diệt Hồn Điện bọn ta ở Đông đại lục muốn làm gì thì làm, Đông đại lục như nhà của bọn ta, nơi đó cũng là nơi sinh ra Diệt Hồn Điện, và hơn hết, Diệt Hồn Điện được tứ đại đế quốc ở Đông đại lục che chở, nên không có bị truy nã như ở hai cái đại lục này.

- Với lại, chúng ta vừa phá bỏ kết giới, với nhiều người như thế này thì không thể đi ra ngoài nếu có kết giới chặn đường.

Dạ Qua Thần gật gù đầu, cậu hiểu rõ chuyện này, sách ở trong tàng thư các đã bị cậu đọc hết từng quyển một, ngay cả về lịch sử của Diệt Hồn Điện, cậu cũng đã đọc qua hết cả.

Nhưng biết trong sách và được người biết rõ về lịch sử nói ra, có hương vị đặc biệt hơn là đọc sách nhiều.

Tất cả những người ở trong Diệt Hồn Điện đều đi ra ngoài cùng hai người Độc Cô, khi điện chủ đi ra khỏi điện, đến một nơi khác thì các thuộc hạ cũng đều phải đi theo, bọn họ không thể ở một nơi mà không có người lãnh đạo được.

Đi cả ba ngày, nhóm người Dạ Qua Thần cũng đến được đất nước Lam Triều, đến nơi, địa điểm đầu tiên mà cả nhóm người đến là quán ăn.

Trên đường đi, số 13 nhìn vào chỗ đám đông đang tụ tập chỉ tay vào đó lên tiếng:

- Mỹ Lệ Á tỷ...

Cả đám người khựng, số 13 sắc mặt cũng có phần khó coi như đang nhớ lại chuyện gì đó tự trách.

Quên mất, hai người này gặp nhau là như nước với lửa, có lẽ mình không nên lên tiếng mới đúng chứ. Mà chắc không sao, cùng lắm là hai người này đánh nhau một hồi...cũng tốt.

- Từ tiểu thư phé vật ư? Ai dám nói ta là phé vật nữa thì bước lên đây đi, ta tiếp hết tất cả các người.

Ở trên loi đài, một tiểu thư mái tóc xanh lá như đám mây bồng bềnh, đôi mắt màu anh đào, nhìn tất cả những ở dưới đài với đôi mắt khinh thường lên tiếng.

Trên loi đài, xác người nằm la liệt, máu chảy như suối, con người này, xinh đẹp nhưng ác như ma vương.

- Từ tiểu thư phé vật~.

Những cây chùy thủ từ phía sau lưng của con người này lơ lửng trên không trung, nàng nghe được âm thanh chết tiệt nào đó vang, theo ngón tay của nàng, những cây chùy thủ bao về phía vừa lên tiếng kia.

- Keng keng.

- Tưởng là ai, hóa ra là một cái a miếu a cầu không biết trời cao đất dày, chỉ ngồi sủa.

Đông Phương Nguyệt nghe những lời chua chát từ Mỹ Lệ Á, tức giận cực độ, từ không gian hư vô lấy ra một thanh kiếm hướng chỗ Mỹ Lệ Á ném đến.

- Keng keng

Những thanh chùy thủ đỡ thanh kiếm của Đông Phương Nguyệt, thanh kiếm không biết từ bao giờ thanh kiếm đã ở dưới sự khống chế của Mỹ Lệ Á đánh tới Đông Phương Nguyệt.

- Chúng ta để hai người vậy đi.

Dạ Qua nhìn hai người Đông Phương Nguyệt và Mỹ Lệ Á lên tiếng, đồng thời quay lưng bỏ đi.

Ở Trái Đất, chỉ cần là người của tổ chức thì chắc chắn sẽ biết rõ tính cách của hai con người này, gặp là đánh, kiệt sức là bạn, cứ như vậy mà luân phiên không hết ngày này qua ngày nọ.

Cũng không biết là từ lúc này, số 13 đã biến mất khỏi đội ngũ, Kiệt Khắc lên tiếng hỏi:

- Số 13 đi đâu rồi?

Độc Cô Phong Từ đến vỗ vai Kiệt Khắc một cái:

- Không sao đâu, số 13 tự biết đường sẽ quay về. Chứ không như người, dễ dàng lạc đường.

Trong lời nói của Độc Cô Phong Từ mang theo sự đùa giỡn, khiến Kiệt Khắc đỏ mặt mà ngượng, không nói lời nào, biến mất khỏi đội ngũ đồng thời.

Độc Cô Dạ đi đến, đánh vào gáy của Độc Cô Phong Từ, mắng:

- Đại ca quá đáng lắm rồi đấy!

Không nói gì thêm Độc Cô Dạ rời khỏi đội ngũ một thể, đi tìm Kiệt Khắc, những năm ở Diệt Hồn điện, hai người khá là thân với nhau, vì nhóm người Dạ Qua Thần cũng số 13 chỉ chăm chú vào việc tu luyện, còn Kiệt Khắc thì cứ đi luyện đan dược hoặc là luyện tập một ít về thể thuật.

Kiệt Khắc ở Diệt Hồn điện cũng không có cảm đầu tu luyện cùng tập luyện, khi rảnh rỗi cậu cũng là đến chỗ của Độc Cô Dạ giúp cậu làm một vài tài liệu về Diệt Hồn điện.

Đối với Kiệt Khắc những tài liệu đơn giản như thế này cũng chẳng khác gì mấy những cái tài liệu ở dược tháp mà thường ngày cậu làm, nếu như Kiệt Khắc không làm thì cũng không ai ép ở dược tháp và cả ở Diệt Hồn điện cũng vậy.

Nhưng Kiệt Khắc vẫn thường xuyên làm những thứ này vì ở thế giới này quá nhàn chán và chẳng có gì hay ho để chơi đùa, nên Kiệt Khắc chỉ có thể làm như vậy cho giải tỏa tâm trạng buồn chán của mình.

Độc Cô Dạ cũng rất cảm kích Kiệt Khắc, nhờ có Kiệt Khắc mà những tài liệu cao như núi chỉ cần trong vài ngày là xong không phải mất thời gian như lúc trước, thời gian của Độc Cô Dạ cũng nhiều rảnh rỗi hơn trước.

Khi rảnh thì hai người lại bàn luận với nhau về nhiều thứ, như ma pháp, luyện dược, luyện khí, thuần thú,... cũng chẳng biết từ lúc nào mà hai người trở thành bạn thân của nhau.

Đêm đến.

Dạ Qua Thần, Vân Phong, Độc Cô Phong Từ, Thiên Lâm Huân ở trong một quán trọ, nơi này hoàn toàn đã bị bọn họ bao hết trọn bộ, cả những quán trọ lân cận đều vậy, chủ yếu là để cho thuộc hạ ở những quán trọ lân cận.

- Đệ về rồi đây.

- Và mang theo hai cục nợ.

Độc Cô Dạ và Kiệt Khắc bước vào, bên cạnh còn đang đỡ hai người, hai người này không ai khác chính là Đông Phương Nguyệt và Mỹ Lệ Á.

Đưa hai người về phòng nghỉ ngơi, Độc Cô Dạ và Kiệt Khắc bước xuống phòng khách thì nhìn thấy số 13 vừa quay về.

- Mai ta sẽ đến bí cảnh. Các huynh có đi cùng không? Hay chúng ta sẽ tách ra, một năm sau đến Nam đại lục?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Mộng Thiên Bí Cảnh.

Mai lại nói tiếp.

Dứt lời, số 13 rời đi khỏi nhà trọ, Dạ Qua Thần lên tiếng:

- Ta sẽ đến bí cảnh.

Số 13 đang đi chợt dừng lại một chút, rồi lại bước tiếp, đôi môi gợi lên một nụ cười nhạt:

- Bí cảnh Mộng Thiên ở phía Bắc.

Số 13 rời đi, Dạ Qua Thần cười cười lên tiếng:

- Vậy là biết được con nhóc đó đi đâu trong đêm nay rồi đây.

Độc Cô Phong Tử nghe xong có phần không dám tin:

- Nè nè, muốn vào bí cảnh cũng không phải là muốn vào thì vào đâu đấy, cần phải chờ một là phong ấn bị giải, hai là phong ấn mở ra. Nhưng ngày mai phong ấn của bí cảnh mới mở ra, mà số 13 lại muốn vào trong đó chẳng khác nào nói là đi phá phong ấn sao?

Dạ Qua Thần không nói tiếng nào, chỉ cười cười gật đầu.

Ở trong những người này thì chỉ có Dạ Qua Thần mới hiểu rõ số 13 nhất, vì số 13 là muội muội của cậu thì không lí nào cậu sẽ không rõ.

Nhưng cái làm Dạ Qua Thần lo lắng và cảm thấy bất an nhất chính là bí cảnh.

Bí cảnh này có tên là Mộng Thiên, thì chắc chắn bên trong sẽ có Mộng Cảnh, Dạ Qua Thần không lo mộng cảnh sẽ làm hại đến số 13, nhưng cái lo chính là sẽ tái hiện lại hình ảnh của Hàn Tử Lôi trong ký ức của nàng.

Phải biết, người duy nhất khiến số 13 yếu lòng nhất chính là Hàn Tử Lôi - người yêu của số 13, đó cũng có thể nói chính là nhược điểm lớn nhất của số 13.

Trời tối khuya, tất cả mọi người đều đang ngủ, Lam Xà ở bên cạnh Dạ Qua Thần đột nhiên tỉnh dậy, đến bên cạnh Dạ Qua Thần, liên tiếng:

- Chủ nhân, nguy rồi!

Dạ Qua Thần trog mơ màng tỉnh dậy, lười biếng hỏi:

- Có chuyện gì?

- Chủ nhân, ta không cảm nhận được Huyết Xà, tên đó cứ như biến mất hoàn toàn vậy, ta không thể này cảm nhận được hần.

Lam Xà giọng lo lắng nói.

- Không phải chỉ là không cảm nhận được thôi sao, có chuyện gì nghiêm trọng đâu chứ? ngủ đi cho ta.

- Chủ nhân ngài thật không hiểu, nếu ta không cảm nhận được Huyết Xà có nghĩa là hần đã chết. Ta khi sẽ đã từng ấn ký lên người hần, chỉ cần hần còn sống, ở bất cứ nơi nào ta cũng có thể cảm nhận được hần, nhưng nếu ta không cảm nhận được thì có nghĩa hần đã chết, ta sợ...ta sợ số 13 cũng vậy.

- Đừng có nói linh tinh, số 13 không có dễ chết như vậy.

Mộng Thiên Bí Cảnh.

- Chủ nhân chúng ta đang ở đâu a?

Huyết Xà mờ mắt ra đầu tiên là ngó nhìn đông tây hoảng sợ không biết mình ở nơi nào, nhưng lại không cảm nhận được ngoại giới, cứ như đang bị nhốt trong tù. Nhìn thấy số 13 là nó chỉ biết hỏi ngay một câu cho ra lẽ.

- Trên trời.

Số 13 lành nhặt lên tiếng, đi về phía trước.

- Trên trời??? Chủ nhân sao ta lại ở trên trời???

Huyết Xà hỏi tấp tểi liên tục, ồn ào lên tiếng khiến số 13 cảm thấy bức bối, tay nắm lấy người nó bóp mạnh kéo xuống khỏi tóc, quát:

- Người ồn ào quá!

Huyết Xà dưới uy áp của số 13 liền im lặng không nói một tiếng nào.

Đi được một đoạn, bốn người nam nhân, phải nói tứ đại mỹ nam đứng trước mặt số 13 cảnh đường, nói:

- Tiểu thư, nàng có muốn đi cùng chúng ta không? Sẽ an toàn hơn là đi một mình đấy!

Một nam nhân đi đến trước mặt số 13 lên tiếng.

Bây giờ số 13 đang là thả tóc, nhìn nàng cho dù có ăn mặc giả nam đi nữa thì khuôn mặt xinh đẹp như điêu khắc vẫn không thể che đi được nét mặt của nữ.

- Phải đấy, phải đấy! Tiểu thư đi một mình nguy hiểm lắm, đi cùng chúng ôi đi, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

- Tiểu thư xinh đẹp, nàng không bị sao chứ? Nàng có bị thương không? Chúng ta giúp nàng. Ta thấy tay nàng đầy máu, ta lo lắm.

- Tiểu thư nàng có hay không bị tấn công?

Ba người phía sau cũng đi lên nói, giọng nói lo lắng, quan tâm đến số 13.

Số 13 mắt giật giật nhìn tứ đại mỹ nam này như nhìn tứ đại điên nhân, số 13 nhẹ giọng nói:

- Huyết Xà.

- Vâng.

Huyết Xà ở trên tay số 13 đột nhiên biến dài ra trở thành huyết tiên (roi).

Sau khi lập kế ước với Huyết Xà không lâu, số 13 phát hiện Huyết Xà không chỉ là toàn thân đầy độc, cần một phát liên chất còn xó một khả năng đó là biến thành vũ khí, trở thành một dây roi huyết sắc.

Số 13 hung hăng hướng bốn quát thật mạnh, bốn người vừa bị roi quát liền biến thành những làn khói đen biến mất.

Nàng hừm lạnh lên tiếng:

- Áo mộng ba vôi này cũng qua được mắt ta? Trong này ngoại trừ ta phá được phong ấn, tìm được bảo điện cũng chỉ có mình ta, lí nào lại có thêm người khác? Huống hồ ta đã sửa lại cái phong ấn như cũng không thể mở ra a.

Số 13 tiếp tục đi về phía trước, lại một mộng cảnh khác xuất hiện trước mặt, một cảnh rừng xuất hiện trước mặt số 13, một cô gái ăn mặc hồ hang, trên người vải chỉ như che đi một vài chỗ trọng yếu, còn bao nhiêu thì đều lộ ra ngoài, vòng eo nhỏ gọn, cặp đùi cao vút, cặp mông đầy đặn no đủ, đôi mắt lung linh như sao trời, đôi môi anh đào.

Nữ nhân này phải gọi là tuyệt phẩm nhân gian a.

Nàng tình hình là đang bị mặc kẹt ở trên mạng nhện khổng lồ, đôi mắt mộng nước nhìn số 13, cầu xin:

- Đại hiệp, xin hãy cứu tiểu nữ ra khỏi mạng nhện, nếu không tiểu nữ sẽ bị Chu Tâm Thiên ăn thịt mất, xin người đại hiệp.

Mặt số 13 không đổi sắc nhìn nữ nhân trước mặt cười lạnh, quát:

- Người chính là Chu Tâm Thiên đấy!

Huyết tiên hung hăng hứng nữ nhân đánh tới cũng như bốn người trước biến thành làn khói đen bay đi mất.

Số 13 cứ đi tiếp, càng đi về trước ảo mộng lại cứ liên tục xuất hiện. Trải qua hơn năm, bảy tầng mộng cảnh, Huyết Xà để ý một thứ:

- Chủ nhân, hình như nhữwbgx mộng cảnh này đều là vì người mà mà hiện ra, nhưng vừa rồi là xuất hiện hình ảnh phụ thân của người, gần nhất xuất hiện nhóm của Dạ Qua Thần đại nhân, nhưng những mộng cảnh này đều không hại người nó giống như....

- Như là đang khảo hạch ta.

Huyết Xà gật đầu, số 13 thật chất đã biết từ lâu, những mộng cảnh này không làm hại nàng chủ yếu chỉ như đang xem thử lí trí của nàng như thế nào.

Số 13 đang bước đi chợt dừng lại, nhìn trước mặt mình là một cánh rừng hoa anh đào, dưới đất những cánh hoa anh đào che kín mặt đất.

Huyết Xà thu nhỏ thân hình, quần quanh tay số 13, nhìn mộng cảnh trước cười thầm, cái này chủ nhân chỉ cần một cái liền phá được ngay a, mộng cảnh đẹp cũng không thể làm gì được chủ nhân của ta đâu a.

Nhưng có gì đó không đúng, Huyết Xà nhìn số 13, nó thấy khuôn mặt nàng không đổi sắc, không vui cũng không buồn, không kinh ngạc cũng không hoảng sợ, số 13 chỉ đứng yên ở đó không duy chuyển dù chỉ một bước.

Nó không biết nàng đang nhìn gì, nó nhìn về hướng nàng đang nhìn, phía xa xa một gốc anh đào to lớn hơn những gốc anh đào khác, một thân hình đang ngồi tựa lưng vào gốc cây ấy, con người này cũng không tính là mỹ nam, khuôn mặt của hắn, Huyết Xà thậm không hiểu chỉ là một khuôn mặt bình thường nhưng lại làm chủ nhân của nó cứ ngỡ người đứng đó.

Con người này không phải xinh đẹp như tứ đại mỹ nam kia về đẹp của thiên thần, nhưng Huyết Xà lại nhìn thấy con người lại như có vẻ đẹp của ác ma, giống như chủ nhân, một vẻ đẹp tà độc.

Số 13 đi đến gần con người đang nằm ngủ ở gốc cây anh đào, nàng nhìn con người đó thật lâu.

Khuôn mặt này, như là khuôn mặt của nữ nhân, trắng và mịn màng. Đôi lông mi dài và dày, mái tóc đen, nhìn như một yêu tinh tuyệt thế đang ngủ. Nhìn hình ảnh này số 13 cười một cái, nụ cười này Huyết Xà chưa bao giờ nhìn thấy nàng cười như vậy, một nụ cười ấm áp.

Số 13 đưa bàn tay trắng nõn vuốt khuôn mặt nam nhân này, đôi mắt nam nhân này từ từ mở ra, nhìn người con gái huyết sắc trước mặt mình, lên tiếng:

- Y nhi.

- Ta làm phiền chàng ngủ sao?

- Không có, Y nhi, ta có thể ôm nàng một cái không? Ta rất nhớ nàng.

Con người này lắc đầu nhìn số 13 lên tiếng.

Số 13 cười cười, cúi đầu xuống hôn lên đầu môi con người này.

- Tạm biệt chàng Lôi.

Khung cảnh tan vỡ, một nữ nhân như tiên như thần cao cao tại thượng, mái tóc xanh trời, nhìn số 13, hỏi:

- Tại sao người lại không phá, người rõ ràng là có thể phá vỡ mộng cảnh này cơ mà?

Số 13 lại quay về hình dạng của một khối băng không thể tan, lên tiếng:

- Nếu như người làm mộng cảnh khác như là Lôi giết ta, hay tái hiện lại ký ức xưa của ta trong lúc Lôi bảo vệ ta hay là lúc khác ta nhất định sẽ phá tan nó. Nhưng một hình ảnh đẹp như thế này, phá đi thật đáng tiếc.

- Ta sẽ giết người và đi ra bên ngoài, ta không có ý định trở thành đệ tử của người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tin tức bất ngờ.

- Muốn giết ta? Không dễ như vậy đâu a.

Thần hình của nữ thần tóc xanh trong phút chốc liền biến mất không thấy đâu, số 13 không tìm thấy nàng ta cũng không cảm nhận được nàng.

Nữ thần tóc xanh bất chợt xuất hiện trước mặt số 13 điểm ngón tay lên huyệt ấn đường của nàng.

Một luồng sáng tỏa ra khắp nơi, số 13 đứng yên không di chuyển, đôi mắt thất thần không một chút cảm xúc như người vô hồn.

Nữ thần tóc xanh cười cười một chút lên tiếng:

- Dạ Nhược Y sao? Không hợp với ngươi chút nào, ngươi chẳng nhược gì cả.

Số 13 vẫn đứng đờ người ra đó, nữ thần tóc xanh cảm thấy hơi lạ liền nhìn số 13, nàng nhìn rất gần số 13 nhưng không thấy có cái gì cả, số 13 giống như vẫn bị nàng xóa ký ức đứng đờ người ra đó.

Nữ thần tóc xanh suy nghĩ như vậy liền định rời đi, nhưng đột nhiên từ tay phải của nàng phát ra một trận đau nhức, nàng nhìn xuống thì thấy một con huyết xà như sợi chỉ đang cắn nàng, nó đang tiêm nọc độc Vào người nàng.

Nàng liền rút tay về, vội vàng lấy thuốc giải độc ra uống, nhìn con huyết xà, nàng tức giận, khuôn mặt nàng lúc này thật sự là khó coi hết mức, nhưng sau đó nàng lại bất ngờ khi nhìn thấy Huyết Xà cắn lấy tay trái của chủ nhân nó.

Nàng lúc này không hiểu tại sao nó lại làm như vậy, nàng chỉ nghĩ đến một nguyên nhân đó là khế ước giữa hai người đang yếu đi vì thuật tẩy não của nàng, con huyết xà này liền nhân cơ hội đó mà giết đi người chủ nhân để hoàn toàn được tự do. Phải chỉ có một đáp án như thế này.

Số 13 tỉnh dậy, đôi mắt của nàng sáng ngời nhìn nữ thần tóc xanh, nói:

- Thuật tẩy não của ngươi thật tuyệt, ta muốn học nó.

Nữ thần tóc xanh sắc mặt chợt lộ ra vẻ kinh sợ, gấp quỹ rồi, nữ thần tóc xanh lấy lại vẻ thần thái cao thượng như trước, lên tiếng:

- Được thôi, ta là Lạp Nhĩ Tư và ngươi sẽ phải chấp nhận truyền thừa của ta, ta sẽ dạy ngươi mọi thứ mà ta biết.

Số 13 gật đầu không nói gì, Huyết Xà bò lên bên vai của nàng thì thầm:

- Chủ nhân, người này chỉ là một linh hồn.

Số 13 gật đầu, cái này nàng biết rõ, thứ duy nhất mà số 13 không thể đọc suy nghĩ được chỉ có ảo ảnh hoặc là linh hồn.

Lạp Nhĩ Tư bắt đầu truyền ký ức của mình vào đầu số 13, số 13 thì nhắm mắt tiếp thu những gì Lạp Nhĩ Tư truyền cho mình.

Bây giờ, số 13 mới biết, thuật xóa ký ức thật chất là một hệ ma pháp hiếm có hồn ma pháp, thuộc tính linh hồn chủ yếu là thu tóm linh hồn, dò xét ký ức và điều khiển linh hồn.

Những thứ mà Lạp Nhĩ Tư truyền cho số 13 là hai loại ma pháp hiếm có, một là hồn hệ ma pháp, hai là thôn phệ ma pháp, hai loại ma pháp có vài nét khá tương đồng với nhau, và cả hai đều là loại ma pháp hiếm có nhất trong tất cả các loại ma pháp, nếu nói phong, lôi, băng, quang, ám là những ma pháp hiếm có thì hồn hệ và thôn phệ là ma pháp hiếm trong hiếm, một vạn người chưa chắc đã có một người.

Không biết bao lâu, số 13 bị nhốt trong linh giới phải tu luyện hai loại ma pháp đến mức độ hoàn mỹ thì mới được bước tiếp, nhưng nàng không biết mình đã qua bao nhiêu cửa ải và hoàn mỹ thông qua.

Nhưng không chỉ có hai loại ma pháp này không, Lạp Nhĩ Tư còn truyền cho số 13 một vài ma pháp khác như ma pháp âm thanh, ma pháp huyền huyễn và một vài thứ liên quan đến vũ khí.

Khi số 13 mở mắt linh hồn của Lạp Nhĩ Tư dần dần biến mất đi, số 13 đi đến linh hồn đang tan biến kia, nắm bắt:

- Thôn Phệ Linh Hồn Thuật.

Linh hồn của Lạp Nhĩ Tư biến thành những luồng khói nhập vào người số 13, số 13 nhìn Huyết Xà, hỏi:

- Ta ở đây bao lâu rồi?

Huyết Xà đang ngủ nghe số 13 hỏi nó liền tỉnh dậy, vội vàng vàng đáp:

- Chủ nhân, người ở đây được một năm rồi.

Số 13 nghe nói mình bị nhốt ở đây được một năm không giết mình, thời gian nàng ở ở trong linh giới tu luyện cũng chẳng biết mình đã ở đó bao lâu, nàng cứ nghĩ mình mới ở đây có vài tháng, ai ngờ đã một năm.

Tu luyện thật đáng sợ, dùng tốc độ nhanh nhất rồi vẫn chậm trễ thế này, bây giờ thì phải đến Nam đại lục mới được, phải nhanh lên thôi.

Trên đường đi, số 13 hỏi qua Huyết Xà:

- Huyết Xà khi ta tu luyện có chuyện gì xảy ra không?

- Chủ nhân, khi người tu luyện thì bên ngoài cũng không xảy ra chuyện gì cả. Mà trong điện bảo đó thật là tiện lợi a, có thể xem thế giới bên ngoài, khi người vừa bước vào tu luyện ta đã nhìn thấy nhóm của Qua Thần đại nhân, bọn họ đập phá gần hơn phân nửa bí cảnh này đấy.

- Cả nhóm vì tìm người mà đã giết không biết bao nhiêu người ở bí cảnh, đắc tội với vô số thế lực lớn nhỏ ở Tây đại lục, chưa hết, cả Nam đại lục cũng có một hai thế lực muốn giết nhóm người Qua Thần đại nhân, bây giờ bọn họ đã trở thành tội phạm của nhị đại lục rồi.

- Vậy bọn họ có phát hiện ra điện bảo, có tìm thấy ta?

- Chủ nhân của ta a, khi người đã chấp nhận sự truyền thừa thì điện bảo cũng không còn xuất hiện nữa, điện bảo ngay lúc người tu luyện đã tạo ra một vòng kết giới không để người khác vào quấy rầy người truyền thừa.

Số 13 coi như hiểu được phần nào, nàng vội vội vàng vàng chạy đến Ma Thương. Trên đường đi, số 13 cảm thấy mình chạy đi không nhanh lắm, nhưng cũng chỉ mất nửa ngày là đến được Ma Thương, số 13 đi trong đêm nên đến Ma Thương là ban ngày.

Cảm thấy cơ thể hơi là lạ, nàng kiểm tra xem tu vi của mình thì phát hiện chẳng có gì thay đổi toàn bộ vẫn là Sơ cấp bậc 2. Số 13 không thể nghĩ đến được có sự thay đổi gì, nghĩ đến hồn thuật mới học liền dò xét linh hồn bản thân vẫn không thấy gì.

Nghĩ ngợi một hồi, số 13 quyết định xem tế bào trong cơ thể qua hồn hệ ma pháp và huyết hệ ma pháp, thấy trong từng tế bào đang thay đổi một cách nhanh chóng, giống như lúc ở Trái Đất bị đem ra thí nghiệm, bị tiêm thuốc lên cơ thể, khiến cơ thể trở nên khác thường và mạnh mẽ một cách nhanh chóng.

- Tốc độ này, nhưng vẫn còn quá chậm đi.

Huyết Xà nghe thấy số 13 lẩm bẩm gì đó không nghe rõ, tò mò hỏi:

- Có chuyện gì sao chủ nhân?

- Không có gì.

Số 13 không nói thêm lời liền rời đi tìm nhóm Dạ Qua Thần, trên đường đi, Huyết Xà cứ suy nghĩ không ngừng, nó đang tự hỏi là tai của mình có vấn đề hay là do mình ảo tưởng?

Đi khắp cả Ma Thương, số 13 chủ yếu là đến những quán trọ, nhưng đâu đâu cũng toàn người lạ mặt, số 13 không quen biết nhiều người ở trong Diệt Hồn Điện, nàng nếu nói là tiếp xúc thì là vờn vờn năm người đi, còn gặp mặt qua thì chưa đến mười người, mà ở trong Diệt Hồn Điện lại là cả vạn người, ở Ma Thương làm sao tìm cho được?

Đi một lúc lâu đến khi trời gần tối, số 13 mới tìm được một người mà cô quen biết là Lôi Thần, đi đến gần hỏi:

- Lôi Thần, người có thấy nhóm điện chủ không?

Lôi Thần thấy số 13 không khỏi dờ người ra, chỉ vào một con đường, lên tiếng:

- Đường An Ma Ân, nhà trọ Thiên Ân Nhĩ.

- Đa tạ.

Số 13 liền biến mất trong tầm mắt của Lôi Thần, còn Lôi Thần thì ngơ ngác không thôi, người hần run rẩy, lắp bắp:

- Người đó là số 13, không phải nói là tên đó đã chết ở bí cảnh Mộng Thiên rồi sao? Sao giờ lại xuất hiện ở đây? Bây giờ là giờ sù sao? (giờ được coi là giờ của hồn ma qua lại nhiều nhất, thời xưa người ta thường hay vào giờ này để triệu hồi ma quỷ) Chẳng lẽ ta gặp ma? Thật sự là giờ sù mất rồi. Hay là do ta uống quá nhiều?

Lôi Thần cảm thấy lạnh cả người, liền lập tức quay về phòng trọ tự nhốt mình lại và đánh một giấc thật sâu cho quên đi chuyện vừa rồi.

Số 13 vừa đến nhà trọ Thiên Ân Nhĩ, thì bên trong lại phát ra âm thanh buồn bã của Dạ Qua Thần:

- Phụ thân và Dạ Bạch Ngân không thể đi cùng chúng ta được nữa sao? Gia tộc chẳng lẽ lại có chuyện gì gấp sao? Chẳng lẽ, chúng ta phải đến Đông đại lục sớm hơn dự định?

Số 13 ở bên ngoài nghe được tin tức phụ thân cũng Dạ Bạch Ngân không thể đi lịch lãm cùng nhóm nữa, nhưng nàng sốc hơn khi nghe tin về gia tộc. Chẳng lẽ hai người bọn họ quay về là vì trong tộc xảy ra chuyện gì? Ta phải hỏi chuyện này cho ra lẽ mới được.

Chương 18: Tin tức của Hàn Tử Lô và quay về Hoàng Lâm đế quốc.

Thần ca ca, phụ thân và Bạch Ngân?

Số 13 bước vào nhà trọ, nhìn Dạ Qua Thần hỏi.

Dạ Qua Thần thấy, số 13 trên mặt lộ ra sự kinh ngạc cùng vui vẻ, Qua Thần không kiềm nổi xúc động, chạy tới ôm lấy số 13.

Hai người ngồi nói chuyện với nhau một lúc, Dạ Qua Thần biết được tíc tước ở Mộng Thiên Bí Cảnh số 13 được đưa đi truyền thừa ở điện bảo, mà chính mình không thể nhìn cũng như tìm được.

Còn số 13 thì biết được, hai người phụ thân và Dạ Bạch Ngân đã đến Ma Thương như hai người đến đây chỉ đưa một lá thư sau đó liền bỏ đi.

Theo nội dung của bức thư thì chỉ nói đơn giản là hai người qua về tộc, trong gia tộc hình như là đang xảy ra chuyện gì đó, quan trọng hay nghiêm trọng cũng không có nhắc đến trong thư, khiến số 13 cảm thấy khó hiểu nhất là câu cuối cùng, nó nói là liên quan hệ trọng đến Bạch Ngân.

- Vậy, muội nghĩ là chúng ta phải chạy về Đông đại lục thay vì là đi Nam đại lục rồi.

- Ừm, cũng may mắn đất nước Ma Thương này là giáp biển, chúng ta có thể từ đường biển về lại Đông đại lục.

Số 13 chợt nghĩ ngợi, nhìn Dạ Qua Thần cười cười:

- Thần ca ca, ca ca lại quên một thứ nữa rồi, chúng ta có thể nhờ Mỹ Lệ Á tỷ cơ mà.

Dạ Qua Thần cũng như nhớ lại chuyện gì đó, cười nói:

- Sao ta lại quên mất chuyện này cơ chứ. Đúng rồi, nhưng chúng ta không thể qua về Dạ gia được, trong thư, Bạch Ngân có nói qua là chúng ta năm năm sau mới hằng quay về tộc.

Số 13 ninh mị, hỏi:

- Năm năm? Thật sự là quá dài rồi.

Nghĩ ngợi một chút, số 13 cười gian xảo lên tiếng:

- Cũng tốt đấy, năm năm đủ cho khả năng trước kia của tất cả chúng ta hồi phục lại như trước, hơn nữa, cũng phải quay về hoàng cung một chuyến chứ, còn nhiều chuyện chưa là ở nơi đó lắm a.

- Được, vậy ngày mai chúng ta sẽ quay về Hoàng Lâm. Nhưng trước đó, Nhược Y muội phải nghĩ ngơi trước đi đã, mai mọi người tập chung lại rồi sẽ xuất phát quay về Hoàng Lâm.

Số 13 gật đầu, tự tiện lấy một phòng trọ vào trong đó nghĩ ngơi, tuy nói nghĩ ngơi, nhưng số 13 chẳng bao giờ ngủ dù chỉ một lần, thứ mà bây giờ nàng cần đó chính là nâng cấp tu vi của bản thân, càng mạnh thì mới có thể bảo vệ được cho bản thân, bảo vệ được người mình yêu thương.

Số 13 không muốn lại phải tái diễn lại quá khứ đau thương kia, mười tám vật thí nghiệm, cộng thêm ba thí nghiệm ban đầu là vật hy sinh là hai mươi một vật thí nghiệm, mà bây giờ chỉ còn lại sáu người.

Trong đêm tối, số 13 đột phá cấp bậc lặng lẽ mà im tĩnh, không gây ra một chút tiếng động hay một chút xao động trong không khí.

Cao cấp bậc 2.

Sơ cấp bậc 3.

Trung cấp bậc 3.

Cao cấp bậc 3.

Đến cao cấp bậc 3 tu vi của số 13 mới dừng lại, nàng cảm thấy hơi bị kỳ lạ, gần cả một năm không thăng cấp, nhưng khi thăng cấp thì lại tăng đến ba

cấp bậc lớn, bỏ qua cả ba cấp bậc nhỏ, không khỏi quá mức kỳ lạ đi.

Nhưng không lâu thì số 13 lại nghĩ rằng người ở nơi này chắc cũng đều giống thế thôi, không mấy quan tâm nữa, liền nắm mắt củng cố tu vi lại một lần.

Sáng hôm sau.

Mọi người đều tập trung ở đại sảnh ăn uống, nhóm người Dạ Qua Thần ngồi ăn cùng nhau thì Dạ Qua Thần lên tiếng:

- Chúng ta sẽ quay lại Hoàng Lâm, mọi người muốn sao cũng được, nhưng ta sẽ quay về Hoàng Lâm cùng Vân Phong giả quyết một vài chuyện trước, sau đó sẽ đến Đông đại lục.

Độc Cô Phong Từ cười cười, có ý định không đến Hoàng Lâm, cùng Độc Cô Dạ đến Đông đại lục, nhưng đúng lúc hắn định lên tiếng thì số 13 đi xuống, Độc Cô Phong Từ nhìn thấy số 13 liền nói:

- Ta cũng đi cùng đến Hoàng Lâm, nhưng mà ta đành phải nhờ người cho bọn ta nơi ẩn nấp rồi.

Vân Phong cười hì hì, nói:

- Không cần lo, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, đến Hoàng Lâm ta sẽ chuẩn bị cho các người a.

Độc Cô Phong Từ cười cười không nói gì nữa, liếc mắt nhìn số 13 đang đi ở cầu thang. Dạ Qua Thần đã biết trước từ đầu cái ý muốn của tên Độc Cô Phong Từ này từ đầu, lên tiếng:

- Vì Nhược Y nên người mới đi cùng phải không?

Độc Cô Phong Từ chỉ cười cười không nói một tiếng, một bên Độc Cô Dạ nhìn đại ca của mình bằng một ánh mắt khinh thường, Độc Cô Phong Từ cảm nhận được ánh mắt này từ nhị đệ của mình, trừng mắt nhìn nhị đệ, nhưng cái ánh mắt khinh thường của Độc Cô Dạ đã thu hồi từ lâu.

- Số 13 ở đâu?

Mỹ Lệ Á ngó nhìn khắp nơi, vẻ mặt lo lắng hỏi.

- Lệ Á tỷ, ta có một chuyện muốn hỏi tỷ.

Số 13 đột nhiên xuất hiện trước mặt Mỹ Lệ Á, làm cho nàng (Mỹ Lệ Á) giật mình một cái, đôi mắt hồng nhìn số 13 với một nét giả tạo, một đôi mắt và một nụ cười giả tạo, giọng ép, hỏi:

- Số 13 có chuyện gì muốn nói?

- Khi đó, tỷ là người ở cạnh Lôi, trước khi tỷ bị được đến nơi này, Lôi, huynh ấy thế nào?

Đôi mắt của Mỹ Lệ Á trầm xuống, nhìn số 13. Tay của số 13 siết chặt lại thành nắm đấm, những móng tay đâm vào da thịt ở lòng bàn tay, điều mà nàng lo sợ nhất có lẽ đã xảy ra, bên trong đôi mắt của Mỹ Lệ Á đã nói lên tất cả.

- Số 13 này, khi đó...

Mỹ Lệ Á ngập ngừng khó nói lên lời:

- Trước khi ta bị một tia sét đánh vào người thì ta đã thấy, Hàn Từ Lôi, trái tim của cậu ta đã ngừng đập... ta xin lỗi.

- Đồng đủ rồi cũng nên quay về Hoàng Lâm thôi.

Số 13 một giọng quả quyết lên tiếng, thân hình rời khỏi quán trọ, biến mất trong không gian.

- Tin này, chắc sẽ khiến số 13 rất sốc.

Kiệt Khắc nhìn hình bóng của số 13 biến mất rồi mới lên tiếng, không khí trở nên nặng nề, mọi người không ai nói một lời nào.

Không khí ngột ngạt làm cho Dạ Qua Thần càng lúc càng khó chịu, lên tiếng điều chỉnh không khí này lại:

- Được rồi đấy! Chúng ta đi đến Hoàng Lâm thôi, không ai nói ra sẽ chẳng hại chết ai đâu, chuyện này rất nhanh sẽ qua thôi, làm Nhược Y vui lên một chút là được rồi.

Mọi người tề nhất thống chí với nhau gật đầu, rất nhanh cả nhóm liền rời khỏi quán trọ, xuất phát quay về Hoàng Lâm.

Trên đường đi, Lam Xà nói thì thầm vào tai của Dạ Qua Thần:

- Chủ nhân, ta không cảm nhận được Huyết Xà, có lẽ trong bí cảnh đã được cao nhân giải trừ, ngài có muốn ta?

Dạ Qua Thần lắc đầu:

- Không cần đâu, Nhược Y cũng chẳng còn nhỏ tuổi đâu, với lại nhận thức được Huyết Xà đối với người chỉ có hại mà không có lợi.

Lam Xà im lặng không nói gì nữa, nhưng trong đầu thì suy nghĩ tùm lum tùm la.

Câu nói đầu của chủ nhân là thế nào? Rõ ràng Nhược Y đại nhân chỉ mới hơn có mười tuổi thôi a, làm sao mà không còn nhỏ tuổi được chứ? Nhưng câu sau thì chủ nhân nói rất đúng, nhận thức được Huyết Xà chỉ đem lại cho ta phiền phức không thôi, nên tránh xa tên đó ra thì hơn.

- Qua Thần, Nhược Y đi trước rồi sao?

Kiệt Khắc đi đến bên cạnh Dạ Qua Thần hỏi về số 13.

- Ừm, Nhược Y có lẽ đã đi về trước rồi, chúng ta cũng nên nhanh lên đi.

Tất cả mọi người đồng loạt tăng tốc thật nhanh về phía trước, tiến đến đất nước Hoàn Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hồ nước bí ẩn

Mọi người đều đã quay về Hoàng Lâm, đúng như Dạ Qua Thần nói, số 13 đã quay về từ trước, ở trong hoàng cung một mực tu luyện.

Vân Phong bận rộn sắp xếp cho Diệt Hồn Điện ở trong hoàng cung, Diệt Hồn điện ở trong hoàng cung một cách bí ẩn, không một ai hay biết.

Phủ đệ của hoàng cung thì nhiều không thể kể được, mắt một thêm một cũng chẳng ai hay biết, chẳng ai quan tâm, cho dù là cung nữ hay thị vệ tuân tra đi nữa, thì cũng chưa bao giờ đi hết hoàng cung, dùng cả cuộc đời này cũng chưa chắc thuộc hết được đường đi trong cung, thuộc hết các phủ đệ trong cung.

- Nhược Y muội, mấy bữa nay ta không thấy muội a.

Dạ Nhược Y quay về hoàng cung thì lại là một con người màu đen, mái tóc và đôi mắt đều là một màu đen như con người bình thường.

- Thần ca, đi theo muội.

Dạ Nhược Y kéo Dạ Qua Thần đi ra phía sau của hoàng cung, phía sau của hoàng cung là một ngọn núi, hai người đi lên núi một lúc lâu, lên đến đỉnh núi, một hồ nước nóng sôi sục ở bên trên đỉnh núi.

Hồ nước này tuy sôi sục nhưng nước vẫn rất trong, trong đến mức có thể thấy rõ cả đáy, nếu như không phải vì nước sôi sục lên thì chưa chắc hai người đã nhận ra đây là một hồ nước, sẽ nghĩ rằng đây chỉ là một cái hồ hết sức bình thường.

- Nhược Y muội, cái hồ nước này, rất kỳ quái. Nước cũng không có nóng lắm dù đang sôi sục như thế này, chỉ hơi ấm một chút mà thôi.

Dạ Thần ngâm tay ở trong nước, cảm nhận nguồn nước lên tiếng.

- Nó rất sâu đấy.

Nghe Dạ Nhược Y nói, Dạ Qua Thần giật mình, nhìn xuống đáy cứ nghĩ rằng cái hồ này chỉ sâu hơn năm thước một chút mà thôi.

Dạ Nhược Y nắm tay Dạ Qua Thần nhảy xuống nước, kéo Qua Thần xuống dưới đáy, đi xuống đáy Dạ Qua Thần tính cũng khoảng hơn ba trăm thước, áp suất của nước thật lớn, khiến cho Dạ Qua Thần phải biến vận chuyển ma pháp thủy giáp xung quanh để giảm đi áp suất của nước.

Áp suất nước đối với Dạ Qua Thần khi xưa có lẽ chẳng là gì, nhưng mà bây giờ thì sức mạnh chưa hoàn toàn hồi phục, bắt buộc phải sử dụng sức mạnh cao nhất của mình.

Ở dưới đáy hồ, có một vài tảng đá tròn, đủ cho một người ngồi, có mười tảng đá như vậy, Dạ Nhược Y tùy tiện ngồi lên một tảng đá, bắt đầu tu luyện.

Dạ Qua Thần thấy vậy, cũng tìm lấy một tảng đá ngồi xuống tu luyện, nồng độ huyền khí ở trong hồ thật sự rất đậm đặc cứ như cả hồ nước này là do huyền lực hóa thành, tuy huyền khí đậm đặc đến mức trở thành nước nhưng cũng không có tính cường bạo mà là nhu hòa, rất khó hiểu.

Thời gian Dạ Qua Thần tu luyện mất ba ngày.

Dạ Qua Thần mở mắt nhìn lên trời thấy ánh trắng sáng, ngón nhìn xung quanh cũng chẳng thấy Dạ Nhược Y liền rời khỏi hồ nước đi lên bờ.

Vừa lên bờ, Dạ Qua Thần nhìn thấy Dạ Nhược Y vừa mới thay đồ xong, mặt cậu có chút gượng đỏ, quay mặt lại hỏi:

- Ta tu luyện mất bao lâu rồi?

- Ba ngày. Thần ca có thể thở được dưới nước rồi nh?

- Có thể, cũng đã đột phá đến Linh Huyền. Y muội biết tại sao nơi này lại có huyền khí đậm đặc như vậy không? Không chỉ vậy, cả hồ này nấy đều là huyền khí nhưng tại sao lại ôn nhu như vậy?

Dạ Nhược Y kéo Dạ Qua Thần lên khỏi hồ nước, đưa cho một bộ áo, rồi quay mặt lại giải thích:

- Cái hồ nước này là do Kiệt Khắc huynh ấy tìm giải huyền khí cuồng bạo đi đấy, huyền khí hóa thành nước lúc trước là rất cuồng bạo, nhưng vì do Kiệt Khắc đã cho một trận pháp ở dưới đáy hồ nên huyền khí dạng lỏng này mới có tính ôn hòa như vậy.

- Còn nữa, không phải ai cũng có thể ở nơi này tu luyện được, những người tu luyện này cần phải chịu đựng ba loại khí, thứ nhất là huyền khí, cái này hầu hết ai cũng có thể hấp thụ được. Thứ hai là ma sát khí, chính là cuồng bạo huyền lực bị trận pháp của Kiệt Khắc làm ra, nó có tính cuồng bạo, nên bắt buộc phải là những người có thể hấp thụ sát khí hoặc tu ma mới có thể hấp thụ được. Thứ ba là âm hàn khí, thuộc tính băng lãnh, đây chính là lí do tại sao nước dù sôi sục như chỉ ở mức độ ấm áp chứ không nóng.

- Thật ra là, đầu tiên muội đến đây là nước cũng sôi sục như lại lạnh như băng, nhưng nếu như muội đoán không lầm nó chỉ xảy ra vào ngày trăng tròn mà thôi.

Nghe được đến đây, Dạ Qua Thần quay lại quát:

- Chẳng phải đã gần một tháng rồi sao? Còn hai người nữa là đến kỳ trăng tròn rồi còn gì? Vậy có nghĩa là muội đã ở đây từ trước?

Dạ Nhược Y bịt một lỗ tai lại, giật đầu, giải thích:

- Đúng là muội đã phát hiện từ trước, muội phát hiện ra nó hơn ba tháng trước, khi phát hiện ra cái hồ này cũng không có nghĩ nhiều chỉ có việc nhảy xuống đó mà tu luyện thôi, muội tu luyện ở dưới được hai tháng thì đi lên nhờ Kiệt Khắc huynh ấy giảm bớt độ cuồng bạo để mọi người có thể tu luyện.

- Y muội, muội...đạt đến cấp mấy rồi?

- Thiên không đỉnh phong.

Nghe được lời này từ chính miệng của Dạ Nhược Y nói ra, đã khiến cho Dạ Qua Thần cứng đờ người, quay lại hồ nước:

- Huynh quay lại tu luyện.

- Tùy huynh.

Dạ Nhược Y biết rõ Dạ Qua Thần không muốn thua chính mình, dù có ngăn không cho hấp thụ cũng là vô dụng, nên chỉ có thể để Qua Thần ca ca muốn làm gì thì làm thôi.

Dù gì Dạ Nhược Y cũng không sợ sẽ có người phát hiện ra hồ nước này, dù có phát hiện cũng chưa chắc đã có thể hấp thụ được. Người hấp thụ được huyền khí trong hồ chỉ có nhóm Dạ Nhược Y mà, bọn họ là những vật thí nghiệm, việc hấp thụ những thứ đối với họ dễ dàng, huống chi sát khí chính là sở trường của nhóm Dạ Nhược Y.

Dạ Nhược Y quay về hoàng cung, sáng hôm sau, vừa có ý định ra ngoài khu phố dạo một chút, ra đến cửa cung nàng liền thấy Kiệt Khắc.

- Huynh định đi đâu sao?

Kiệt Khắc gật đầu đầu, đáp:

- Huynh định ra ngoài mua một ít linh dược.

Dạ Nhược Y không khỏi cảm thấy kì lạ, rõ ràng trong hoàng cung có linh dược cũng có luôn cả luyện dược đường, vậy tại sao Kiệt Khắc lại ra ngoài mua linh dược trong khi trong hoàng cung chẳng thiếu thứ gì?

Hiểu được ý nghĩ trong đầu của Dạ Nhược Y, Kiệt Khắc giải thích:

- Mọi linh dược của hoàng cung không phải 100% đều là ở trong cung mà có đâu, muội phải biết rằng trong cung dược điền chỉ có 30% mà thôi, khi thu hoạch thì linh dược chỉ có khoảng 26% trong kho dược, còn 74% linh dược còn lại là do bên ngoài cung cấp vào.

- Huynh cũng đã biết được nơi cung cấp linh dược thường xuyên cho hoàng cung khoảng 55% là ở đâu rồi, huynh đang định đến đó mua một ít linh

được. Muội phải biết rằng linh dược không phải loại nào cũng đều có thể bán cho hoàng cung đâu.

- Muội hiểu rồi.

Suy ngẫm một chút Dạ Nhược Y mới lên tiếng.

Trong cung thu mua linh dược thấp hơn giá của thị trường đến ba phần, chẳng hạn như một cây linh dược cấp một giá 10 kim tệ thì hoàng cung chỉ mua với giá là 7 kim tệ.

Nếu như một cây linh dược cấp bảy thì làm sao mà họ dám bán cho hoàng, có bán cũng chỉ là một phần vô cùng nhỏ. Một cây linh dược cấp giá thấp nhất là 1 vạn kim tệ, nhưng bán cho hoàng cung thì lại giảm đi hết 3000 kim tệ còn lại 7000 kim tệ thôi a.

Buôn bán thế này thì làm sao mà người khác sống được? Nên tốt nhất là bán ít lại hoặc không bán.

Chính vì cái lí do không bán hoặc bán ít lại mà Kiệt Khắc mới phải chọn cách ra ngoài mua, khi ra ngoài có thể còn có một vài loại dược liệu Vương cấp hay là Tông cấp cũng có.

- Muội theo huynh dược chứ?

- Dược được, rất hoan nghênh, rất hoan nghênh a.

Hai người đi ra ngoài khu phố, để đô của một vương quốc quả nhiên rất phong phú và nhộn nhịp a, người người qua lại, mọi mặt hàng gì cũng đều có bán cả, thật khiến người ta cảm thấy vui vẻ trong sự nhộn nhịp này.

- Chúng ta gần đến rồi, phía trước chính là Hoàng Kim Đại Thiên, là nơi huynh sẽ mua dược liệu. Nơi này có tổng hợp ba loại ngành nghề là luyện dược sư, luyện khí sư và trận pháp sư.

- Muội nghĩ, muội sẽ đến luyện khí sư để luyện một loại binh khí mới được.

- Huynh giúp muội chọn nguyên liệu để luyện khí cho.

- Cảm ơn huynh.

Vừa đi vào bên trong Hoàng Kim Đại Thiên, nhiều người tụm lại với nhau không biết rõ xảy ra chuyện gì, hai người đi vào trong đám đông xem có chuyện gì xảy ra ở đây.

- Gọi Huyền đại sư ra đây mà nói cho rõ cho ta, Hoàng Kim Đại Thiên các người thật là quá đáng, nghĩ mình có danh tiếng liền sẽ dùng đan dược giả để gạt người sao? Hôm nay ta phải cho toàn bộ thiên hạ biết rằng các người chỉ là bọn gạt người!

Một âm thanh oanh oanh liệt liệt vang lên trong đại điện Hoàng Kim Đại Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyền Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Náo động một hồi.

- Các hạ xin hãy bình tĩnh, Huyền đại sư sẽ ra ngay. Chuyện gì cũng có thể nói chuyện.

Một thị nữ ở trong Hoàng Kim Đại Thiên xoa dịu sự tức giận của tên tráng sĩ đang tức giận này.

- Không có chuyện gì để nói cả, đan dược của các người hại chết đồng đội của bọn ta, bọn ta không thể nào mà nguôi được cơn giận này.

- Các hạ chớ phát ngôn bừa bãi, Hoàng Kim Đại Thiên chúng ta buôn bán uy tín, xét qua bao đợt kiểm tra tỉ mỉ thì có lí nào sẽ có đan dược giả đi ra ngoài?

Từ phía sau Luyện dược phòng một lão nhân xuất hiện, tư thế uy phong凛凛, trên ngực còn mang theo huy hiệu Luyện dược sư Vương phẩm. Người này vừa nhìn là biết rõ hẳn chính là Huyền đại sư mà mọi người nói đến.

Người trung niên kia vẫy vẫy tay, một nhóm bảy người đem một cái xác chết đến trước mặt Huyền đại sư.

Xác chết này trông rất khó coi, nhìn vào cứ như đã chết rất lâu khoảng hơn hai canh giờ nhưng thật chất người nàu chỉ mới chết chưa đầy một canh giờ.

Da trên người bị pha trộn hai loại màu là đỏ và tím, miệng vẫn còn nguyên vết sùi bọt, hốc mắt và mũi đều chảy máu đen, cả người như chỉ còn da bọc

xương.

- Huyết tử hồn tán.

Kiệt Khắc nhìn con người này liền biết rõ hắn bị trúng phải loại độc gì, nhưng không đi lên, vẫn đứng yên tại chỗ xem tiếp chuyện gì xảy ra.

- Các người là mua loại đan dược gì?

Huyền đại sư nhìn cái xác chết cũng tương tự như Kiệt Khắc là biết rõ hắn trúng độc nhưng lại không thể nào hiểu nổi đó là độc gì.

Tên trung niên kia néch môi cười khinh, nói:

- Bọn ta mua Giải Hãn Sương Tử, trong tay ta còn vẫn còn những viên đan dược đó đây này, bọn ta mua của các người hai mươi viên, mỗi người hai viên, còn có sổ thứ tự do người đánh lên nữa đây. Ta nghĩ trong sổ ghi chép của các người chắc cũng vẫn còn cái tên Hà Nhất Siêu ta mua đan vào hồn qua chứ?

Một thị nữ đến bên cạnh Huyền đại sư, cung kính lên tiếng:

- Quả thật hôm qua có người tên Hà Nhất Siêu đến mua Giải Hãn Sương Tử, người này mua hai mươi viên có sổ thứ tự trên đan dược là 13963 đến 13983, dùng để giải khí độc ở Hoàng Nguyên Mộng Huyền cảnh.

Nghe thị nữ này nói ra mọi người trong đại điện đều bàn tán xôn xao, Huyền đại sư ninh mi, hỏi:

- Các hạ người hãy đưa cho ta xem những viên đan dược mà người còn đi.

Hà Nhất Siêu lấy ra một hộp ngọc ném tới chỗ Huyền đại sư, vừa ném vừa quát:

- Mở to mắt của người mà nhìn đi, người cần phải trả lại mạng sống cho huynh đệ của ta.

- Phải đó.

- Người phải trả lại công đạo cho Linh Nhật đệ.

Những người trong nhóm đồng thời lên tiếng trách Huyền đại sư.

Một bên, Kiệt Khắc quan sát từ đầu chí cuối, hỏi Dạ Nhược Y:

- Mọi người nhìn xem suy nghĩ của họ đi.

- Biểu hiện phẫn nộ và căm tức của họ là thật không phải giả dối đâu, mọi người bọn họ cũng chỉ là nạn nhân.

- Vậy thủ phạm là ai?

Kiệt Khắc không nói "thủ phạm là Huyền đại sư?" mà nói "thủ phạm là ai?" thì chứng tỏ cả hai bên đều là người bị hại, như vậy phải có người thứ ba trong chuyện này.

Nhờ vào năng lực có thể nghe thấy được suy nghĩ của người khác, Dạ Nhược Y lướt nhìn xung quanh sau đó dừng lại.

- Người đó ở trong đây?

Kiệt Khắc nhìn biểu hiện của Dạ Nhược Y dò hỏi.

- Phải. Huynh thấy tên tóc xám ở góc mười giờ không? Huynh có nhìn thấy hắn trông rất khác so với mọi người không?

Dạ Nhược Y nhìn về phía người tóc xám kia, hắn là một lão nhân đã trên bảy mươi, miệng cười khúc khích một cách gian xảo.

Kiệt Khắc nhìn người này một chút cười cười, bảo:

- Hắn cũng là luyện dược sư, Nhược Y mọi chuyện đừng để cho hắn thoát.

Dạ Nhược Y gật đầu không nói gì thêm, cả hai người vẫn không đi đến để giải rối trong sự tình này.

- Đem một con chó ra đây.

Lời nói vừa dứt, một con chó to lớn được đem ra. Huyền đại sư lấy một viên đan dược ném vào miệng con chó.

Viên đan dược vừa vào miệng chó liền có triệu chứng co giật, run rẩy cả người, miệng sùi bọt, mắt và mũi đồng thời chảy đầu máu đen, đồng tử liền tròn tròn sắc mặt con chó càng lúc càng khó coi, người nó cũng bắt đầu gầy đi, phần da của con chó cũng như người kia bị nhiễm màu tím và đỏ, thời gian

vừa đầy một phút con chó liền ngã xuống.

Từ lúc nó bị trúng độc đến khi chết đều không thể cất lên một tiếng la.

Mọi người nhìn cảnh tượng này đều bàn tán xôn xao, có người lên tiếng:

- Hoàng Kim Đại Thiên là đồ lừa đảo, ta muốn trả lại đan dược, các ngươi bồi thường lại cho ta.
- Ta cũng vậy, bồi thường lại cho ta.
- Mạng người các ngươi cũng dám chơi đùa như vậy sao?

...

- Các ngươi còn gì để chối nữa không?

Hà Nhất Siêu tiếng lên một bước quát lớn.

- Chuyện này đúng thật sự ta không còn gì để nói. Dấu hiệu và số đều là do chính ta làm ra, khí tức trên đan dược này cũng là loại khí tức lúc ta luyện chế mà tạo thành. Nhưng, đan dược này còn có một thứ khác.

- Không phải là do ngươi bỏ vào sao?

- Ta sẽ không bao giờ sơ suất như vậy!

Đại diện càng lúc càng căng thẳng, khi Hà Nhất Siêu định vồ lên đánh Huyền đại sư thì Kiệt Khắc cũng vừa bước lên.

- Bộp bộp.

Vỗ tay hai cái, Kiệt Khắc đến trước mặt hai người cười tủm tỉm.

- Huyền đại sư đây không thể giải đáp được cái vụ này, vậy để ta giúp ngươi đi.

Hà Nhất Siêu nhìn thấy Kiệt Khắc không giật mình, nhưng sau cái giật mình ấy lại là cái khinh thường:

- Chỗ này từ nơi nào chui ra một tiểu hài tử? Nơi này không phải là chỗ tiểu tử như ngươi có thể đến được biến đi.

Nhưng người cùng trong nhóm vừa định lên tiếng thì Huyền đại sư lại khom người cung cung kính kính với Kiệt Khắc:

- Vậy phiền Kiệt đại sư giúp lão Huyền Tâm Kinh ta đây.

Mọi người thấy biểu hiện của Huyền đại sư với một tên nhóc hơn mười tuổi như thế này không khỏi kinh ngạc cùng giật mình.

Kiệt Khắc không phải là lần đầu tiên đến nơi này, cậu đã đến đây rất nhiều lần trước kia, cùng với Huyền đại sư bàn luận về luyện dược, không chỉ vậy khu luyện khí và trận pháp cũng nhiều lần bàn luận với Kiệt Khắc, nên ở nơi này từ thị nữ đến cả lâu chủ của Hoàng Kim Đại Thiên đều quen biết và tôn kính vạn phần.

- Hà Nhất Siêu các hạ, không biết các hạ khi mua đan dược này có phải hay không một kẻ khác tiếp xúc với đan dược?

- Ngoại trừ ta và các huynh đệ ra thì hình như không còn ai tiếp xúc qua đan dược này sau khi mua cả.

Kiệt Khắc hí mắt lại, nhìn Hà Nhất Siêu, nhắc nhở:

- Chẳng hạn như một lão nhân chẳng hạn.

Hà Nhất Siêu và những người trong nhóm đều thoáng giật mình, liếc nhìn nhau, Hà Nhất Siêu lên tiếng:

- Có một lão nhân là luyện dược sư, khi thấy bọn ta, ông ta đã nói qua đan dược này có vấn đề nói bọn ta cho ông ta xem một chút. Bọn ta cũng có đưa cho ông ta xem qua đan dược, sau đó ông ta đưa lại nói ở trong đan dược không có vấn đề gì nữa. Sau đó thì chắc không cần phải nói nữa rồi.

Kiệt Khắc gật đầu, quay về phía lão nhân tóc xám, cười tủm tỉm lên tiếng:

- Đã đến đây, sao ngươi không ra mặt luôn đi, lão Ma Đầu?

Mọi người dồn dập nhìn về phía Kiệt Khắc nhìn nói chuyện kia, một lão nhân tóc xám đi ra, đến trước mặt Kiệt Khắc lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ý của ngươi là do lão nhân gia ta đây làm ra?

- Chính xác!

Kiệt Khắc gật đầu khẳng định, lão Ma Đầu này, cười kinh bi:

- Tiểu tử ngươi có chứng cứ gì?

- Có thì ta mới dám khẳng định là nguoi.

- Ngươi lấy ra chứng cứ cho ta xem, nếu không lấy ra được thì ta sẽ giết ngươi.

Kiệt Khắc cười cười, thông thả đi đến chỗ của Huyền đại sư lấy cái hộp ngọc trong tay lão, quát lạnh:

- Những viên đan dược này chính là chứng cứ.

Lão Ma Đầu càng cười khinh thường hơn nữa, lần này lão cười ha hả, quát:

- Những viên đan dược này, Huyền đại sư ngươi đã nhận là do mình luyện chế ra, hơn nữa là do chính hấn sơ suất, tiểu tử đừng nói với ta là ngươi nghĩ rằng ta đã dùng độc rải lên những viên đan dược này đi?

Kiệt Khắc gật gù khẳng định. Lão Ma Đầu khoái trí cười to:

- Ha ha... Chuyện rải độc lên đan dược là không thể, nếu như làm được thì bột phần của độc đan sẽ lưu lại trên đan dược, việc này thì sẽ làm cho người khác nghi ngờ chẳng phải sao? Nếu như sử dụng được tề (dược thủy) thì sẽ làm cho đan dược chảy nước, kém phẩm chất và hơn hết là độc dược sẽ ăn mòn đan dược làm đan dược biến dạng, sẽ làm người khác nhận ra, ngươi nói làm sao ta có thể độc vào đan dược được?

Lão Ma Đầu này biết rõ về đan dược vì chính hấn cũng là một luyện dược sư, hấn lăm lăm nên chuyện này thì ít nhất cũng phải nắm chắc trong tay ít nhất là bảy phần thắng.

Kiệt Khắc lắc đầu, diễn giải:

- Ngươi không cần nghiền đan dược thành bột để rải lên Giải Hàn Sương Tử, cũng không cần dùng dược tề đổ lên.

- Vậy ngươi nói ta làm thế nào mà có thể bỏ độc vào đan dược?

Kiệt Khắc cười cười, lấy ra mười tám viên đan dược này ra đi tới chỗ của Dạ Nhược Y đưa cho nàng, sau đó lại đến trước mặt của lão Ma Đầu, đưa hộp ngọc trước mặt hấn tiếp tục diễn giải:

- Ngươi chỉ cần bỏ một viên độc đan vào trong đây là được rồi.

- Nực cười, chuyện này là phi lý, nếu ta bỏ độc đan vào thì chẳng phải sẽ dư ra một viên sao?

- Ngươi là độc sư cơ mà! Nên kiến thức về độc dược hơn hấn những luyện dược sư khác. Có một loại độc đan mà ta cũng chỉ là vô tình được biết mà thôi, độc đan đó khi được chế tạo thành đan sẽ chẳng có hại gì cả nhưng chỉ trong vòng một khắc mà thôi, sau một khắc nó sẽ trở thành độc đan.

- Điều thần kỳ ở độc đan này là nó sẽ tự động bốc hơi, nó không cần phải biến thành dạng lỏng để bay hơi, nó sẽ trực tiếp bay hơi khi ở dạng đan dược, quá trình bay hơi của nó rất nhanh. Chỉ cần sau một canh giờ luyện chế, độc đan sẽ tự động bay hơi, để quá trình bay hơi nhanh hơn thì sẽ để nó ở những viên đan dược có tính giải độc như Giải Hàn Sương Tử.

- Vì là ở trong hộp ngọc kính, khí độc sẽ không thể thoát ra ngoài, những khí độc này sẽ trực tiếp bám vào những viên đan dược giải độc, biến giải độc đan thành độc đan. Đây chính là lý do tại sao Huyền đại sư lại nói bên trong còn có một thứ khác.

- Thật trùng hợp ngươi là luyện dược sư Vương phẩm độc dược, độc đan này đồng thời cũng là Vương cấp đan dược Huyệt Tử Hồn Tán đan.

Trong lúc Kiệt Khắc diễn giải thì một bên Huyền Tâm Kinh lại lấy giấy mực ra viết lại toàn bộ lời của Kiệt Khắc về đan dược này, không ai biết là hấn đã chuẩn bị từ lúc nào, và ghi lại những câu nói của Kiệt Khắc từ lúc nào.

Nhưng từ biểu hiện của hấn đã cho thấy, Huyền Tâm Kinh xem Kiệt Khắc là đạo sư, là sư phụ của hấn, còn hấn thì như là học đồ, ghi chép lời của sư phụ.

Mọi người đều chăm chú nghe Kiệt Khắc giảng giải nên cũng không chú ý nhiều đến Huyền Tâm Kinh, người chú ý đến hấn chỉ là một vài người thị nữ, hay là chấp sự đứng từ xa mà thôi.

- Hừm, nếu ngươi nói Huyệt Tử Hồn Tán này là do ta luyện cũng là do ta hại vậy ngươi hãy lấy ra chứng cứ, chứng minh ta luyện ra Huyệt Tử Hồn Tán này đi.

Đây chính là điểm yếu chí mạng, cũng lỗ hổng trong chuyện này, nếu Kiệt Khắc không thể chứng minh là hấn luyện ra Huyệt Tử Hồn Tán thì mọi lời nói vừa rồi của cậu cũng như là nước đổ mây trôi.

Tuy chứng minh được đan dược có độc, nhưng lại không thể chứng minh được người hạ độc thì cũng chỉ là công cốc.

- Người luyện Huyết Tử Hồn Tán có thể chỉ có một viên, nhưng những thứ do Huyết Tử Hồn Tán khi luyện chế đã lưu lại trên người của người thì sẽ không thể nào mà bay mất được.

- Diễn hình như là những đầu móng tay của người có màu tím, đây là điểm độc nhất vô nhị chỉ có Huyết Tử Hồn Tán khi luyện chế ám lên mà thôi, trên đời này không có loại độc dược nào có thể làm thay thế cho nó được.

- Mà nếu có thể thay thế khiến cho đầu móng tay bị nhiễm màu tím thì là Tử Độc Huyền Đan, Ngọc Kinh Tử Hồ, Huyết Thiểm Tử Sắc nhưng sẽ không làm cho móng tay người có mùi đắng chát như Huyết Tử Thảo, ta nói không sao chứ? Có cần mời ai đó lên kiểm tra không?

Lão Ma Đầu nhìn Kiệt Khắc tức giận nét mặt khó coi, hần dẫu tay trong lớp áo choàng thì làm sao mà Kiệt Khắc có thể nhìn thấy được chứ?

Một người ở trong đám đông ồ lên:

- Đúng quả thật là có mùi đắng chát khá giống với dược tề, vừa rồi ta đứng cạnh lão Ma Đầu vó người thấy mùi này, hơn nữa ta cũng nhìn thấy móng tay của ông ta có màu tím rất lạ.

Lời nói vừa lên khiến bao nhiêu người bàn tán, sắc mặt của lão Ma Đầu càng khó coi hơn nữa, tức giận tiếng về phía Kiệt Khắc tung một chưởng quát:

- Tiểu tử ngươi phá hỏng chuyện tốt của ta.

Huyền Tâm Kinh từ phía sau nhảy vọt tới đánh một chưởng vào người lão Ma Đầu, hai cú đấm va chạm nhau gây ra trận động thiên địa một hồi.

Lão Ma Đầu lùi về phía sau, chạy đi.

- Tiểu tử tha cho ngươi một mạng.

Kiệt Khắc cười gian xảo, cậu đã biết trước được chuyện này, quát:

- Há có thể để ngươi đi dễ dàng như vậy?

Từ phía sau của lão Ma Đầu phóng tới một sợi dây xích, quán quanh người lão Ma Đầu lại, Dạ Nhược Y điều khiển dây xích, giật dây kéo hần xuống đất.

Vừa kéo hần xuống đất Dạ Nhược Y đã phóng tới dùng một đoạn dây xích siết chặt cổ hần lại, cho đến khi hần ngất đi Dạ Nhược Y mới thả hần ra.

- Đừng lo muối chưa giết hần, hần chỉ bị ngất thôi.

Mọi người trong đại điện hít một ngụm khí lạnh, nhìn Dạ Nhược Y nhưng đang nhìn một con quái vật.

Một tiểu cô nương chỉ hơn mười tuổi mà lại có thể trói một tên Vương Huyền võ đạo như trói gà? Chuyện này mà đồn ra ngoài thì chắc chắn thiên hạ xem như chuyện cười.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Yên tiệc lại lộn xộn (1).

Sau khi bắt lão Ma Đầu vào nhà lao, đồng thời Hà Nhất Siêu cũng đã xin lỗi và đập tên Ma Đầu một trận, còn ba vị trưởng lão của ba khu đi ra chào đón Kiệt Khắc, Dạ Nhược Y một bên lạnh lẽ đi tìm vũ khí.

- Kiệt Khắc đại sư không biết hôm nay người đến là vì chuyện gì khiến cho bọn lão nhân ta đây không kịp nghiêng đón?

Mạc đại sư của khu trận pháp đi bên cạnh Kiệt Khắc cung kính hỏi thăm.

- Sự thật, ta đến đây hôm nay là có hai việc cần làm. Việc thứ nhất chính là tìm mua một vài loại linh dược Tồn cấp, và việc thứ hai đó chính là tìm mua một loại vũ khí thích hợp cho một muội muội.

Huyền đại sư vừa nghe đến mua linh dược Tồn cấp vẻ mặt hứng hờ như là một vị khách nhân mua nhiều linh dược vậy.

Phải biết, linh dược Tồn cấp không phải ai cũng có thể lấy ra bán được kể cả một nơi như Hoàng Kim Đại Thiên cũng không dám lấy ra để mà buôn bán chỉ xem như là tài sản chứ không xem như là mồi mồi linh dược có thể bán.

- Kiệt Khắc đại sư chỗ ta có mười một gốc linh dược Tôn cấp, đại sư có thể đến chỗ của ta xem một chút a.

Kiệt Khắc gật đầu cười vui vẻ, một lão nhân đồng dạng với Huyền đại sư là Mộc đại sư thuộc khu luyện khí, nịnh nọt Kiệt Khắc:

- Không biết vị tiểu thư nào lại muốn luyện binh khí Mộc mô ta sẽ tận tâm tận lực lagm ra một kiện binh khí mạnh mẽ nhất, hoàn mỹ nhất cho tiểu thư ấy.

Kiệt Khắc không nói gì chỉ cười cười, đi đến khu luyện dược mua hết mười một gốc linh dược của Huyền đại sư, Kiệt Khắc trả hơn mười ức cho mười một gốc linh dược và một đan phương.

Mua xong tất cả Kiệt Khắc liền chạy đi tìm Dạ Nhược Y, thấy nàng đang ở khu luyện khí ngắm nhìn một vài binh khí.

- Nhược Y muội, muội tìm được một binh khí nào chưa?

Dạ Nhược Y lắc đầu, nàng không tìm được bất kỳ loại vũ khí nào cả, Kiệt Khắc thấy khó hiểu, rõ ràng là có rất nhiều vũ khí như tại sao Nhược Y lại không chọn được một kiện?

- Muội cần một cây gậy dài 2 mét, bốn khúc.

Kiệt Khắc liền hiểu ra, vũ khí Dạ Nhược Y muốn mua là một cây gậy bốn khúc, mà nơi này là nơi bán vũ khí, vũ khí thì thường sắc bén, không có loại này như gậy không có tính sắc bén, nên ở đây đương nhiên là không có bán rồi.

Kiệt Khắc lại chạy Đông chạy Tây lần nữa, mua một đống các loại Huyền Thạch và Bảo Thạch dùng để luyện khí.

Mộc đại sư vừa nhìn thấy Kiệt Khắc mang theo trên người cả đống Huyền Thạch và Bảo Thạch dùng để luyện khí thì gấp gấp chạy tới hồ:

- Kiệt Khắc đại sư ngài định luyện khí sao?

Kiệt Khắc gật đầu, nhớ tới một thứ gì đó, nói:

- Mộc lão, người mua dùm ta bộ Hàn Nguyệt giáp kia đi, ta sẽ trả lại toàn bộ.

- Được được.

Mộc đại sư liền ba chân bốn cẳng chạy đi mua Hàn Nguyệt giáp, còn Kiệt Khắc thì đi vào một phòng luyện khí, bắt đầu luyện khí cho Dạ Nhược Y.

Mộc đại sư mua Hàn Nguyệt giáp cho Kiệt Khắc xong thì Kiệt Khắc lại đuổi ông ta ra khỏi phòng luyện khí.

Hàn Nguyệt giáp Kiệt Khắc mua chủ yếu là vì Hàn Thạch và Nguyệt Thiên Thạch bên trong Hàn Nguyệt giáp mà thôi.

Nửa ngày sau.

Bốn khúc gậy đã được luyện chế, Kiệt Khắc thân đầy mồ hôi thở hồn hộc, Dạ Nhược Y lấy bốn khúc gậy ghép lại thử với nhau rồi gật gù thỏa mãn.

Nhìn Kiệt Khắc thấy cậu như muốn ngất đi, Dạ Nhược Y đỡ Kiệt khắc đi về hoàng cung.

Vừa về đến hoàng cung thì trời tràm vạng tối, trước cửa hoàng cung là Vân Phong, cậu nhóc đứng đây như là chờ Dạ Nhược Y từ lâu, vừa thấy Dạ Nhược Y liền chạy tới trước mặt, nói liên tục không nghỉ một hơi:

- Nhược Y tỷ, tỷ nhau đi thay đồ đi, cả Kiệt Khắc huynh nữa, tối nay sẽ có một buổi yến tiệc rất quan trọng đấy. Đất nước Hoàng Lâm sẽ thay mặt cho mười lăm đất nước ở Tây đại lục tiếp đón mười ba đất nước của Nam đại lục.

Dạ Nhược Y không hiểu chuyện gì, nhưng cái mà Dạ Nhược Y cảm thấy khó hiểu là tại sao lại phải tiếp đón cơ chứ?

- Tiếp đón hoàng đế các nước?

- không phải, là các đệ tử thiên tài của cả Tây và Nam đại lục, chúng ta không nên chậm trễ được đâu a.

Dạ Nhược Y cũng không hiểu gì cả, chỉ gật đầu đi tắm và thay trang phục, nhưng nhớ chợt lại là Dạ Nhược Y nàng không có trang phục nào dành cho yến tiệc cả.

- Haizz....

Thở dài một hơi, Dạ Nhược Y mở tủ ra ngắm nhìn, thấy một bộ đồ màu đỏ mà mình từng mượn của Dạ Bạch Ngân ẵm trong yến tiệc lần trước, Dạ Nhược Y cười nhẹ một cái lấy cái áo màu đỏ này mặc vào.

Dạ Nhược Y đến yến tiệc, vừa đến nàng đã thấy Dạ Qua Thần ở trong bàn tiệc, theo như nàng nhớ là có lẽ Dạ Qua Thần đang tu luyện ở hồ nước kia chứ, nhưng tại sao lại ở trong yến tiệc này?

cũng không có hỏi hay nói gì, Dạ Nhược Y đến bên cạnh Dạ Qua Thần ngồi xuống, cũng lúc đó bên cạnh Dạ Nhược Y chính là Kiệt Khắc.

- Ca ca không phải nói là tu luyện tiếp sao?

Dạ Qua Thần cười cười, trả lời:

- Đại ca của muội đã phục dụng đan dược của Kiệt Khắc huynh đưa cho nên thăng cấp nhanh chóng rồi, đuổi kịp muội.

- Ca không sợ bị để lại hậu hoạn sau này sao?

- Hắc hắc, dĩ nhiên là không rồi.

Hai người trò chuyện một lúc thì ba người Đông Phương Nguyệt, Mỹ Lệ Á và Vân Phong đều đến, mỗi người đều tự tìm chỗ để ngồi, Mỹ Lệ Á thì ngồi đối diện với Dạ Nhược Y, còn Đông Phương Nguyệt chọn đại một chỗ nào đó ngồi, nhưng cách xa Mỹ Lệ Á ra vào vài bàn.

Hai con người này biết rõ nếu ngồi gần nhau thì trước sau gì cũng sẽ có chuyện xảy ra, nên tốt nhất cách xa nhau, càng xa càng tốt.

Mỹ Lệ Á nhìn đối diện Dạ Nhược Y cười cười, ngoắc tay kêu một cung nữ đến, thì thầm nói chuyện gì đó với nàng.

Một lúc sau, một cung nữ đưa đến cho Dạ Nhược Y một đĩa mứt có hình hoa sen nhỏ bằng lòng bàn tay, Dạ Nhược Y nhìn thấy đĩa mứt hoa sen này liền cười nhìn Mỹ Lệ Á, nàng cười và gật đầu ý rằng "cảm ơn", Mỹ Lệ Á cười lại.

Cái đĩa mứt này Dạ Nhược Y biết rõ là Mỹ Lệ Á cố tình kêu người làm cho nàng, ở hiện đại Dạ Nhược Y chỉ một ngày có một bữa và thường ăn chỉ là mứt hoa sen và ly cocktail cho một ngày.

Và cũng như vậy mà ở hiện tại, Mỹ Lệ Á là người làm mứt hoa sen và cocktail cho Dạ Nhược Y, ở trong tổ chức, Mỹ Lệ Á là người làm đồ ăn thức tại quán bar của tổ chức.

Chưa đầy một canh giờ sau, những người được mời đều đã đến đông đủ, những đệ tử thiên tài của các nước đều đã tụ tập lại ở trong yến tiệc vui vẻ ngồi vào bàn tiệc vào trò chuyện với nhau.

Nhóm Dạ Nhược Y thì không mấy gì là quan tâm chỉ ăn uống phần của mình, Dạ Nhược Y ăn mứt hoa sen, bên cạnh là một bình rượu, nhưng trong bình rượu ấy lại có đến ba viên độc đan, chính là ba viên thuốc mà lúc sáng Kiệt Khắc đưa cho Dạ Nhược Y, chính là Huyết Tử Hồn Tán.

- Các đệ tử thiên tài từ các nước ở Tây đại lục và Nam đại lục, hôm nay đến đây chính là với mục đích để các người giao lưu với nhau, hiểu rõ và học tập lẫn nhau, các người sẽ ở trong hoàng cung, rộng hơn là trong Hoàng Lâm đế quốc một thời gian để giao lưu và học tập với nhau, nhưng có một luật lệ các người phải chấp hành đó là không được xảy ra xung đột giữa các đệ tử trong và ngoài các môn phái. Không chỉ vậy, nếu các người muốn đấu với nhau thì hãy lên võ đài mà đấu, nghiêm cấm việc tư đấu với nhau, nếu ai vi phạm, nhẹ thì phế bỏ tu vi, nặng thì chết.

lời nói của một lão nhân vang vọng cả yến tiệc, các đệ tử đều chăm chú theo lời nói đó.

Dạ Nhược Y một bên truyền âm cho Dạ Qua Thần, hỏi:

- Đó là ai?

- Hải Mộc Sâm lão nhân, ông ta là chính là hiệu trưởng của Thái Hoàng Học Viện ở Tây đại lục, Thái Hoàng Học Viện là đứng đầu của ba thế lực lớn của Nam và Tây đại lục đây.

Dạ Nhược Y giật đầu.

- Bây giờ, các lão nhân chúng ta cũng không làm phiền đệ tử các người đàm luận.

Lời nói vừa dứt, uy áp cũng đồng dạng biến mất theo, các đệ tử lại quay về đàm luận với nhau.

- Tại sao ở đây lại có một tên chỉ mới đến cấp bậc Thiên Không?

Một nam đệ tử tóc đen, đeo một chiếc khuy tai sắt, chỉ vào Dạ Nhược Y quát lớn.

Dạ Nhược Y thấy có phần hơi lạ, nhìn thẳng vào mắt Kiệt Khắc, thấy Kiệt Khắc đã đến Tôn Sư, còn Dạ Qua Thần thì đã đến Vương Sư, ngón đi ngón lại thì đúng là năng yếu nhất trong tất cả, nhưng chỉ là yếu về tu vi.

- Sư phụ ta tu vi thấp thì thế nào hả? Có liên quan đến ngươi sao?

Vân Phong tức giận quát mắng tên đệ tử vừa nói Dạ Nhược Y kia.

- Thái tử Vân Phong, chúng ta thật sự rất khâm phục người, chưa đến mười tuổi đã đến cấp bậc Tôn Sư trung cấp, là một thiên tài vạn năm khó gặp. Nhưng tại sao một thái tử cao thượng như người lại phải bái một tiểu cô nương tu vi còn thấp hơn mình để làm sư phụ, còn nhiều cao nhân sao lại không

chọn lại chọn một người như thế này?

- Răng rắc.

Mọi người nhìn lại, thấy cái ly rượu trên tay Dạ Qua Thần cùng Dạ Nhược Y đã bị bóp nát, Dạ Qua Thần cười quái dị như ma quỷ, lên tiếng:

- Ý của các hạ là quyết định của thái tử là sai lầm?

- Ta không có ý đó...

Chưa kịp nói xong, Dạ Qua Thần đã nhảy vào nói tiếp:

- Hay ý của các hạ là quyết định của hoàng thượng chúng ta là sai lầm?

- Không phải...

- Vậy ý của các hạ là gì? Có phải là chúng ta không xứng đáng làm thầy của thái tử?

Tên đệ tử kia ngập ngừng, nói:

- Phải.

- Các hạ có tò mò là ai người đã giúp thái tử lên được cấp bậc Tôn Sư hay không?

- Ai... là người?

Tên đệ tử nhìn Dạ Qua Thần hỏi:

- Một nửa mà thôi, người dạy cho thái tử chính là người mà người vừa mới nói kia kìa.

Dạ Qua Thần chỉ qua Dạ Nhược Y, nhưng Dạ Nhược Y đã biến mất khỏi bàn tiệc từ lúc nào mất rồi.

- Người lúc này nói ta là gì? Người có biết lời nói của người là phạm đến sư phụ, người dạy thái tử, thành tài như hôm nay hay không hả? Người có biết là lời nói của người chính là đang khiêu khích hay không hả?

Lời nói của Dạ Nhược Y như u linh, bất ngờ xuất hiện trước mặt tên nam đệ tử, nam đệ tử này vừa há họng định nói lại bị Dạ Nhược Y cho nuốt vô lại:

- Lời nói của người cũng đáng để cho người bị chết vạn lần rồi đấy, nếu không phải vì cái luật.....

Nói đến đây Dạ Nhược Y như nhớ tới vấn đề vừa rồi lão nhân kia nhắc đến, cười ma quỷ:

- Ta quên mất, ta không phải là đệ tử, cũng không phải là người cùng các người ngang hàng, nếu ngang hàng thì phải là các lão nhân của các người mới ngang hàng được với ta.

Không biết từ lúc nào trong tay của Dạ Nhược Y đã xuất hiện một bình rượu, tay nàng nhanh như chớp bóp lấy cổ tên đệ tử kia, đổ rượu vào cổ họng của hắn.

Tay của Dạ Nhược Y bỏ ra khỏi cổ của tên đệ tử liền nhanh chóng từ ngực của hắn móc ra một trái tim, siết chặt và bóp nát trái tim.

Kiệt Khắc nhìn tên đệ tử chỉ lắc đầu than than hắn ngu đại chộc phải một ác quỷ.

Tên đệ tử chết cũng thật đau thương, vừa bị trúng độc mà chết, vừa bị móc tim mà chết đi, đáng thương, đáng thương a, nhưng cái đáng thương lại là cái ngu ngốc hi phải chộc giận một con quỷ đội lốt người.

Một vài đệ tử nhìn thấy cảnh tượng này liền xanh tái mặt, tên đệ tử kia chết mà không lên tiếng, còn móc tim ra nữa, cảnh này còn hơn cả ma quỷ giết người.

Tên đệ tử chết không thể lên một tiếng là vì hắn đã bị Dạ Nhược Y cho uống Huyết Từ Hồn Tán.

Một nam nhân nhìn thấy cảnh tượng này, liền tức giận quát:

- Cho dù hắn ta có nói người, nhưng cũng không có đáng phải chết như vậy!

Dạ Nhược Y lắc đầu về hướng tiếng nói vừa phát ra kia, cười khúc khích lên tiếng:

- Muốn nói chuyện với ta, thì lấy thực lực ra để mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Yên tiệc lại lộn xộn (2).

Dạ Nhược Y sau đó quay về lại bàn tiệc của mình, vừa quay lại bàn tiệc, một lão nhân xuất hiện trước mặt của Dạ Nhược Y, lạnh nhạt lên tiếng:

- Tiểu oa nhi, ngươi bao nhiêu mà đòi làm sư phụ của người khác?

Không còn hỏi cũng biết người này là ai, chính là lão nhân Hải Mộc Sâm, người vừa rồi mà Dạ Nhược Y giết chính là một đệ tử trong Thái Hoàng Học Viện, lão ta xuất hiện Dạ Nhược Y không cần đọc suy nghĩ của lão cũng biết là vì đệ tử của học viện mà tới đây.

- Muốn báỉ ta làm thầy sao? xin lỗi nhưng ta không có hứng thú thu một đệ tử già như ngươi.

Những người nghe thấy lời nói của Dạ Nhược Y đều như hóa đá, dường nhiên là trừ những người của hiện xuyên tới đây, bọn họ là quá hiểu nhau rồi.

Bên kia Dạ Qua thần thì cười không ra tiếng, đơn giản là đã cố gắng nín cười vì cái tính bá đạo này của Dạ Nhược Y.

- Tiểu oa nhi, ngươi thật ngang ngược, ngươi đã lớn bao nhiêu?

- Ta ba mươi lăm tuổi.

Hóa đá lần hai, một tiểu cô nương nhìn chỉ mới hơn có mười tuổi mà độ tuổi thật lại hơn ba mươi tuổi, chuyện này nói ra ai mà tin nổi đây?

- Ha ha.

Dạ Qua Thần rốt cuộc cũng chịu không nổi cười ra ngoài tiếng, ngồi bên cạnh Dạ Nhược Y, cười nói:

- Muội muội của ta, muội chỉ cần nói mình mười một tuổi không cần phải nói thẳng ra tuổi sống của mình đâu a.

Ở thế giới này Dạ Nhược Y được mười một tuổi, nhưng ở thế giới kia nàng là người đã hơn hai mươi, tính cả tuổi ở thế giới này thì chính là ba mươi lăm tuổi.

- Tiểu oa nhi, ngươi là đang đùa bọn ta.

Dạ Nhược Y nhìn thẳng vào mắt của lão nhân Hải Mộc Sâm, lạnh nhạt như ma quỷ nói:

- kinh nghiệm chiến đấu của ngươi không bằng ta, nên tốt nhất là đừng gây chiến với ta.

Lời này của nàng nói là sự thật, những Hải Mộc Sâm lại xem nó như là lời nói đùa bọn hắn, làm cho hắn càng tức giận.

- Tiểu oa nhi, hôm nay ta sẽ thay cha mẹ ngươi giáo huấn cho ngươi.

Dạ Nhược Y cười lạnh, lại một lần nữa nụ cười ma quỷ xuất hiện trên mặt nàng, nàng nhìn chăm chăm vào lão Hải Mộc Sâm ồ lên một tiếng:

- Thật không ngờ, thật không ngờ a, ngươi còn muốn làm cả cha, cả mẹ của ta dạy dỗ ta, nhưng ta thấy người cần được dạy dỗ lại là ngươi đấy Hải Mộc Sâm.

- Chắc chắn, biết sao nhỉ? Nếu bí mật kia được phơi bày tại đây, ta không biết ngươi sẽ ra sao nhỉ?...

Dạ Nhược Y vừa nói đến đó, miệng nàng nhấp nháy ba từ làm Hải Mộc Sâm khựng cả người, đứng chờ người ra, hắn nhìn Dạ Nhược Y như đang nhìn một con quái vật.

Trong đầu hắn hiện ra hàng loạt câu hỏi, nhưng những câu hỏi đó lại được Dạ Nhược Y nói ra miệng:

- Tại sao một tiểu oa nhi lại biết được chuyện năm xưa của ta? Đáng lẽ chuyện đó chẳng còn ai biết nữa mới phải? Làm sao đây? Làm sao đây? Ta phải con nhóc này để bịt miệng mới được, phải giết đi mầm họa này, không thể để nó sống được.

- Không ngờ một vị hiệu trưởng danh tiếng lẫy lừng lại muốn đi giết một tiểu oa nhi như ta đấy!

Dạ Nhược Y nói tẹt ra hết mọi thứ mà lão nhân này nói ra, nàng lại định mở miệng, nhưng lão Hải Mộc Sâm lại cướp lời trước:

- Tiểu oa nhi, ngươi muốn thế nào?

- Không thể để nó biết được thêm gì nữa.

Dạ Nhược Y thì thầm thành tiếng, đủ để có ba người nghe là Dạ Qua Thần, Kiệt Khắc và cuối cùng là Hải Mộc Sâm.

Hải Mộc Sâm tức giận cực điểm, đập bàn, quát lạnh:

- Người rút cuộc là cái gì?

- Nơi này không tiện nói chuyện, hay là chúng ta ra chỗ nào đó yên tĩnh để nói chuyện đi, giữa các lão sư, người thấy thế nào?

Hải Mộc Sâm hừ một tiếng, phát vạt áo, nói:

- Được.

Dạ Nhược Y cười lạnh, trong đầu suy nghĩ, đồng thời truyền âm cho hai người Dạ Qua Thần và Kiệt Khắc:

- Hai huynh nghĩ, muội nên làm gì lão ta đây? À đúng rồi, hai người cũng đi cùng đi, hai người cũng là các lão sư rồi còn gì?

Hai người Dạ Qua Thần và Kiệt Khắc lác đầu đi theo sau Dạ Nhược Y.

Đến hoa viên.

Nơi này ban đêm thường không có một bóng người, lại rất yên tĩnh, Dạ Nhược Y đến một bàn đá tùy tiện ngồi xuống. Bốn người ngồi vào bàn đá, bắt đầu cuộc trò chuyện trước nhất là Dạ Nhược Y:

- Chúng ta chơi một trò chơi đi.

- Trò chơi?

Hải Mộc Sâm híp mắt nhìn Dạ Nhược Y, trong đầu hần bây giờ đã không dám suy nghĩ đơn giản về tiểu oa nhi trước mặt nữa.

- Trò chơi này rất đơn giản a. Huyết Xà, Lam Xà ra đây.

từ ống tay áo của Dạ Nhược Y và Dạ Qua Thần bỏ ra hai con rắn, một đỏ huyết, một xanh lam. Kiệt Khắc giới thiệu:

- Huyết Xà là một độc xà, còn Lam Xà là một dược xà. Trò chơi này sẽ có liên quan đến độc.

Phất tay một cái, hơn mười cái ly rượu xuất hiện trên bàn, Kiệt Khắc giải thích tiếp tục:

- Tổng cộng có mười ba ly rượu, trò này là của người và Nhược Y muội, nên chỉ có hai người các người chơi, còn bọn ta chỉ là người xem. Mười ba có tổng cộng là mười ly là độc, ba ly là dược.

- Như Hải viện trưởng đã biết đấy, độc sẽ làm cho người uống vào sẽ chết, nhưng nếu uống ly rượu dược, không chỉ là giải độc trong cơ thể, còn có thể diệt trừ Hắc ấn trong linh hồn của người nữa đấy Hải viện trưởng à.

Hải Mộc Sâm thoáng kinh ngạc liếc nhìn Kiệt Khắc, hần không biết tại sao Kiệt Khắc lại biết được trong người của hần bị Hắc ấn cơ chứ?

- Nhưng chỉ khi nào uống ba ly thì người mới có thể giải được Hắc ấn do hoàng đế Thiên Triều để quốc ấn vào.

- Làm sao người biết được?

Kiệt Khắc cười cười không giải thích, sai hai con rắn bỏ độc và dược vào ly rượu.

Kiệt Khắc không như Dạ Nhược Y, trong lúc đi đến hoa viên, Dạ Nhược Y đã nói hết mọi chuyện cho hai người nghe và đã biết hết mọi bí mật của Hải Mộc Sâm.

Hải Mộc Sâm là người bị lệnh truy nã ở cả Nam và Tây đại lục, mười năm trước hần trước khi trở thành viện trưởng thì hần có thân phận là Mộc Hải Kinh, kẻ sát hại bảy vương tử của đế quốc Thiên Triều, một trận đại chiến diễn ra.

Hần cùng với hoàng đế ba nước chiến đấu, hần giết được hoàng đế của Nam Lâm, nhưng lại không giết được hoàng đế của Thiên Triều và Á Lạp Kỳ.

Hần bị hoàng đế của Thiên Triều ấn vào trong linh hồn một lại Hắc ấn trước khi chết đi, Hắc ấn này làm cho hần mãi mãi cũng không thể tăng lên tu vi, không thể tăng lên tuổi thọ, làm cho linh hồn hần đau đớn như bị xé ra.

Hắc ấn ăn mòn linh hồn hần ngày một, hần biết rõ hần sẽ không sống được bao lâu, hần đã mới rất nhiều hồn sư cũng được sư giúp đỡ cho hần, nhưng không một ai giúp được, không chỉ không giúp được mà những ai đụng vào hần ấn này đều chết không rõ nguyên nhân.

Hần đến Hoàng Lâm, thay đổi khuôn mặt, giải nhập vào Thái Hoàng Học Viên, trở thành viện trưởng ở đó, hần đã từng nghĩ sẽ không một ai phát hiện ra

được bí mật của mười năm trước.

Bây giờ hắn đã tuyệt đường, nhưng khi nghe Kiệt Khắc nói uống ba ly rượu có được rắn thì hắn sẽ được giải hắc ám, làm cho trong lòng hắn thấp lên một tia hy vọng, nhưng hy vọng đồng thời cũng là tuyệt vọng.

Hy vọng là vì có thứ giải được hắc ám, tuyệt vọng là vì hắn đang đối đầu với một yêu nghiệt, nếu lượt đầu tiên hai người uống đều là được thì chẳng phải chỉ còn lại một ly, mà một ly này chưa chắc đã vào tay hắn.

- Làm sao để biết được người kại có bị trúng độc hay không?

Hải Mộc Sâm hỏi.

Kiệt Khắc cười cười, từ không gian giới chỉ lấy ra một con thỏ trắng, lên tiếng:

- Ta sẽ lấy con thỏ này làm vật thử trước tiên, Huyết Xà cắn nó đi.

Huyết Xà chớp chớp mắt nhìn Kiệt Khắc, đây lần đầu tiên nó thấy Kiệt Khắc tỏa ra đầy sát khí như vậy, sau đó nó lại nhìn con thỏ trắng, một con thỏ trắng xinh đẹp và dễ thương, nhưng Kiệt Khắc tại sao lại nở lòng nào lại giết nó?

- Không lấy thứ khác được sao?

- Cái con thỏ này, vừa rồi ta luyện đan nó lại dẫm vào phòng tao ăn mất một viên Tôn cấp cực phẩm hoàn mỹ nhất của ta, chỉ có một viên cực phẩm trong mười viên đan được thôi đấy, nó lại dẫm ăn mất của ta, bây giờ chính là thời cơ thích hợp nhất đem nó ra sử dụng.

Dạ Nhược Y nhìn biểu hiện của Kiệt Khắc thầm truyền âm cho Dạ Qua Thần:

- Lần đầu tiên muội nhìn thấy Kiệt Khắc huynh ấy tỏa ra sát khí hắc ám như vậy đấy!

- Muội là lần đầu còn huynh thì thấy hơn ba lần rồi. Những trường hợp này xảy ra khi có một thứ gì đó phá hủy đi kiệt tác mà Kiệt Khắc làm ra.

Huyết Xà nhìn con thỏ với vẻ thương tiếc, nhưng sau đó vẫn là nhưng một con dã thú, hung hãn cắn con thỏ cái.

Con thỏ vừa bị cắn miệng nó liền học ra máu, trên người của nó bắt đầu bốc khói lên, da thịt có mùi thối rửa, chỉ trong tíc tắc con thỏ còn lại một đồng tro tàn màu đen.

- Được rồi, bây giờ người cũng đã biết cách độc phát tác ra như thế nào, vậy thì bắt đầu trò chơi thôi.

Kiệt Khắc quay về lại là con người vui vẻ, hoạt bát, nở hoa, anh tuấn như xưa, không còn là u linh, hắc ám, sát khí đầy người như trước.

Dạ Nhược Y nhìn mười ba ly rượu, nàng chọn lấy ly cuối và ly đầu tiên.

- Tiểu oa nhi, mới bắt đầu mà người đã chọn hai ly rượu, không sợ bên trong hai ly đều là độc sao?

Dạ Nhược Y cười cười, lên tiếng gây áp lực cho Hải Mộc Sâm:

- Ta tỉnh vào cái mũi của ta.

Hải Mộc Sâm do dự chọn lấy một ly, rồi lại ly thứ hai, hắn chọn chỉ có hai ly như mất cả nửa canh giờ mới chọn xong được hai ly rượu, cái tốc độ chậm hơn xưa này làm cho Dạ Nhược Y phải lấy đan dược ra mà ngồi vừa ăn vừa chơi.

- Được rồi, bắt đầu uống rượu thôi.

Dạ Qua Thần thấy Hải Mộc Sâm đã chọn xong hai ly rượu liền lên tiếng nói.

Dạ Nhược Y nghe được hiệu lệnh của Dạ Qua Thần liền cầm lấy một ly rượu lên, bên kia Hải Mộc Sâm vẫn cứ như vậy cầm lên một ly rượu, hai người cùng lúc uống vào.

Hải Mộc Sâm uống vào không có chuyện gì xảy ra cả, hắn cảm thấy người hắn khỏe hơn rất nhiều, hắn nhìn Dạ Nhược Y đồng dạng cũng vậy, đều không hề hấn gì, còn cười với hắn nữa.

Nụ cười tự tin và yêu nghiệt của Dạ Nhược Y lại khiến cho Hải Mộc Sâm đỏ mặt hơi lạnh, hắn thầm nghĩ lại lời nói của nàng lúc trước, liền sợ hãi nhìn ly rượu của mình.

- Hải viện trưởng, ta kính ngài đi trước a.

Dạ Nhược Y mang theo giọng trêu đùa mời Hải Mộc Sâm, Hải Mộc Sâm thì sợ đến muốn ngất rồi, mà còn bị nàng chơi như vậy, hắn liền cung kính kính lại với Dạ Nhược Y:

- Ta già cả yếu đuối, vẫn nên mừng cho tuổi trẻ tài cao a.
- Vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh rồi.

Dạ Nhược Y cười nói, nâng ly rượu thứ hai lên, một hơi uống hết rượu trong ly.

Hắn nhìn biểu hiện của Dạ Nhược Y thấy nàng không có xảy ra chuyện gì cả liền hoảng sợ, đồng thời lo lắng, nhìn vào ly rượu của mình.

- Sao vậy viện trưởng, sao người không uống đi.
- Ha ha, lão đầu ta thua người rồi.

Dạ Nhược Y nghe câu nói của Hải Mộc Sâm liền cười một cái, hỏi:

- Thật chứ, người chịu thua?
- Thật sự a.
- Vậy kể từ bây giờ người là nô bộc của ta, ta nói gì người nghe đó, không được hai lời, thế nào?

Dạ Nhược Y nghe được lời nói chắc chắn của Hải Mộc Sâm liền quả quyết nói.

Hải Mộc Sâm liền kinh ngạc, hắn không ngờ đã bị một tiểu oa nhi cho lừa gạt, hóa ra trò chơi này là để cho hắn chịu thiệt như vậy.

- Cái này từ khi nào đã có?

Dạ Nhược Y làm bộ giật mình, lên tiếng:

- Ta tưởng viện trưởng đã biết rồi chứ?

Dạ Nhược Y cười híp mắt chỉ sau lưng lão Hải Mộc Sâm

- Viện trưởng thật hồ đồ, nó ở ngay sau lưng ngài đấy a, cái này chính là do haonfg thượng tự tay viết lên đấy.

Hắn đi đến một gốc cây trúc, nhìn dòng chữ trên đó "Bất kỳ mọi trò chơi được tổ chức ở hoa viên đều sẽ phân thắng và thua như sau: người thắng sẽ làm chủ, còn người thua sẽ làm nô bộc cho người thắng trong vòng ba năm."

Hắn nhìn cái luật lệ này khiến cho hắn thật sự như muốn tức đến thổ huyết ra a.

- Đây a, đây a, người hãy ksy vào tờ giấy "bán thân" này đi, ta không muốn người quyết nợ đâu a.

Dạ Nhược Y cầm một tờ giấy vợ vợ nói.

- Hừm ta người dám làm dám chịu, ta ký.

Dạ Nhược Y cũng đồng thời ký vào, sau đó liền cất đi, cười hắc hắc:

- Hải Mộc Sâm a Hải Mộc Sâm người quang minh lỗi lạc một thời lại ngu ngốc một khắc a.

Dạ Nhược Y lấy một ly rượu từ trong chín ly rượu còn lại lên tiếng:

- Người hãy uống hai ly rượu này đi.

Hải Mộc Sâm nghi ngờ, hắn chùng chờ một lúc thật lâu, nhìn Dạ Nhược Y không hiểu gì cả, hắn nghĩ là nàng muốn giết hắn a.

- Cái này...

- Muốn làm trái lệnh?

- Không dám, ta uống, ta uống a.

Hai nâng ly rượu lên, tay run run uống vào một hơi hết hai ly rượu, nhưng sau đó hắn lại thấy trong người thật thoải mái, khí lực xung túc, hắn thấy khó hiểu.

Dạ Nhược Y biết được cái khó hiểu đó của hắn liền giải thích:

- Người thật ngốc a, hai ly rượu đầu tiên người lấy được đều là dược, chứ không phải độc, hai ly của ta mới là độc, nhưng ta lại mang thân thể khác chế độc được. Ta thật không ngờ người lại ngu ngốc thế a. Hắc hắc.

- Người...lừa ta...phụt...

- Bịch.

Hải Mộc Sâm tức giận đến thổ huyết, sau cái thổ huyết thì lại ngất đi, lần này hắn bị một cú lừa trời đánh, hắn lần đầu tiên trong đời bị người lừa đến nhục nhã như thế này.

Kiệt Khắc đi đến, vẽ một hình trên không gian, lấy máu của Dạ Nhược Y nhỏ xuống người hắn, một hồn ấn xuất hiện, đây là ấn nô, một loại hồn ấn dùng cho nô lệ để hắn không phản bội chủ nhân.

- Người đâu?

Dạ Qua Thần hô một tiếng, liền có hai thị vệ đi đến, Dạ Qua Thần chỉ vào Hải Mộc Sâm, nói:

- Đưa hắn về một phòng nào đó nghỉ ngơi đi, hắn uống nhiều quá nên say mất rồi.

Hai thị vệ nhìn nhau, làm gì có chuyện mà say đến học máu? nhưng không dám lên tiếng, chỉ biết cười trừ, đem Hải Mộc Sâm đi nghỉ ngơi.

Ba người quay lại yến tiệc thì thấy yến tiệc đang là một bãi chiến trường, ai ai cũng đều bị thương, chỉ có khoảng mười người là không bị thương, đứng giữa cái bãi chiến trường đó là bà người Vân Phong, Đông Phương Nguyệt và Mỹ Lệ Á.

Hoàng thượng đi ra nhìn thấy cảnh này lại quát lớn:

- Chuyện này là thế nào? Ai đó giải thích cho trẫm một lời ngay đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nam nhân bí ẩn.

Phụ thân, những người này, bọn họ khi dễ sư phụ, khi dễ Nhược Y tỷ, con không thể chấp nhận chuyện, bọn họ đáng bị một bài học.

Nhìn thấy Vân Phong trong chuyện này, nét mặt của hoàng thượng không những không tức giận nữa mà còn cười vui vẻ:

- Vậy à, nhi tử của ta thật mạnh mẽ, ừm ừm, chuyện hôm nay ta sẽ bỏ qua vậy.

Nghe lời nói của hoàng thượng thì những đệ tử kia muốn té ngã hết tất cả, có người cha nào thương con, bình con như ông cha này không chứ?

Cái này có lẽ là tử tội, nhưng lời nói của hoàng thượng thì lại thành vinh quang, thật không thể này hiểu nổi mà.

Yến tiệc lần này vẫn như lần trước, vẫn là một bãi chiến trường không hơn không kém.

Nhóm Dạ Nhược Y cũng không có hứng thú ở nơi này nữa, cả nhóm liền tiến lên đỉnh núi, tu luyện dưới hồ nước kia.

Ngày hôm sau.

Dạ Qua Thần, Đông Phương Nguyệt, Mỹ Lệ Á, Kiệt Khắc, và hai anh em Độc Cô Phong Từ ở dưới hồ nước tu luyện, còn Dạ Nhược Y và Vân Phong thì quay về hoàng cung.

Về hoàng cung, nơi đầu tiên Dạ Nhược Y đi đến là phòng của Hải Mộc Sâm.

- Nhục nhã, lần đầu tiên trong đời của ta lại bị nhục nhã như vậy. Thật là nhục nhã, nhục nhã quá mà...

Nói rất nhiều nhưng chỉ có một ý nghĩa duy nhất đó chính là "nhục nhã", miệng của Hải Mộc Sâm cứ thì thầm liên tục không ngừng nghỉ, luyện thuyên cả buổi không ngớt.

Dạ Nhược Y nhìn mà cũng khâm phục không thôi, lão ta nói liên tục mà không hề khô miệng sao? Câu hỏi duy nhất hiện tại trong đầu của Dạ Nhược Y.

- Ta lấy cái lệnh bài này, khi nào muốn gặp người ta sẽ đến Thái Hoàng Học Viên.

- Tiểu oa nhi, người lừa ta, lừa gạt ta....

Vẫn như cũ, nhìn thấy Dạ Nhược Y, miệng nói rất nhiều nhưng đều nói lên một ý nghĩa "ngươi lừa ta".

Dạ Nhược Y lấy chân đá hất một cái, quát:

- Gọi ta là chủ nhân. ngươi đi về học viện đi, còn nữa cái này là Kiệt Khắc đưa cho ngươi, bảo ngươi mau mau đạt đến cấp Bán Thánh đi.

Dạ Nhược Y ném cho Hải Mộc Sâm một túi đan dược, rồi kêu người đưa hất về Thái Hoàng Học Viện.

Đi ra khỏi hoàng cung, Dạ Nhược Y đi được một đoạn đường thì Thiên Lâm Huân đột nhiên xuất hiện bên cạnh hỏi:

- Nhược Y có cần ta đi theo không?

- Không cần, không phải trong tộc của ngươi có chuyện sao? Sao ngươi lại còn ở đây? Không giúp họ sao?

Thiên Lâm Huân gật đầu một cái rồi biến mất đi, Dạ Nhược Y đồng thời cũng dừng lại, trước mặt nàng chính là công hội dung binh đoàn.

Cũng khá lâu rồi Dạ Nhược Y không đi làm nhiệm vụ ở dung binh công hội.

- Xin chào quý khách, quý khách muốn giao nhiệm vụ ạ?

Một thị nữ đi ra nghênh đón Dạ Nhược Y, Dạ Nhược Y cũng không mấy quan tâm cho lắm, chỉ lạnh lùng nói:

- Nhận nhiệm vụ.

Lại như lần đầu đến đây, vẫn có nhiều người chăm chọc Dạ Nhược Y.

- Tiểu cô nương, đã dứt sữa mẹ chưa?

- Muốn tiền thì lại đây thỏa mãn ca ca, ca ca sẽ cho nhóc tiền tiêu sài a, ha ha.

...

Với những lời nói và con người đó, Dạ Nhược Y không thèm liếc nhìn lấy một cái, đi đến bàn nhiệm vụ, nhìn những nhiệm vụ nhàm chán này, Dạ Nhược Y đi thẳng lên lầu thứ 3, nhận một nhiệm vụ ở đó.

Thị nữ nhìn thấy Dạ Nhược Y lấy xuống một tờ nhiệm vụ, rồi vòng ra sau, rất nhanh liền đi xuống, thị nữ này cứ nghĩ rằng Dạ Nhược Y sẽ chỉ nhận mô nhiệm vụ duy nhất.

Không ngờ khi Dạ Nhược Y xuất hiện trước mặt thị nữ khiến nàng kinh hoàng, những nhiệm vụ ở phía sau kia đa số đều là những nhiệm vụ khó khăn và ít ai dám nhận, vậy mà trong tay Dạ Nhược Y lại nhận hết toàn bộ những nhiệm vụ đó.

- Dạ Nhược Y, ngươi đang thiếu tiền phải không? Ta cho ngươi là nô bộc của ta ba ngày, ta sẽ cho ngươi một đồng huyền tệ. Không cần liều mạng vì tiền như vậy chứ?

Dạ Nhược Y nghe âm thanh này liền biết đó là ai, chính là Dạ Lãnh Nhi, Dạ Nhược Y cười nói:

- Đại nhân không so đo với tiểu nhân.

Nói xong lời này Dạ Nhược Y vẫy vẫy tay, miệng phát ra tiếng xì xì như là đang đuổi chó, Dạ Lãnh Nhi tức giận muốn xông lên đánh nàng, nhưng nghĩ lại nếu đánh nàng thì mình chính là người chịu thiệt, nàng nhịn nhục bỏ qua, nhưng trong lòng lại âm thầm toan tính Dạ Nhược Y.

- Tiểu thư, nhận những nhiệm vụ này cần yêu cầu cấp bậc đấy.

Dạ Nhược Y lấy ra một huy hiệu màu vàng có khắc tên dung binh đoàn là "No. 13", nhìn thấy huy hiệu, thị nữ kai thoáng giật mình, lắp bắp lên tiếng:

- Dung binh đoàn cấp A?

- Đủ tư cách nhận những nhiệm vụ này rồi chứ?

- Vâng, mời tiểu thư ghi thật vào tờ giấy này.

Dạ Nhược Y ghi chép một vài thứ sao đó rồi đi khỏi dung binh công hội, một tráng sĩ đi đến trước quầy của thị nữ, hỏi:

- Mị A, ngươi có chắc vừa rồi là dung binh đoàn cấp A không đó?

- Chắc chắn, ta sẽ không bao giờ nhìn sai cả. Nếu người đó làm hết những nhiệm vụ đó thì ta chắc chắn sẽ chờ thành dung binh đoàn cấp S ngay.

Từ trong một căn phòng phía sau quầy của thị nữ tên Mị A kia bước ra là một cô gái thủy mị, xinh đẹp.

- Mị A muội, vừa rồi là ai đến nhận những nhiệm vụ cấp S ở tầng 3 vậy?

Mị A nhìn thấy cô gái này liền cung kính, nói:

- Hàn chấp sự, vừa rồi là một tiểu cô nương nhận những nhiệm vụ đó.

- Tiểu cô nương?

Không hiểu lí do nhưng trong đầu của Hàn Liên Cơ hiện lên một hình bóng, hỏi:

- Dung binh đoàn No. 13?

- Hàn chấp sự đại nhân biết tiểu cô nương ấy?

Mị A ngạc nhiên hỏi. Hàn Liên Cơ nghe Mị A nói liền trừng mắt nhìn nàng nói:

- Ngươi hãy ăn nói cho thật cẩn thận vào, không nên gọi người đó là tiểu cô nương đâu, người đó từng gây sóng gió trong giới dung binh đoàn đấy, nhưng không hiểu tại sao lại biến mất đến ba năm, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện.

Mị A không biết tiểu cô nương đó là ai, liền hỏi:

- Chấp sự đại nhân, cô nương đó từng gây sóng gió như thế này ở trong sung binh công đoàn?

- Hầy... ngươi hỏi thử xem? Chỉ mới tám tuổi đã làm nhiệm vụ cấp A, không chỉ một mà còn có rất nhiều, ta mãi không bao giờ quên được cái tên ấy a.

- Tên của cô nương ấy là?

- Dạ Nhược Y, đứa trẻ ác quỷ, kẻ giết người không chớp.

Mị A nghe đến tên này sắc mặt liền tái nhợt đi, nàng thật không ngờ mình vừa rồi là đang nói chuyện với một kẻ máu lạnh nhất đại lục.

Cái tên Dạ Nhược Y có thể nàng sẽ quên, nhưng đứa trẻ ác quỷ thì mãi mãi không thể quên được, nó quá ấn tượng với nàng, trong giới dung binh không ai là chưa từng nghe qua cái tên này, mỗi một người giai nhập đều phải nghe qua cái tên đứa trẻ ác quỷ ít nhất là một lần.

Những người vừa rồi châm chọc Dạ Nhược Y liền tái nhợt sắc mặt, đi ra khỏi dung binh công hội.

- Lâm ơn tha cho...

Một nam nhân xấu xí vang xin Dạ Nhược Y, lời nói của hắn còn chưa kết thúc đã bị cắt đứt đầu bằng huyết tiên (roi).

Lấy cái đầu của tên này bỏ vào không gian riêng.

Ngoài lề: Không gian riêng là không gian ma pháp, do pháp sư không gian tự tạo ra, thuận lợi hơn không gian giới chỉ, không gian giới chỉ là một cái túi không gian còn không gian riêng thì chẳng có túi gì cả, chỉ vận dụng ma pháp không gian bỏ nhưng thứ mình cần bỏ vào không gian do chính mình tạo ra. Nhưng làm thế nào mà lực tiêu hao rất lớn.

- Các hạ theo ta cũng lâu rồi có lẽ cung nên xuất hiện đi thôi.

Một nam nhân từ phía sau một cây lớn đi tới, một nam nhân mặc áo chào đen, che phủ đầu mình, nhìn lại để lộ ra một đôi mắt màu vàng kim, cười khen:

- Không ngờ lời đồn lại là sự thật, đứa trẻ ác quỷ, van xin làm ngo, thấy chết không cứu, kẻ giết người không chớp mắt, người nhỏ tuổi nhất mà cũng là người máy lạnh nhất trong dung binh công hội, tại hạ khâm phục.

- Cảm ơn vì lời khen.

Lạnh nhạt một câu, thân hình Dạ Nhược Y lại một lần nữa biến mất, nam nhân đồng tử vàng kim cười thầm:

- Ta chọn ngươi, ngươi sẽ là của ta.

Ngươi của nam nhân đồng tử vàng kim này hóa thành những luồng khói đen biến mất trong không gian.

Dạ Nhược Y đi đến một ngôi nhà bỏ hoang ở giữa một cánh đồng hoang được mọi người đồn là cánh đồng ma, đi vào trong ngôi nhà, nhìn thấy một nhóm người đang tụ tập ở đó, Dạ Nhược Y cười lạnh, lên tiếng:

- Giao Thủy Tinh Hồng Thạch ra ta sẽ cho các ngươi một con đường sống.

Một tên trắng hán ở trong nhóm quay lại nhìn thấy Dạ Nhược Y hắn cười cười đi đến, hùng hùng hổ hổ nói:

- Tiểu cô nương muốn là người lớn sao? Muốn làm người lớn làm việc nghĩa sao? Ha ha để ta...

lời nói vẫn chưa hết thì một cánh tay hần đã rơi xuống cái "Bịch", hần ta tức giận đi đến trước mặt Dạ Nhược Y đến gần nàng ba bước chân thì hần ngã xuống.

Hần ngã về phía sau, nhưng tên còn lại nhìn thấy trên người của tên trắng hần một vết sẹo dài, tuôn máu không ngừng, lại nhìn ở trên tay nàng, một Huyết Tiên với màu máu.

- Giao hay không giao?

Dạ Nhược Y lạnh nhạt lên tiếng, âm thanh như của ma nữ đoạt hồn, bọn người kia vừa sợ lại vừa khinh thường, nghĩ rằng vừa rồi tên kia chết là vì hần quá khinh thường.

- Ha ha đừng hòng dọa bọn ta, có chết bọn ta cũng không đưa đâu.

- Thật chứ?

Dạ Nhược Y nghe lời khẳng định của chế cũng không đưa liền hỏi lại chắc chắn sự thật ngoan cố của hần.

- Thật.

Bọn người kia đồng loạt lên tiếng, nhưng đây không phải là lời bọn hần muốn lên, bọn hần cứ như bị người điều khiển nói lên lời này.

- Vậy các người chết hết đi.

Dạ Nhược Y cười một cách ma quái phóng tới đám người trước mặt, vung roi giết bọn chúng, một roi không chết, hai roi liền bất tỉnh, ba roi đoạt mạng.

Những cái đầu của những tên này Dạ Nhược Y không cần, cái nàng cần chính là Thủy Tinh Hồng Thạch, lấy được thủy Tinh Hồng Thạch liền rời khỏi nơi này, đi được một đoạn đường Dạ Nhược Y lại một lần nữa lên tiếng:

- Các hạ cứ thích đi theo ta như thế này sao?

Những luồng khói đen tụ họp lại, bóng hình của nam nhân đồng tử vàng kim lại xuất hiện trước mặt Dạ Nhược Y, hần cười nói:

- Ta chỉ qua là đang tò mò cô nương thôi, cô nương thật đúng là một người kì lạ, lúc thì là lãnh huyết u linh, lúc thì lại ma quỷ kinh người, có lúc lại khinh thường ngạo mạng. Ta đây vẫn là lần đầu thấy một người như tiểu cô nương đây.

Lời nói này của hần đã đủ để Dạ Nhược Y biết được hần đã theo dõi nàng từ lâu.

Lãnh huyết u linh là cách đối xử bình thường của nàng, một cách cao ngạo, không muốn nói chuyện với người khác, chỉ muốn giữ khoảng cách, lạnh lùng và lu mờ để người người không chú ý cũng như đừng quan tâm đến sự tồn tại của nàng.

Ma quỷ kinh người lúc mà Dạ Nhược Y cho tên đệ tử kia uống thuốc độc cùng lúc giết hần và đồng thời khiêu khích người đệ tử khác, nàng cười một cách ma quái, khiến người người đều ớn lạnh, sợ hãi.

Khinh thường ngạo mạng lại chính là lúc mà nàng đùa bỡn với lão Hải Mộc Sâm, nàng cao cao tại thượng nhưng lại khinh thường người, đùa bỡn họ, khiến họ chẳng ra gì.

- Cảm ơn vì lời khen, cáo từ.

Dạ Nhược Y chấp tay cáo từ hần một cái, nàng không thích con người này, hần quá phiền phức đối với nàng, bám theo nàng còn hơn cả oán linh.

Nàng không biết hần là ai, lại càng phải cẩn thận hần hơn, hần ta làm nàng có cảm giác khó chịu, những người làm nàng khó chịu nàng đều không thể nào tiếp xúc được với những người như thế.

- Tại sao lại vội vội vàng vàng như thế, ở lại nói chuyện không phải tốt hơn sao?

Dạ Nhược Y quay lại, cười lạnh trả lời:

- Nói chuyện với một tên biến thái như ngươi ta không có hứng.

Cắt lời nàng lại rời đi khỏi tên nam nhân thần bí này. Hần ở sau lưng cười yêu mỉa, thì thầm:

- Ngươi càng muốn xa ta, ta lại càng muốn chiếm hữu ngươi, nữ nhân của ta.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Kiến thức rộng mở.

- Một trăm hai mươi lăm đầu của những tên tội phạm, ba mươi hai tinh thạch ma thú các loại, bảy mươi sáu vật phẩm, hai mươi loại da thú và sáu con yêu vương cho hai trăm ba mươi bảy nhiệm vụ tất cả.

Dạ Nhược Y đọc liên tục những yêu cầu trong nhiệm vụ đã hoàn thành ra, Mị A nhìn nàng đọc liên tục liền nghe theo không kịp một lời, bên cạnh Mị A là Hàn Cơ Liên, nằng vui vẻ tiếp đón:

- Một trăm hai mươi lăm đầu của những tên tội phạm tương ứng với một trăm linh năm nhiệm vụ tất cả, xin hãy giao nộp để nhận thưởng.

Dạ Nhược Y cũng không nói nhiều liền từ không gian riêng lấy ra ba bao lớn có chứa một trăm hai mươi lăm cái đầu đưa cho Hàn Liên Cơ, hàn Liên Cơ tiếp nhận sai người bỏ những cái đầu này về phía sau căn phòng ở quầy tiếp khách.

Sau khi đã đưa hết những cái bao đầu người đi cùng những tờ nhiệm vụ đã hoàn thành, Hàn Liên Cơ đưa cho Dạ Nhược Y tổng cộng là 540 vạn kim tệ, Hàn Liên Cơ lại tiếp tục lên tiếng:

- Ba mươi hai tinh thạch ma thú tương ứng với ba mươi nhiệm vụ, xin hãy giao nộp để nhận thưởng.

Đồng dạng như vậy Dạ Nhược Y đưa ra những viên tinh thạch ma thú ra, nhận được kim tệ, cứ liên tiếp như vậy đến khi giao nộp hết tất cả những nhiệm vụ thì trong tay Dạ Nhược Y nắm giữ đến hơn 2 ức kim tệ, một con số khá là lớn, cho dù ngân khố của hoàng cung cũng chỉ đến 5 ức, mà trong tay Dạ Nhược Y lại nắm gần cả một nửa ngân khố hoàng cung.

Nếu mà làm dung binh đoàn có thể kiếm nhiều tiền như thế này chỉ trong vòng năm ngày thì sẽ có rất nhiều người đua nhau để mà vào cho mà xem, nhưng khi vào thì nên xem lại những gì mà Dạ Nhược y làm và nhận, giết hơn một trăm người ở cấp Vương sư, hơn năm mươi con yêu hoàng để lấy tinh thạch và da, cướp hơn bảy mươi vật phẩm từ các bang đảng lớn tụ tập nhiều người từ cấp Hoàng Sư trở lên, thu phục sáu con yêu vương.

Đây là chuyện mà người bình thường có thể làm sao? Hoàn toàn không, chỉ có quái vật như Dạ Nhược Y nàng mới làm nổi những chuyện này chỉ trong vòng năm ngày.

- Làm hơn hai trăm nhiệm vụ cấp S, dung binh đoàn No. 13 từ cấp A sẽ lên cấp S, dung binh đoàn khi lên cấp S sẽ không có giới hạn nhiệm vụ bất kỳ, tùy ý tuyển chọn thành viên không cần thông qua dung binh công hội.

- Những dung binh đoàn lên cấp S sẽ được dung binh công hội tặng 1 ức kim tệ, trăm viên huyền thạch hạ phẩm, mười viên huyền thạch trung phẩm và một viên huyền thạch cực phẩm, tặng thêm ba mươi viên đan dược Linh cấp thượng phẩm, hai viên đan dược Thiên cấp thượng phẩm, mười viên đan dược Địa cấp thượng phẩm, năm viên đan dược Hoàng cấp trung phẩm và một viên đan dược Vương cấp trung phẩm.

Hàn Liên Cơ theo những quy định của công hội mà đọc lên những quyền lợi và phần thưởng cho Dạ Nhược Y, Dạ Nhược Y nghe xong thấy Hàn Liên Cơ lấy ra những phần thưởng thì liền vội nói:

- Kim tệ và huyền thạch ta nhận, còn đan dược thì ta không nhận.

Hàn Liên Cơ thoáng giật mình, vô giả mà không cần đan dược thì tu luyện kiểu gì? Thật khiến người ta tò mò, Dạ Nhược Y này rốt cuộc là người như thế nào, ngay cả đan dược nhiều như vậy cũng không thèm lấy một viên?

Hàn Liên Cơ lại tiếp tục nói:

- Nếu không lấy đan dược vậy, muối muối muốn quy thành kim tệ hay huyền thạch?

- Nếu quy đổi kim tệ như thế nào? Mà huyền thạch thì như thế nào? Nếu ta đổi cả hai thì như thế nào?

Dạ Nhược Y một lúc hỏi đến ba câu hỏi, nàng nhìn Hàn Liên Cơ với đôi mắt vô hồn, nàng không hiểu tại sao, nhưng mỗi lần đối diện với Hàn Liên Cơ, cho dù Hàn Liên Cơ không có sát ý cũng không có thù địch với nàng, chỉ luôn cười vui vẻ, nhưng lại khiến cho linh cảm của Dạ Nhược Y thức dậy, và cảnh báo nàng về con người này.

Hàn Liên Cơ cười vui vẻ, lên tiếng lần nữa:

- Quy đổi ra kim tệ sẽ được 2 ức 500 vạn, còn đổi ra huyền thạch sẽ được 100 huyền thạch hạ phẩm, 10 huyền thạch trung phẩm, 1 huyền thạch thượng phẩm, một cách khác sẽ đổi ra được 5 huyền thạch trung phẩm và 2 huyền thạch cực phẩm. Nếu đổi cả hai thì sẽ được 1 ức kim tệ, hai huyền thạch cực phẩm.

Dạ Nhược Y nhìn thấy những cách đổi này thật sự quá chênh lệch nhau, mỗi cái đều chênh lệch nhau không phải chỉ một hay là hai.

1 huyền thạch cực phẩm = 1000 huyền thạch trung phẩm, 1 huyền thạch trung phẩm = 1000 huyền thạch hạ phẩm, 1 huyền thạch hạ phẩm = 1 vạn kim tệ.

Nếu quy đổi ra cách khác của huyền thạch thì cách thứ hai lại chênh lệch cách thứ nhất rất nhiều lần a.

Suy nghĩ một hồi lâu, Dạ Nhược Y quyết định lựa chọn:

- Ta chọn đổi ra huyền thạch.

Hàn Liên Cơ lấy ra năm huyền thạch trung phẩm và hai huyền thạch cực phẩm đưa cho Dạ Nhược Y, Dạ Nhược Y tiếp nhận xong liền cất vào không gian riêng, quay về hướng của Hàn Liên Cơ, thì thâm vào tai nàng:

- Nửa đêm, hoàng cung, Thiên Âm phủ đệ, ta và ngươi, có chuyện để nói.

Dạ Nhược Y không muốn nói dài dòng chỉ tóm gọn và dễ hiểu, sau đó, liền quay lưng bỏ đi, đi về hoàng cung.

Hàn Liên Cơ nhìn bóng lưng của Dạ Nhược Y biến mất khỏi dung bình công hội, trên môi nàng lộ ra một nụ cười ta mị mê người, mà âm điệu như hồ ly.

Khi Dạ Nhược Y thử nhìn thẳng vào mắt của Hàn Liên Cơ thì thấy được một vài chuyện, nhưng chỉ là một chút nhỏ không đáng kể đến, lần đầu tiên đến nơi này có người mà Dạ Nhược Y nàng không thể nhìn thấy được suy nghĩ lẫn quá khứ của người đó.

Cái mà nàng nhìn thấy lại chỉ là nói đến một thứ đó là thực hạ của đại ma vương Huyết Lôi. Những thứ còn lại đều không thể nhìn thấy được, nàng muốn gặp Hàn Liên Cơ để hỏi rõ một vài thứ về nàng ta.

Nửa đêm, Thiên Âm phủ đệ.

- Nơi này không hổ danh là Thiên Âm phủ đệ trong lời đồn, ban đêm hay ban ngày, chỉ cần có gió thì sẽ có vô vàng âm thanh tựa như nhạc khí của trời, âm thanh tao nhã như một bài nhạc không thể dừng lại.

Nữ nhân áo đen ngồi trên gốc cây liễu đang đung đưa trong gió, dù đã mặc một lớp áo choàng màu đen bên ngoài nhưng khuôn mặt và mái tóc vẫn hiện rõ dưới ánh trăng, mái tóc nhẹ nhàng bay trong gió cùng với những cành liễu đung đưa tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ nhân gian.

- Hàn Liên Cơ, không tên thật của ngươi là gì?

Nữ nhân áo đen ngồi trên cây liễu cười khúc khích, tiếng cười của nàng tựa như lục lạc êm tai, lên tiếng:

- Không ngờ một tiểu cô nương chỉ mới là Thiên Không mà đã nhận ra được Hàn Liên Cơ không phải tên thật của ta, quả không hổ danh là con của Âm Ma Thần Nữ.

Chỉ cần nghe từ "con của Âm Ma Thần Nữ" là Dạ Nhược Y đã biết ngay người mà nữ nhân áo đen này nói đến chính là mẹ nàng - Hàn Y La.

- Ngươi là ai?

Dạ Nhược Y nghe những gì người này nói lại càng thắc mắc hơn về người mẹ của mình, càng làm cho nàng tò mò hơn về con người này.

- Ta đúng như ngươi nói, không phải Hàn Liên Cơ, ta đã đoạt cái thể xác này, hay đúng hơn là cái lớp da này mà thôi, tên thật của ta Tà Âm Linh, một quý tộc, ta đến từ Thiên Tà thể giới, một thời không khác.

Tà Âm Linh nhìn Dạ Nhược Y cười nhẹ lên tiếng.

Dạ Nhược Y nghe những lời này từ Tà Âm Linh thì mơ hồ lại càng mơ hồ hơn, hỏi:

- Quý tộc là tộc gì? Tà Thiên thể giới là nơi nào? Thời không khác rốt cuộc là cái gì? Những thứ ngươi vừa nói, có liên quan gì đến mẫu thân của ta?

Tà Âm Linh cứ nghĩ là Dạ Nhược Y đã biết được rất nhiều chuyện thì mới biết được nàng chỉ là giả danh Hàn Liên Cơ. Tà Âm Linh không phải là chỉ mới đoạt xác của Hàn Liên Cơ vài tháng mà là đã hơn năm năm rồi, và nàng gặp Dạ Nhược Y cũng là lần thứ hai, chỉ mới hai lần mà đã biết nàng không phải Hàn Liên Cơ thì chắc chắn Dạ Nhược Y phải biết được ít nhất là ba phần trong chuyện này, nhưng sự thật lại thất vọng là sao? Nàng chỉ biết Tà Âm Linh không phải là Hàn Liên Cơ mà thôi.

Mà Tà Âm Linh lại nói ra quá nhiều thứ khiến cho Dạ Nhược Y biết trước được quá nhiều chuyện rồi, nhưng nghĩ lại, Tà Âm Linh cười thầm, nếu đã lỡ biết được nhiều chuyện rồi thì sao?

- Tiểu muội muội à một lần ngươi lại hỏi nhiều như vậy sao ta lại có thể trả lời hết được chứ? Nhưng ta vẫn sẽ trả lời từng câu hỏi một của ngươi a.

- Quý tộc bọn ta là một loài tộc thường có hình dạng của những loài quý mà các ngươi viết trong truyện cổ hay như trang lịch sử của kinh Phật...

- Nói dối.

Lời của Tà Âm Linh chưa hết đã bị Dạ Nhược Y chặt đứt lời nói, Tà Âm Linh nhìn Dạ Nhược Y, hỏi:

- Làm sao ngươi biết là ta nói dối?

- Quá đơn giản, ngươi trong lúc nói, nụ cười của ngươi không được tự nhiên, với lại nơi này làm gì có kinh phạt, trang lịch sử cũng không có hình vẽ của các ngươi.

Tà Âm Linh cảm nín không biết nói gì, Dạ Nhược Y chỉ đơn giản nhìn nàng cười không được tự nhiên mà nói là mình nói dối, theo như những gì Dạ Nhược Y nói ra thì chứng minh rằng nàng đọc rất nhiều sách và hơn nữa này chưa bao giờ nghe qua truyện cổ tích.

Ở mọi thời đại nào cũng đều có truyện cổ về ma quỷ, mà Dạ Nhược Y thì nói những trang lịch sử không có đủ để chứng minh nàng rất nghiêm cứu về lịch sử đồng thời cũng chưa từng được nghe qua truyện cổ tích, đúng là một tiêu cô nương không bình thường a.

- Được lắm ranh con, quý tộc cũng không phải như những gì các ngươi tưởng tượng là những con quỷ có hình dạng gớm ghiếc và kinh khủng kia, chúng ta có hình dạng như con người các ngươi, nhưng lại mang một nét của loài quỷ, như là có sừng hay răng nanh hoặc đôi mắt giống của quỷ dữ, cùng theo đó mà quý tộc chúng ta có những khả năng của loài quỷ như hút hồn, thấu tóm thể xác, ăn thịt con người.

- Quý tộc từ khi sinh ra đã hơn loài người các ngươi rất nhiều, chúng ta có những khả năng khi vừa được sinh ra mà không cần phải học, loài quỷ yếu nhất thì sinh ra đã là cấp bậc Linh Huyền, khả năng hấp thu thiên địa của trời đất cấp 3 lần loài người các ngươi. Ở nơi này không có quý tộc bọn ta, chỉ có bọn ta đến nơi này mà thôi, lí do vì sao thì ngươi sẽ hiểu rõ ngay thôi.

Tà Âm Linh tức giận vì một lí do hết sức đơn giản mà bức bối Dạ Nhược Y, nhưng dù tức giận nàng vẫn nói tường tận những gì của quý tộc cho Dạ Nhược Y biết, Dạ Nhược Y cũng không nói lời nào chỉ chú ý lắng nghe và tiếp thu. Tà Âm Linh lại nói tiếp:

- Tà Thiên thế giới là một thế giới khác nó không tồn tại ở Ba Thiên thế giới, muốn đến nơi đó chỉ có hai cách, thứ nhất là dùng ma pháp thời không mở ra cánh cửa không gian đi đến thế giới khác như rất mạo hiểm, vì nếu không nắm chắc 100% trong tay là đến nơi này thì sẽ bị đưa đến một nơi khác mà không phải thế giới mà mình xác định.

Cách thứ hai đó dùng vật dẫn, vật dẫn có thể là một thứ đồ ma pháp không gian gì đó ở thế giới kia, thế giới mà mình cần đến, sẽ duy chuyển được từ thế giới này sang thế giới khác, vật dẫn còn có thể là truyền tống trận, nhưng phải là loại truyền tống trận thời không, đưa đến một không gian khác, truyền tống trận này rất mơ hồ, nhưng nó có thể đưa ngươi đến nơi ngươi cần đến, cách này tốn rất ít thời gian hơn là dùng cách thứ nhất.

- Thời không khác thì ngươi cứ coi như là một thế giới khác đi. Mỗi thế giới, mỗi thời không, đều có những thứ khác biệt nhau, có nơi nồng độ huyền khí và linh khí nồng đậm, có nơi lại khô cạn, có nơi thì có rất nhiều võ giả, nhưng cũng có nơi lại không có võ giả, Ba Thiên thế giới của ngươi và Tà Thiên thế giới của ta khác xa nhau một trời một vực, nói đó huyền khí và linh khí đều hơn hẳn nơi này gấp 100 lần, nhiều người sinh ra ở nơi có huyền khí và linh khí nồng đậm thì chí ít cũng phải là Linh Huyền khi vừa mới sinh ra, nếu là thiên tài vừa sinh ra đã là Vương Sư.

- Những thứ này, quả thật là có liên quan đến mẫu thân của ngươi, bà ta hiện đang ở Tà Thiên thế giới, là Âm Ma Thần Nữ của chúng ta.

Nghe được tin tức này Dạ Nhược Y chấn động tột cùng, nàng cứ nghĩ mẫu thân của nàng là đang ở một nơi nào đó ở Ba Thiên thế giới này, nhưng thật không ngờ, mẫu thân nàng lại ở một thế giới khác, cái này không biết là may mắn hay là xui xẻo đây?

Muốn đến được Tà Thiên thế giới thì cần học ma pháp không gian, nhưng ma pháp không gian chưa chắc gì đã có thể đưa nàng đến Tà Thiên thế giới, còn vật dẫn thì lại chẳng có cái nào, những điều này khiến nàng tuyệt vọng vô cùng.

Dạ Nhược Y nhớ đến một chuyện liên nhìn Tà Âm Linh, hỏi:

- Vậy, đại ma vương Lôi Huyết là ai? Và tại sao ngươi lại đến đây?

Tà Âm Linh đang tươi cười vì biết được Dạ Nhược Y đang trên bờ tuyệt vọng vì không thể gặp mẫu thân của nàng càng không có cách nào đến được Tà Thiên thế giới.

Nhưng khi nghe câu hỏi kế tiếp của Dạ Nhược Y đưa ra, nụ cười trên khuôn mặt của Tà Âm Linh thoáng cứng đờ lại, thay vào đó là vẻ kinh ngạc cùng khiếp sợ.

- Sao ngươi biết được Ma Vương đại nhân?

- Sao ngươi lại hỏi ngược lại ta? Trả lời câu hỏi của ta đi.

Tà Âm Linh thoáng bức bối, nhưng vì muốn biết được lí do tại sao Dạ Nhược Y lại có thể biết được Đại Ma Vương đại nhân thì nàng đành phải trả lời câu hỏi của Dạ Nhược Y.

- Đại ma vương Lôi Huyết đại nhân là một thiên tài trong thiên tài, ngài từ khi được sinh ra đã là một Tôn Sư, nhưng không hiểu được lí do vì sao mà ma vương đại nhân lại không hề chịu tu luyện, phụ thân của ma vương đại nhân lúc ấy rất tức giận vì ma vương không chịu tu luyện, khi ma vương đại nhân lên bốn tuổi đã bị phụ thân ngài ném ra ngoài lưu lạc khắp nơi, nhưng rồi đến năm bảy tuổi, ma vương đại nhân lại quay về, đánh đổ ngôi cha, lên làm ma vương mới.

- Khi ấy người mang theo rất nhiều thuộc hạ quay về để đánh đổ ngôi cha của mình, chỉ mới ba năm ngắn ngủi mà từ một Tôn Sư đã lên đến Thần Linh,

khi biết được thời gian mà ma vương đại nhân tu luyện thì còn kinh ngạc hơn thế nữa, đại nhân chỉ mới tu luyện chưa được hai năm, hiện tại thì ma vương đại nhân chỉ hơn người một tuổi mà thôi. Sau chuyện ấy, ta được Âm Ma Thần Nữ mệnh lệnh đến thế giới này quan sát hai người các ngươi, bảo về lại cho người, năm năm thời gian rồi, đại ma vương đại nhân phát hiện ra ta bỏ đi liền sai ta quay về, tối hôm nay ta định quay về, nhưng thật không ngờ lại bị người phát hiện ra, ta coi như cũng bỏ qua việc người làm sao biết được ma vương tên là Lôi Huyết.

Dạ Nhược Y nghe liền thấy tên đại ma vương này thật khủng bố, hẳn ta chẳng còn là thiên tài trong thiên tài nữa mà phải là yêu nghiệt trong yêu nghiệt mới đúng.

Tà Âm Linh lăm bằm trong miệng một vài câu thần chú nào đó, không gian ở trước mặt Dạ Nhược Y bị văng vẹo, một cái lỗ đen hình dạng lỗ xoáy xoay chuyển chậm chạp giữa không gian, Tà Âm Linh bước vào trong không gian đó, Dạ Nhược Y liền quát lớn:

- Đứng lại, ta làm sao có thể đến đó được, phải làm sao để đến Tà Thiên thế giới?

Dạ Nhược Y vừa nói vừa nắm tay Tà Âm Linh lại, Tà Âm Linh thấy vậy liền cười khúc khích, nói:

- Cho ngươi, khi nào ngươi lên được trên cấp Thần Linh đó chính là Hạ vị Thần thì hãy đến Tà Thiên thế giới, hai viên đá này đủ cho một người đi, một người về, chỉ cần bề nó làm đôi thì ngươi sẽ đến được Tà Thiên thế giới, đây chính là vật dẫn. Hy vọng ngày gặp lại đưa con của Âm Ma Thần Nữ.

Lôi nói vừa dứt, Tà Âm Linh hất tay Dạ Nhược Y ra, đi sâu vào trong cánh cửa không gian kia, nằng đi vào, cánh cửa không lâu liền đóng lại, không gian chờ lại bình thường, nhưng chưa từng có sự tồn tại của cánh cửa, chưa từng có sự tồn tại của Tà Âm Linh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thần khí có thật dễ dàng?

Trong đêm tối Dạ Nhược Y ngắm nhìn mặt trăng tròn trên bầu trời, rồi lại ngắm nhìn hai viên đá cầu vòng bảy màu trong tay, thở dài một hơi rồi quay về phòng của mình, nhắm mắt tu luyện.

Sáng sớm hôm sau.

- Thần ca, ca có biết ở trong nhóm đệ tử có một tên nam nhân có đồng tử màu vàng kim không?

Dạ Qua Thần ở trong phòng đang nói chuyện gì đó cùng với ba người Kiệt Khắc, Đông Phương Nguyệt và Mỹ Lệ Á.

Dạ Nhược Y đi vào liền lập tức nói, vừa nói xong thì thấy cả bốn người đều nhìn mình bằng một ánh mắt khác thường, Dạ Nhược Y không hiểu rõ chuyện gì, Dạ Qua Thần đi đến, đặt tay lên vai Dạ Nhược Y, nói:

- Vậy ra lời đồn là thật, Dạ Nhược Y, muội có thể yêu bất cứ người nào, nhưng đừng để mình phải đau lòng, cũng đừng qua đêm với người khác giới như vậy. Đây là thế giới theo kiểu phong kiến, muội cần phải thủy mị, nét na, giữ mình một chút, đây không phải là Trái Đất tự do tự tại giữa hai giới.

Mắt Dạ Nhược Y giật giật, hỏi:

- Đại ca của ta, huynh đang nói cái gì thế?

Dạ Qua Thần đẩy Dạ Nhược Y vào bàn, kéo ghế, đẩy Dạ Nhược Y ngồi xuống, lên tiếng:

- Bây giờ, ở trong cung không ai là không biết muội và Hoàng Kim Lân là người yêu của nhau cả, có tin đồn là muội và tên đó qua đêm với nhau, đi dạo, nói chuyện tâm tình với nhau nữa đấy a.

- Rầm!!!

Dạ Nhược Y đập bàn một cái, cái bàn nứt ra làm đôi, ngã xuống, mái tóc và đôi mắt không tự chủ được hóa thành huyết sắc, tức giận lên tiếng:

- Hoàng Kim Lân, phủ đệ của hắn ở đâu?

Dạ Qua Thần chớp chớp đôi mắt nhìn Dạ Nhược Y, cười cười, tay chỉ hướng Đông, nói:

- Phía Đông, Hoàng Phủ Kim phủ đệ.

Không nói gì, Dạ Nhược Y hít sâu một hơi, mái tóc trở thành màu đen như cũ, đi ra, nhưng đi ra mang theo cơn tức giận trong người.

- Thôi rồi, kêu người mở cửa nhanh lên không là phải thay cửa mới đấy!

Kiệt Khắc thấy Dạ Nhược Y bước đi khá là nặng nề, liền lo lắng cho... cái cửa lên tiếng.

- Muốn rồi à.

- Rầm!

Dạ Qua Thần vừa lên tiếng, thì cánh cửa cũng vừa bị Dạ Nhược Y đập nát thành nhiều mảnh vụn trên đường ra vào.

Dạ Nhược Y đi đến Hoàng Phủ Kim phủ đệ, trên đường đi, nàng đi qua không biết bao nhiêu người đều xầm xì to nhỏ nói về nàng và Hoàng Kim Lân.

Đứng trước cửa Hoàng Phủ Kim phủ đệ, lại một lần nữa, nàng đứng ở bên ngoài đập bay cánh cửa vào trong, cánh cửa này vẫn như cánh cửa kia nát thành từng mảnh nhỏ.

- Nương tử nàng đến rồi à.

Dạ Nhược Y nhìn thấy bên trong còn có bốn nam nhân khác nữa, nàng lạnh lùng lên tiếng:

- Ngoại trừ Hoàng Kim Lân ra, những tên khác, biến!

- Ha ha, bọn ta đi ra ngoài trước, ngươi và nữ nhân của ngươi tâm tình đi.

Bốn tên nam nhân kia cười cười nói nói với Hoàng Kim Lân, rồi đi ra như lời nói của Dạ Nhược Y là một lời nói đùa vui đùa khách mà thôi.

Tên Hoàng Kim Lân nhìn Dạ Nhược Y cười cười, ngón tay của hắn xoay xoay ở không khí, những mảnh vụn của cánh cửa ghép lại, rồi hồi phục như cũ đóng lại trên tường.

Dạ Nhược Y đi đến gần Hoàng Kim Lân, nàng ngồi xuống, hít thở ba nhịp nhẹ nhàng, rồi lên tiếng:

- Hoàng Kim Lân, ngươi có thật sự muốn chờ thành nam nhân của ta không?

Hoàng Kim Lân nghe nói liền ngạc nhiên, cười đáp:

- Dĩ nhiên là muốn rồi!

Dạ Nhược Y lại một lần nữa hít thở thật sâu, lên tiếng:

- Vậy ngươi có đủ cam đảm để chờ thành một con chó của ta, luôn bám theo ta, ta sai gì làm đó, ta đánh không được đánh lại, ta chửi, ngươi phải nhận lỗi vô điều kiện và vô lý do, ngày ngày phải bị ta bắt nạt hơn của một tên nô lệ, đánh đập, la mắng, bắt ngươi làm những chuyện đồ bại mà ngay cả nô lệ cũng không dám làm, bất kỳ một câu nói nào của ta cũng là mệnh lệnh, ngươi phải nghe theo và làm theo một cách vô điều kiện, ngươi sẽ chẳng có gì từ ta cả, mà hằng tháng ngươi phải đưa cho mọi thứ mà ngươi có, khi ta vui, ta sẽ trả lại cho ngươi một vài thứ, còn buồn thì... . Với những yêu cầu này, chỉ cần ngươi thực hiện được sẽ trở thành nam nhân của ta.

Hoàng Kim Lân nghe những điều kiện của Dạ Nhược Y, nhìn nàng mà không chớp lấy một cái, hắn hoàn toàn hóa đá mất rồi, một khắc hồi phục tinh thần, hồn bay về xác, lên tiếng:

- Ta là nam nhân của ngươi, chứ đâu phải là nô lệ cao cấp của ngươi? Những chuyện này có lẽ là ngươi làm thay ta mới đúng chứ?

Hoàng Kim Lân nói ra lời cuối cùng, chợt che miệng lại, như là hắn ta nói sai liền che miệng lại để chính mình không nói tiếp.

Dạ Nhược Y cười lạnh:

- Hừm... Ngươi không làm được, không thể trở thành nam nhân của ta, mà nam nhân của ta đã chết rồi, hắn là tình đầu của ta, cũng là tình cuối cùng của ta, hắn chết tim ta cũng chết, cánh cửa trong tim ta không bao giờ mở ra cho bất kỳ một ai nữa cả, cho nên, ngươi có thực hiện được những yêu cầu trên kia của ta, thì ta cũng không chấp nhận ngươi là nam nhân của ta.

Hoàng Kim Lân nghe Dạ Nhược Y nói về nam nhân khiến cho tim của hắn đau nhói, hắn lần đầu tiên trong đời tìm được nữ nhân mà hắn thích, vậy mà lại để tụt mất, hắn không cam lòng, hắn và nam nhân kia của nàng có gì hơn, có gì kém?

- Ta có gì thua kém nam nhân của ngươi? Hắn là gì mà ngươi phải nguyện giữ thân cho hắn?

Hoàng Kim Lân nắm lấy hai tay của Dạ Nhược Y, hắn nhìn thẳng vào mắt của nàng lên tiếng:

- Ngươi không thấy rất mắc cười sao? Cái mà ngươi nói yêu chỉ qua là cái tình cảm nhất thời mà thôi, ngươi hoàn toàn không có khái niệm về tình yêu, một thằng nhóc mới mười bốn tuổi như ngươi, biết cái gì gọi là yêu?

- Nói ngươi hơn hắn, thì ngươi hơn quá về hoàng cảnh, hắn không có cha, không có mẹ, không có tình cảm gia đình, nhưng ngươi lại có, ngươi có muội muội, có ca ca, có phụ mẫu bên cạnh ngươi, ngươi có tiền tài người phả sản nghiệp tổ tiên để lại như các công tử, vương hầu kia, hắn có bàn tay trắng

lập nên sự nghiệp.

- Nói người kém hơn hân, người kém hơn không chỉ một hay là hai, mà còn rất nhiều nữa a. Hân rất biết nịnh ta, hân nịnh ta như không nịnh những nữ nhân khác, hân sợ ta bị thương, hân sợ ta bị đau, hân sợ ta buồn, hân sợ ta cô đơn, hân luôn bên ta, hân cứ thích phá ta, chọc ta nhưng là để ta được vui, chỉ cần có hân bên cạnh đều cảm thấy mình thật ấm áp, cái lạnh lẽo của mình đã bay đi hết, chỉ còn lại ấm áp từ hân.

- Chỉ vừa mới tiếp xúc người, ta lại cảm thấy bất an, ta cảm thấy muốn tránh xa người, hai người các người quá khác biệt, hân thì cho ta cảm giác an toàn, người thì cho ta cảm giác bất an, hân cho ta cảm giác muốn lại gần hơn, người lại cho ta cảm giác muốn tránh xa, khác biệt, quá khác biệt và quá đối nghịch.

Dạ Nhược Y nói chuyện với Hoàng Kim Lân dường như đã quên mất nàng cũng chỉ mới có mười một tuổi và người yêu của nàng là ở Trái Đất, không phải ở Ba Thiên thế giới, và ở cái thế giới này, nàng chưa có mối tình đầu nào cả, chỉ là của quá khứ khi ở Trái Đất mà thôi.

Hoàng Kim Lân nhìn nàng, thấy đôi mắt nàng ảm lệ, trên đôi mắt ấy, những giọt nước mắt có thể rơi bất cứ lúc nào nếu nàng khẽ động đôi mắt ấy.

Hân cắn răng, hân thả đôi tay nàng ra, hân cay đắng trong lòng mà hỏi:

- Phải làm sao ta mới có thể thay thế được tên nam nhân đó của người?

Dạ Nhược Y lau đi khóe mắt của mình, nói:

- Đơn giản lắm, hân thường dẫn ta đi xem hoa đào nở vào mùa đông, tuyết rơi vào mùa hè, chỉ cần người làm được như vậy ta sẽ nghĩ người là hân, và người sẽ thay thế hân trong lòng của ta. Dẫn ta xem hoa anh đào nở vào mùa đông, đưa ta đi ngắm tuyết rơi vào mùa hè.

Cuối cùng câu nói Dạ Nhược Y nhắc nhở hân cách để hân thay thế cho nam nhân của nàng.

Hoàng Kim Lân khoe miệng giật giật, hân cho dù có dùng ma pháp cũng không thể nghịch thiên như vậy, mùa hè rất nóng, tuyết có rơi cũng sẽ thành mưa, mùa đông rất lạnh, cây anh đào không lá, nói chỉ là hoa.

Làm thế nào mà có thể cho mùa đông có hoa anh đào, mùa hè có tuyết được? Chuyện này là bất khả thi, hân không thể nào làm được chuyện này a.

- Không làm được thì người nên dừng ngay những cái tình đồn nhảm đó đi. Ta sẽ cho qua chuyện này, chúng ta có thể còn làm bạn hơn là làm kẻ thù đấy!

Dứt lời Dạ Nhược Y đi ra khỏi phòng, nàng đi lên đỉnh núi, đến hồ nước, lặn xuống, ngồi lên một tảng đá, nàng bắt đầu tu luyện, nàng phải nhanh nhất lên được cấp bậc Hạ vị Thần.

Một ngày trôi qua đi, khả năng hấp thụ thiên địa huyền khí trong người Dạ Nhược Y tăng lên gấp 10 lần.

Hai Ngày trôi qua, khả năng hấp thụ thiên địa huyền khí trong người Dạ Nhược Y tăng lên gấp 13 lần.

Ba ngày.

Sáu ngày.

Một tuần.

Hai tuần.

Một tháng.

Khả năng hấp thụ thiên địa huyền khí trong người Dạ Nhược Y tăng lên gấp 97 lần.

Thiên Không đỉnh phong.

Hoàng Sư sơ cấp.

Hoàng Sư trung cấp.

Hoàng Sư đỉnh phong.

Vương Sư sơ cấp.

Vương Sư trung cấp.

Đến vương sư trung cấp, Dạ Nhược Y liền đình chỉ việc tiến cấp, nàng vẫn còn có thể tiến cấp được nữa, nhưng nếu vì tham vọng tiến cấp quá nhiều mà sẽ ảnh hưởng đến tu vi sau này.

Đi lên mặt đất, Dạ Nhược Y lấy một bộ đồ từ không gian giới chỉ ra để thay, đồng thời, chiếc hoa tai thần bí đi ra cùng bộ áo.

Nhìn chiếc hoa tai đính viên ngọc kì lạ này, Dạ Nhược Y suy ngẫm một chuyện gì đó thật lâu, rồi nàng quyết định vận chuyển linh lực của mình vào chiếc hoa tai này.

Nàng cố gắn vận chuyển linh lực đến đâu thì linh lực đều bị phản ngược chờ lại, suy nghĩ một lúc, Dạ Nhược Y chọn cách làm cuối cùng, nếu không thành công giải được chiếc hao tai này, nàng sẽ ném nó lại vào không gian riêng một lần nữa.

Dạ Nhược Y cắn một đầu ngón tay của mình, nhò máu của mình lên viên ngọc, từng giọt, từng giọt đều bị viên đá hút sạch máu, Dạ Nhược Y cũng không rảnh cho máu của mình như vậy, nhưng vừa rồi nàng cắn hơi sâu, máu chảy ra liên tục, đến giọt máu thứ mười ba.

Viên ngọc phát sáng lên một ánh hào quang màu tím, những ánh hào quang màu tím có những sợi tơ đỏ phảng phất trong không gian, huyền ảo tột cùng.

Một khắc sau, ánh hoàn quang đó nhạt dần đi, Dạ Nhược Y bây giờ mới nhìn thấy rõ được chiếc hoa tai này, ánh hào quang vừa rồi làm nàng không thấy rõ được chiếc hoa tai đâu nữa.

Nhìn viên ngọc kì lạ, không hiểu sao nàng lại nhìn thấy nó sáng và trong hơn lúc trước rất nhiều, nàng có thể nhìn thấy rõ những tia sét li ti bên trong.

Bây giờ Dạ Nhược Y đưa linh lực vào trong, dò xét bên trong của viên ngọc, dò xét bên trong một lúc, Dạ Nhược Y kinh người nhìn chiếc hoa tai này.

Bên trong viên ngọc là một không gian rộng lớn hơn cả vạn thước, nó rộng lớn không thấy điểm dừng, đây là một không gian giới chỉ, nhưng có cái không gian giới chỉ nào lại có thể sâu và rộng như vậy?

Dò xét bên trong cả nửa ngày trời, Dạ Nhược Y tìm được bên trong là một thanh chủy thủ lưỡi chủy thủ dài cỡ một gang tay, giữa tay cầm và lưỡi chủy thủ có đính một ngọc màu đỏ khá là đẹp, thanh chủy thủ này rất lạ, nó có màu đen, từ tay cầm đến lưỡi chủy thủ đều một màu đen, chỉ có viên ngọc là màu đỏ.

Cần nó trong tay, Dạ Nhược Y nhìn chăm chăm vào viên ngọc, miệng lẩm bẩm:

- Demon.

Trầm tu một lúc, demon thật sự có khá nhiều ý nghĩa a.

- Demon là tên của vũ khí này, nó có thể biến thành 3 loại vũ khí sát bén cơ bản khác nhau, thương, kiếm và... lưỡi hái..

Nhìn thanh Demon càng lúc Dạ Nhược Y càng giật mình, càng hoảng sợ nhìn nó, nàng cười thầm, lại tiếp tục nhìn vào viên ngọc.

- Thần...khí? Đây là thần khí sao? Không thể nào tin được, Demon được tạo ra từ bên trong viên ngọc được gọi là Tinh Từ Lôi, một loại thần khí không gian. Thần khí có thể sinh ra Thần khí? Demon được tạo ra từ chính máu của chủ nhân Tinh Từ Lôi.

- Quá thú vị a, Demon này có linh tính, nó có thể hiểu rõ mọi thắc mắc của mình a.

Dạ Nhược Y nghĩ ra một cách không cần phải nhìn chăm chăm vào Demon để tìm hiểu về nó nữa, nàng trực tiếp nhắm lại đôi mắt, mọi thắc mắc đều được giải đáp trong tâm trí nàng.

Máu của Dạ Nhược Y khi nhò vào bên trong đã vô tình tạo ra Demon, nó thuộc sở hữu của nàng, nếu khi nàng làm mất thì trong vòng một ngày nó sẽ tự động quay lại chỗ của nàng.

Tinh Từ Lôi đồng thời cũng nhận nàng làm chủ, nó tiếp nhận máu của nàng, cả hai món đồ đều thuộc loại Thần khí, nhưng chuyện này là chuyện đáng để Dạ Nhược Y suy nghĩ, Thần khí có dễ dàng như vậy sao?

Dạ Nhược Y cảm thấy có rất nhiều thứ kỳ lạ từ hai món đồ này, nhưng mà nàng cũng không suy nghĩ nhiều về chúng nữa, nhưng thứ đồ linh tính ở trong không gian riêng bây giờ có thể lấy ra, cất vào không gian Tinh Từ Lôi giới rồi.

Bỏ đi không gian riêng, Dạ Nhược Y cảm thấy người thật nhẹ nhàng như bỏ bớt đi nhiều thứ nặng nhọc trên người.

- Khả năng hấp thụ thiên địa huyền khí của mình tăng lên gấp 103 lần? Không ngờ dùng tạo không gian riêng thì sức mạnh lại tăng lên nhiều như vậy! Không gian riêng hạn định sức mạnh của mình? Không nghĩ đến chuyện này nữa, phải đi về thôi!

Dạ Nhược Y đi xuống núi, quay về lại hoàng cung, đi vào phòng của mình, nàng nhìn thấy Hải Mộc Sâm đang ở trong phòng của nàng, vừa thấy Dạ Nhược Y, Hải Mộc Sâm liền lao tới, kéo nàng vào phòng, đóng cửa, lấp ba lấp báp hỏi:

- Dạ...không, không, chủ nhân, thuốc người đưa cho ta là thuốc gì? Tại sao lại có thể tăng tu vi của ta lên nhiều như vậy?

Dạ Nhược Y ngồi xuống ghế, Hải Mộc Sâm vừa châm trà cho nàng rồi lại bốp vai.

Dạ Nhược Y biết rõ hẳn đã uống qua thuốc của Kiệt Khắc, liền cười cười, nhấp một ngụm trà lên tiếng:

- Đan được đó là Kiệt Khắc huynh cố ý luyện cho ngươi đây, tuy chỉ là Tôn cấp đan được thượng phẩm, nhưng với số lượng đó đủ để cho ngươi lên được Bán Thánh.

Vừa nghe đến lên Bán Thánh, Hải Mộc Sâm liền kinh ngạc, hỏi tới tấp:

- Bán thánh? Chủ nhân à, người có biết sự tồn tại của Tôn Sư đã là nghịch thiên rồi không? Ngươi có biết cả Tây và Nam đại lục có bao nhiêu người là Tôn sư không? Chỉ có năm người thôi đấy, nếu là Bán thánh thì không có tồn tại nơi này, chỉ có những nơi như Đông đại lục mới đủ tài nguyên để hình thành nên một Bán thánh thôi a.

- Chưa kể, vị Kiệt Khắc đại sư còn là Tôn cấp luyện được sư nữa chứ? Nếu chuyện này đồn ra ngoài thì sẽ có biết bao nhiêu người bỏ đến mà van xin hẳn giai nhập đây?

Dạ Nhược Y nghe Hải Mộc Sâm liên tục hỏi, nàng thì tình như ban ngày, nói:

- Kiệt Khắc huynh là tân tháp chủ Dược tháp, ai dám mời huynh ấy? Có cho tên đó trăm cái đầu, ngàn lá gan cũng chưa chắc đã dám đụng đến Dược Tháp a, còn là tân tháp chủ nữa.

- Ông trời ta a, tân tháp chủ Dược tháp, chẳng phải nó là một thánh địa của luyện dược ở Đông đại lục mà ai ai cũng muốn đến đấy sao? Không ngờ, thật không ngờ a, một tân tháp chủ lại ở nơi này, thật không thể tin được, chuyện này đồn ra ngoài thì sẽ thế nào đây a?

Dạ Nhược Y không hiểu sao cảm thấy hơi bị bức bối bởi lão ngoan đồng này, nàng đặt ly trà trên tay xuống, quát:

- Ngươi không nói cũng chẳng ai nói ngươi cầm, ngươi không loan tin thì cũng chẳng ai biết chuyện đâu! Bây giờ không có chuyện gì thì biến ra ngoài ngay cho ta!

Dạ Nhược Y đá tên Hải Mộc Sâm ra ngoài, quay lại, không hiểu có chuyện gì nhưng mà nàng lại cảm thấy trên giường của mình có khí tức rất quen thuộc.

Đến giường, Dạ Nhược Y thấy được Dạ Qua Thần đang ở trên giường của mình nằm ngủ một cách ngoan lành và không hề hay biết cái gì hết.

- Ca, sao ca lại ngủ trong phòng của muội? Còn là trên giường của muội nữa?

Dạ Qua Thần nghe Dạ Nhược Y nói, dụi dụi đôi mắt, lừ biếng ngáp một hơi ngồi dậy, thấy Dạ Nhược Y vui vẻ, nói:

- Y muội, chúng ta đến dung binh công hội, ta chờ muội mấy ngày liền rồi đấy, ở dung binh công hội mấy ngày nay nghe nói là có một vài nhiệm vụ cấp SS và SSS đó, không chỉ có vậy, những nhiệm vụ cấp S còn có rất nhiều đấy a.

Dạ Nhược Y cười nhẹ, gật đầu:

- Được thôi, chúng ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Đi làm nhiệm vụ

Dạ Nhược Y và Dạ Qua Thần cùng lúc tiến vào dung binh công hội, hai người vừa đi vào liền lên đến tầng 4 của dung binh công hội tìm nhiệm vụ.

Một lúc sau, hai người đi xuống với vẻ mặt khá là thất vọng, điều này cũng nói lên tất cả, những nhiệm vụ cấp SS và cấp SSS đều không ra gì hoặc là đã bị lấy đi hết.

- Chúng tôi cần một dung binh đoàn, dung binh đoàn cấp A cũng được, chúng tôi thật sự rất cần gấp mà.

Một nam đệ tử từng ở trong yến tiệc của hoàng cung, Dạ Qua Thần vừa thấy liền nhận ra, tên đệ tử này nói với thị nữ phục vụ ở trong dung binh công hội, thị nữ này không ai khác chính là Mị A.

- Chúng tôi thành thật xin lỗi, nhưng những dung binh đoàn từ cấp A đều đã bị những nhóm đệ tử khác đưa đi mất rồi.

- Chết tiệt!!!

Tên đệ tử đập bàn, cắn môi, tức giận, nhóm đệ tử này đến quá trễ, những dung binh đoàn đều bị người khác cướp mất, nếu không có sự giúp đỡ của dung binh đoàn thì bọn họ sẽ chẳng thể nào hoàn thành được nhiệm vụ của các tông môn đề ra.

Bắt đầu từ ba ngày trước, các đệ tử đã theo yêu cầu của các tông môn đề ra, đi làm nhiệm vụ, có nhóm xuất phát sớm, có nhóm xuất phát trễ.

Những nhiệm vụ của các tông môn đưa ra chính là đi giết ma thú, vì các đệ tử có thể gặp nguy hiểm và không thể đối phó được, đồng thời cũng là tạo cơ hội cho các dung binh đoàn và các đệ tử nhân cao khả năng chiến đấu của mình.

- Mị A... phải không?

Dạ Qua Thần đi đến chỗ của thị nữ Mị A lên tiếng, Dạ Qua Thần từng đến đây nhiều lần cũng như vậy mà quen biết được Mị A, nhưng hôm nay thì lại thấy nàng hơi khác.

- A, Qua Thần đệ, xin lỗi đệ, mấy bữa nay vì thiếu thị nữ để phục vụ, mà chấp sự thì dư quá nhiều nên tỷ đã xin nghỉ vài ngày ở chấp sự để làm thị nữ tiếp thị, như đệ thấy đấy, chỗ rộng lớn thế này, chỉ còn có mình tỷ làm thôi, những tỷ muội khác đều chạy đi phục các nơi khác rồi a.

Mị A đã lên làm chấp sự từ một tháng trước, khi mà Hàn Liên Cơ biến mất, thì nàng liền lên thay cho Hàn Liên Cơ, Dạ Qua Thần qua lại nơi này một tháng gần đây, thường xuyên nhìn thấy Mị A với thân phận là chấp sự, nhưng bây giờ lại nhìn thấy nàng trong bộ trang phục của thị nữ có phần không quen thuộc cho lắm.

Đi theo sau Dạ Qua Thần là Dạ Nhược Y, vừa thấy Dạ Nhược Y nàng, Mị A liền hoảng loạn thốt lên:

- Đứa trẻ ác quỷ!!!

Dạ Qua Thần nhìn Dạ Nhược Y, hỏi:

- Muội gặp qua Mị A tỷ?

Dạ Nhược Y gật đầu, nói:

- Hơn một tháng trước.

Mị A nhìn Dạ Nhược Y, vui mừng, lên tiếng với nhóm đệ tử:

- Đúng rồi, Dạ Nhược Y là đội trưởng dung binh đoàn cấp S mà, hay các vị nhờ dung binh đoàn No. 13 đi?

Tên đệ tử nhìn Dạ Nhược Y, vừa nhìn là nhận ra nàng chính là ma nữ độc ác trong buổi yến tiệc kia liền có một chút hoảng sợ.

- Khoan đã... Dạ Qua Thần, Dạ Nhược Y, cùng đều là họ Dạ hai người rốt cuộc là gì của nhau?

Mị A thấy có một sự trùng hợp bất thường ở đây liền lên tiếng hỏi.

Dạ Nhược Y đi lên phía trước, nói:

- Dạ Qua Thần là đại ca của muội, còn muội chính là nhị muội ruột của Thần ca. Muội hôm nay, đến là muốn nhận một vài nhiệm vụ, nhưng đáng tiếc là chẳng có nhiệm vụ gì ra trò cả.

Mị A chớp chớp mắt, nàng không thể nào tin vào mắt mình được, một đứa trẻ ác quỷ, giết người không chớp mắt lại là muội muội ruột của một đứa trẻ tự như thiên thần, thánh thiện với mọi người, vui vẻ, hoạt bát. Sao lại có chuyện đối nghịch như thế này?

Dạ Nhược Y đang nhìn Mị A, nên liền biết được cái suy nghĩ này của nàng, quay qua nhìn Dạ Qua Thần, rồi nhìn Mị A, giải thích về người đại ca này của mình:

- Mị A tỷ, tỷ đừng nhìn Thần ca mà tưởng rằng huynh ấy hiền, thật ra Thần ca rất hung bạo, nếu nói muội là đứa trẻ ác quỷ thì Thần ca chính là ác quỷ đội lớp người đấy, đừng bị vẻ ngoài của huynh ấy đánh lừa tỷ a.

Mị A lại nhìn về phía Dạ Qua Thần, Dạ Qua Thần nhìn Mị A gật gù, ý nói "đúng như thế đấy", Mị A nhìn đôi huynh muội này giống như một đôi ác quỷ đội lớp người hơn là một con người thật sự, quá là lừa người rồi!

- Không nói nhiều, bọn ta thuê dung binh đoàn No. 13 các người, giá cả như thế nào tùy các người định đoạt, nhiệm vụ lần này chính là giúp bọn ta giết 10 đầu yên Tông, lấy 100 viên tinh thạch của yên Vương.

Từ phía sau tên đệ tử vừa lên tiếng này đi tới là Hoàng Kim Lâm, hắn vừa thấy Dạ Nhược Y, liền tươi cười chào hỏi:

- Nhược Y, một tháng qua không thấy người a, không ngờ người lại là đội trưởng của một dung binh công đoàn cấp S đấy a. Nhược Y, để ta giới thiệu với người, đây là Họa Tiêu Tư là bạn của ta.

Họa Tiêu Tư chính là nam đệ tử nãy giờ nói chuyện với Mị A và Dạ Nhược Y.

Nhìn thấy Hoàng Kim Lâm, Dạ Nhược Y cười gian trá lên tiếng:

- Thuê bọn ta đi làm nhiệm vụ mà các người vừa nói, tương đương với nhiệm vụ cấp SSS, giá cả thuê chỉ có hai người bọn ta là 3 ức kim tệ, vì nhóm các người có Hoàng Kim Lân là bạn của ta, nên ta giảm giá cho các người là 5 ức kim tệ, giao ra 4 ức trước tiên, sau khi hoàn thành nhiệm vụ giao ra 1 ức còn lại.

Một con mắt của Họa Tiêu Tư giật giật, đây là cách mà Dạ Nhược Y nàng "giảm giá" hay sao? Hấn tức giận, quát lớn:

- Sao người không đi làm cướp luôn đi?
- Không cần thì thôi.

Dạ Nhược Y vừa quay lưng bỏ đi liền nhìn thấy Vân Phong bước vào công hội, Vân Phong vừa thấy Dạ Nhược Y liền nhảy tới ôm nàng, lên tiếng:

- Nhược Y tỷ, tỷ cùng ta đi làm nhiệm vụ của các tông môn giao đi.

Dạ Nhược Y liếc mắt nhìn Hoàng Kim Lân và Họa Tiêu Tư, nàng vừa định mở miệng đồng ý với Vân Phong thì Hoàng Kim Lân lên tiếng:

- Được, thành giao, đây là 4 ức kim tệ của người đây.

Hoàng Kim Lân ném về phía Dạ Nhược Y một cái tinh tạp trị giá 4 ức, nàng quay lại cười nói:

- Xong chuyện này người trả bọn ta 3 ức nữa.

Họa Tiêu Tư cảm thấy Dạ Nhược Y đang là có ý tăng giá, hấn tức giận đùng đùng, mặt đỏ bừng quát:

- Không phải vừa rồi người nói chỉ là 1 ức thôi sao? Sao bây giờ lại tăng lên thành 3 ức?
- Bởi vì 5 ức là thuê 2 người, 7 ức là 3 người. À, Vân Phong là thành viên của No.13, ta nghĩ các người không biết đầu nhĩ?

Họa Tiêu Tư đúng là tức đến điên máu mất rồi, hấn có ý định đi lên giết chết cả nhóm ba người này, nhưng lại bị Hoàng Kim Lân kéo lại, hấn lắc đầu ý bảo "không nên nổi giận".

Họa Tiêu Tư tức giận bỏ đi ra ngoài, cả nhóm đi theo, trên đường đi ngang qua một tiệm bán linh dược, Dạ Qua Thần nhìn thấy Kiệt Khắc, liền nắm đầu cậu kéo ra đi cùng, Họa Tiêu Tư tức giận, nghĩ rằng nếu như Kiệt Khắc vào nhóm thì Dạ Nhược Y chắc chắn sẽ tăng giá lên thành 9 ức mất.

- Mọi người đi đâu vậy?

Kiệt Khắc bị lôi vào mà không hiểu gì hết, liền tò mò lên tiếng hỏi.

- Đi Hải Quỳnh Vô Tận.

Dạ Nhược Y đơn giản nói ra, liền làm cho Họa Tiêu Tư và Hoàng Kim Lân giật mình, không chỉ vậy mà Vân Phong cũng thoáng giật mình một chút.

Kiệt Khắc thì lo lắng, nói:

- Hải Quỳnh Vô Tận muội biết nó là nơi như thế nào không hả? Áp suất nước biển ở nơi đó rất lớn, hơn nữa, yêu thú hay ma thú ở đó yếu nhất chính là yêu Vương đấy!
- Muội biết rõ, nên muội mới có ý kiến đến đó, nơi đó yêu thú đồng cấp mạnh hơn ở trên bờ này đến 2 lần bình thường, nếu đến đó, yêu Vương chắc chắn trong vòng một ngày sẽ giết được hơn hai trăm con, bắt được hơn ba mươi con Yên Tông, có khi lại bắt được đến 10 con yêu Tôn nữa chứ, may mắn hơn sẽ đụng độ với một vài con bán yêu Thần a.

Kiệt Khắc đúng là hết lời để nói với Dạ Nhược Y mất rồi. Kiệt Khắc không lo về áp suất nước, hay lực cản của nước ảnh hưởng đến chiến đấu của cậu hay của mọi người, vì khi còn ở Trái Đất, Kiệt Khắc đã từng cùng nhóm Dạ Nhược Y lặn sâu xuống dưới biển hơn cả 1000 km, áp suất cực lớn, khả năng nhìn thấy được vật gì đó cũng bị hạn chế và không có đề bảo hộ.

Nhưng đối với bọn họ không là gì cả, những người từng được tiêm thuốc vào người đều có những khả năng đặc biệt nhất định mà người tiêm thuốc nào cũng phải có được, như là chống chịu được áp lực gấp trăm lần con người bình thường, chịu sức nóng tương đương với mặt ma, chịu lạnh ở được với mức -100°C, bây giờ thì lại có thể tu luyện nên những khả năng này đều được tăng lên.

Kiệt Khắc cũng có tiêm thử thuốc vào người của mình ba lần, dù không hoàn chỉnh nhưng cũng có những khả năng tương tự như vậy, điểm khó của cậu là không có được những khả năng đặc biệt như Dạ Nhược Y là có thể nhìn thấy suy nghĩ, quá khứ của người khác, hay sức mạnh mạnh gấp mười lần người bình thường, nhưng từ khi qua thế giới này thì đã đổi lại là mạnh hơn gấp mười lần thiên tài võ đạo, Dạ Qua Thần có thể triệu hồi sấm sét, bão tuyết... một cách tự do mà không cần đến hỗ trợ nào, kể cả dùng đến ma pháp, có thể hòa mình vào trong những nguyên tố mà cậu tạo ra.

- Nè Hải Quỳnh Vô Tận không phải là ở hướng Đông sao? Sao lại đi về hướng Tây?

Nhóm Dạ Nhược Y cũng không giải thích một lời, đi sâu vào trong khu rừng, đến một ngôi nhà hoang, Kiệt Khắc lúc này dẫn đường đi vào bên trong, cả nhóm đi xuống dưới lòng đất của ngôi nhà.

Một truyền tống trận bày ra trước mặt mọi người, Dạ Qua Thần nhìn thấy truyền tống trận này liền cười nói:

- Vậy ra đây là cách người đến được Tây đại lục.

Kiệt Khắc nhớ đến lúc mình đến Tây đại lục, cười gượng một cái, rồi bắt đầu kích hoạt truyền tống, kéo mọi người vào bên trong.

Trước mặt tất cả là một màu trắng xóa, mọi người không biết mình mất đi ý thức từ khi nào, khi mở mắt ra nhìn thấy trước mặt mình là một vùng biển màu đen, những cây hoa Quỳnh mọc đầy xung quanh biển, Dạ Qua Thần quát sao một tiếng, cười nói:

- Truyền tống đúng chỗ đây!

- Dĩ nhiên rồi, ta đã điều chỉnh địa điểm cần đến nên không thể nào là sai lầm được cả.

- Rồi rồi.

Dạ Qua Thần vẫy vẫy tay nói, quay lại nhìn Dạ Nhược Y thì thấy nàng đã đi ra ngoài xa xa kia mất rồi, lắc đầu, không biết nói gì thêm, chỉ có thể kêu mọi người cùng nhau đi xuống Hai Quỳnh Vô Tận.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thiên Minh Chương.

- Âm

- Giáp ngoài của con cá này cứng thật a.

Cả nhóm không biết nói gì với Dạ Nhược Y, cگیر lắc đầu không rõ ý nghĩa, Kiệt Khắc lên tiếng:

- Nhược Y mọii đây là Hải Sa Giáp Kim.

Con Hải Sa (cá mập) Giáp Kim này bị Dạ Nhược Y một đấm, máu thịt lộn xộn, cơ thể chỉ còn chưa đến một nửa, hai người Hoàng Kim Lâm và Họa Tiêu Tư chụp lấy viên tìch thạch rơi ra từ Hải Sa Giáp Kim.

- Được rồi, hơn 200 viên rồi, chắc bên nhóm của Vân Phong Dạ Qua Thần đã có đủ rồi, chúng ta lặn sâu xuống bên dưới giết yêu Tông đi.

Mọi người không nói gì chỉ gật đầu, rồi lặn xuống, trên đường lặn xuống Dạ Nhược Y gặp được nhóm của Dạ Qua Thần cũng đang lặn sâu xuống dưới.

Nhóm Dạ Nhược Y đã ở dưới biển hơn hai ngày, trong hai ngày này bọn họ đã giết được 205 yêu Vương, tính cả phần của nhóm Dạ Qua Thần lúc trước tách ra đi săn giết là 308 tinh thạch yêu Vương tương đương với lại giết chết 308 yêu Vương, và cả hai nhóm có được 7 viên tinh thạch yêu Tông.

Lặn xuống được một lúc, Họa Tiêu Tư nhìn sang bên cạnh mình, hần cảm thấy có gì đó rất lạ bên cạnh mình, cứ như một đám huyết sắc ám theo mình, hần liền quay lại nhìn, la lớn:

- Người là ai?

Dạ Nhược Y đã biến mái tóc của mình thành màu đỏ, nên Họa Tiêu tư không nhận ra nàng chính là Dạ Nhược Y.

Mọi người nhìn Dạ Nhược Y, ai cũng nhận ra được là nàng, chỉ có hai người là Hoàng Kim Lâm và Họa Tiêu Tư không nhận ra, vì cả hai chưa bao giờ nhìn thấy Dạ Nhược Y trong bộ dạng huyết sắc này.

- Dạ Nhược Y.

Dạ Nhược Y liếc mắt nhìn hai người Hoàng Kim Lâm và Họa Tiêu Tư đang kinh ngạc nhìn nàng, nàng lạnh nhạt không chút tư sắc lên tiếng.

Dạ Qua Thần bơi đến gần Dạ Nhược Y hỏi:

- Không chịu được sao?

- Với cơ thể bình thường đó thì sẽ không chịu được.

Chỉ khi biến mái tóc và màu mắt thành huyết sắc thì Dạ Nhược Y mới mạnh lên đúng theo như sức mạnh của nàng, khi ở trong hình dạng là màu đen thì

sức mạnh không được phát huy đến mức tối đa, nên Dạ Nhược Y mới xem nó là một cơ thể bình thường, nhưng với người khác có lẽ sẽ xem cơ thể đó là yêu nghiệt hóa thành nếu như biết được khả năng hấp thụ thiên địa và tăng tu vi lên đến hai cấp bậc lớn.

Dạ Nhược Y nàng không nói gì nữa, nhắm mắt lại để cho dòng nước và áp suất đẩy nàng xuống dưới biển. Cả nhóm đã lặn xuống dưới khá sâu, nhưng vẫn không tìm thấy được một con yêu Tồn nào cả. Dạ Qua Thần liếc nhìn Dạ Nhược Y, hỏi:

- Nhược Y muội, muội có cảm giác được con yêu hải nào không?

Dạ Nhược Y từ từ mở mắt ra, nhìn xuống dưới đáy đen như mực, rồi quay sang Hoàng Kim Lân hỏi:

- Giết một yêu Tồn thì sẽ bằng bao nhiêu yêu Tồn?

Hoàng Kim Lân ngạc nhiên khi thấy Dạ Nhược Y hỏi như vậy, trả lời:

- Giết một yêu Tồn thì chính là bằng giết mười yêu Tồn, có chuyện gì a?

Dạ Nhược Y tựa tiểu phi tiểu, nhìn hai người Hoàng Kim Lân và Họa Tiêu Tư, trả lời:

- 8 tinh thạch yêu Vương, 7 tinh thạch yêu Tồn ta lấy. Ba tinh thạch yêu Tồn đưa cho ba người các người.

Không nói nhiều lời, Dạ Nhược Y vừa nói xong liền lặn sâu xuống biển, những người khác thấy vậy, cùng đi theo lặn xuống biển sâu.

Xuất hiện trước mặt mọi người ở dưới biển sâu là một phế tích cổ xưa, Dạ Nhược Y chỉ vào bên cạnh cái phế tích cổ xưa, đó là một cái chuông bằng vàng to lớn, Dạ Nhược Y và mọi người đáp xuống đó, Dạ Nhược Y đến gần cái chuông và đâm một cái vào chuông.

- Ông...ông...ông...

Đâm ba cú liên tiếp giáng xuống, Dạ Nhược Y chỉ tay về phía phế tích, rồi bơi ra xa khỏi cái phế tích đó, dù không hiểu lắm nhưng mọi người trong nhóm đều đi theo Dạ Nhược Y nàng bơi đi ra xa.

- Đùa sao? Đây là...

Dạ Qua Thần hoàn toàn không nói lên được lời nào nhìn những sợi xích tua ngo ngoáy từ phế tích đi ra, những người khác nhìn vào là liền biết đây là con gì rồi, hoảng hốt, trăm miệng một lời:

- Thiên Minh Chương !!!

Cả một đám người đồng thanh quát lớn, chỉ có Dạ Nhược Y là đứng yên bịt tai cho đỡ ồn lại thôi.

Từ trong phế tích bò một con bạch tuộc khổng lồ, không chỉ vậy, từ trong đó lại bò tiếp ra thêm một con nữa, rồi lại một con nữa a.

- Dạ Nhược Y, ngươi muốn giết bọn ta hay sao mà gọi ra một lúc ba con Thiên Minh Chương thế này? Còn là yêu Tồn nữa chứ!

Dạ Nhược Y cười nhạt một cái, nhìn Dạ Qua Thần, Kiệt Khắc lẫn Vân Phong, sâu trong cái ngạc nhiên, chính là cái đối đó a.

- Răng rắc.

Dạ Qua Thần bẻ những ngón tay, cậu cười híp mắt, vui vẻ nói:

- Chúng ta, lâu rồi không ăn món bạch tuộc nướng nhỉ?

Vân Phong gật gù, trong đầu nghĩ tùm lum về món bạch tuộc, bạch tuộc xào, bạch tuộc nướng, bạch tuộc chiên xù, canh bạch tuộc,... hảo vị a.

- Quyết định vậy đi, hai người một nhóm, mỗi nhóm đối phó một con.

Không biết từ lúc nào, hai người Vân Phong và Kiệt Khắc đã thành một nhóm với nhau, đối phó với một con Thiên Minh Chương.

Dạ Qua Thần bơi đến chỗ hai người Họa Tiêu Tư và Hoàng Kim Lân, nhìn về phía Dạ Nhược Y, cười cười lên tiếng:

- Ca lấy Hoàng Kim Lân làm một nhóm, muội không ý kiến chứ?

Dạ Qua Thần vừa nói vừa khoác tay qua cổ Hoàng Kim Lân.

Dạ Nhược Y lắc đầu, nói:

- Muội sẽ bắt cặp với Họa Tiêu Tư.

Dạ Qua Thần cười cười, bắt Hoàng Kim Lân đẩy tới chỗ của một con Thiên Minh Chương. Con Thiên Minh Chương này vừa thấy Hoàng Kim Lân đến

trước mặt nó, nó hung hăng vung xích tua, bóp Hoàng Kim Lân lại.

Hoàng Kim Lân vừa bị xích tua của bạch tuộc bóp lại thì cả cơ thể biến thành những luồng khói đen tản ra khỏi xích tua, rồi lại xuất hiện một lần nữa trên đỉnh đầu của nó.

Tay đặt lên đầu của nó, nhanh chóng đọc lẩm bầm trong miệng một câu thần chú này đó, con bạch tuộc bất động, nhìn Dạ Qua Thần, hỏi:

- Làm gì với nó đây?

Dạ Qua Thần nhìn qua Kiệt Khắc, hỏi:

- Kiệt Khắc, người có dám không?

Kiệt Khắc đang bận rộn để phong ấn con bạch tuộc lại, cho nó không duy chuyển, và đang cố gắng tiếp xúc với miệng của nó, nghe thấy Dạ Qua Thần hỏi, thì chỉ biết vừa tập trung đánh vừa nói:

- Không có dám, chỉ có mấy viên thuốc tương tự như dấm thôi.

Dứt lời Kiệt Khắc ném cho Dạ Qua Thần mấy viên thuốc màu trắng vàng, Dạ Qua Thần tiếp nhận cười cười, nói cảm ơn, rồi đến gần con bạch tuộc, điều khiển dòng nước, đưa viên thuốc vào miệng con bạch tuộc.

Thiên Minh Chương vừa bị đưa viên thuốc vào người liền dấy dựa, hung hăng tấn công hai người Hoàng Kim Lân và Dạ Qua Thần.

Đột nhiên, những xích tua chuyển hướng đánh về những phía khác trong không gian, Hoàng Kim Lân kinh hãi, về mặt có phần lo sợ, thốt:

- Không xong rồi!

- Răng rắc.

Hoàng Kim Lân luôn tạo ra một không gian ảo ảnh xung quanh mình, nên khi có kẻ muốn giết hắn thì cơ thể lại hóa thành những làn khói đen biến mất, không gian ảo ảnh này cũng có tác dụng làm cho người khác không rõ được hắn đang ở đâu và cả những người cùng đội ở bên trong không gian.

Những mảnh vỡ không gian vỡ ra như những mảnh gương phản chiếu hình ảnh, lúc này Thiên Minh Chương mới hướng hai người Dạ Qua Thần và Hoàng Kim Lân đánh tới.

Tốc độ của xích tua cực mạnh, liền đánh tới hay người, phản ứng của cả hai chưa kịp, đã bị Thiên Minh Chương đánh tới.

- Âm.

Cả hai bị đánh bay vào một rạn san hô khổng lồ, Dạ Qua Thần bị đè ở bên trong, bị đánh, còn làm đồ đệm cho người khác, không tức giận mới lạ, Dạ Qua Thần hung hăng đạp Hoàng Kim Lân ra, quát:

- Người biến ra.

Hoàng Kim Lân không hiểu tại sao Dạ Qua Thần lại tức giận như vậy, vừa bơi ra xa Dạ Qua Thần thì Hoàng Kim Lân cảm thấy cả người hơi tê tê.

Bên kia Dạ Nhược Y điều khiển Huyết Xà Tiên tiêm độc vào người của con Thiên Minh Chương, cảm thấy cả người cũng có phần hơi bị tê tê như bị giật điện, vội quát:

- Thần ca, ca có muốn dùng lôi điện ở trong nước thì tạo kết giới đi.

Hoàng Kim Lân nghe vậy liền hiểu ra tại sao cả người lại có cảm tê tê như bị giật điện, hóa ra là do Dạ Qua Thần làm ra.

Dạ Qua Thần đứng dậy, nhìn con Thiên Minh chương đang hung hăng vung những xích tua loạn xạ kia, Lam Xà từ trong ống tay áo bò ra, biến thành một Lam Xà Tiên, vừa biến thành lam Xà Tiên, thì cả người Dạ Qua Thần biến mất trong tức tắc.

Dạ Qua Thần xuất hiện ở trước mặt Thiên Minh Chương, vung Lam Xà Tiên lên người nó.

Tốc độ, của Lam Xà Tiên nhanh như chớp, thoáng cái đã đến Thiên Minh Chương, thiên Minh chương dùng xích tua bắt Lam Xà Tiên, cả hai tốc độ đều rất nhanh, nhưng tốc độ của Lam Xà Tiên lại nhanh hơn những xích tua rất nhiều, rất nhanh đã trói cả người của Thiên Minh Chương.

- Lôi Đế.

Từ Lam Xà Tiên phát ra những tia điện, không dừng lại ở đó, Thiên Minh Chương dù đã không thể cử động, nó đã muốn ngắt đi, nhưng Dạ Qua Thần không cho phép lôi điện dừng lại, vẫn tiếp tục phóng thích lôi điện không ngừng nghỉ.

Dạ Nhược Y nhìn thấy Lam Xà biến hòa khá là dài, còn có thể sử dụng làm vật dẫn ma pháp, liền cảm thấy thú vị muốn sử dụng thử xem.

Lam Xà Tiên mang điện trong người, nhưng không hề làm cho dòng nước bị nhiễm điện, mà làm cho Thiên Minh Chương bị giật điện, chỉ làm vật bị trôi nổi thương mà không hề làm tổn thương đến môi trường xung quanh, khá là thú vị.

Dạ Nhược Y vừa định làm giống Dạ Qua thần thì con Thiên Minh Chương đã ngã xuống vì độc tố trong người quá nhiều, khi để ý, thì Dạ Nhược Y mới thấy, Huyết Xà Tiên còn đang ở trên người ở Thiên Minh Chương, tiêm độc vào người của nó từ đầu đến giờ.

Dạ Nhược Y thở dài một hơi, con Thiên Minh Chương mà nàng giết này không thể ăn được nữa rồi, vì bây giờ nó hóa thành tro và cái còn lại là viên tinh thạch.

Không thể ăn được nữa, mà có còn nguyên vẹn cũng chẳng ăn được nốt, vì Thiên Minh Chương này đã dính độc tố của Huyết Xà, không thể nào loại bỏ được, muốn loại bỏ độc phải nhờ đến Lam Xà, mà Lam Xà giải độc thì sẽ gây ra tranh cãi giữa hai con rắn đối nghịch nhau.

- Họa Tiêu Tư cẩn thận!

Dạ nhược Y cảm thấy trong nước có sự giao động, liền cảm giác nhắc nhở Họa Tiêu Tư. Nhưng không kịp nữa, Họa Tiêu Tư bị một con Thiên Minh Chương bay tới, đè lên người, đụng phải một rạn san hô khổng lồ, làm một lỗ thủng trên rạn san hô.

Nhìn về phía Thiên Minh Chương bay đến là nhóm Kiệt Khắc, Vân Phong với đôi mắt màu đỏ rực như viên hồng ngọc đỏ, chường về phía Thiên Minh Chương.

Nhóc Vân Phong vẫn tiếp tục phóng với đánh Thiên Minh Chương, Dạ Nhược Y thấy tội cho Thiên Minh Chương, đã chết vì dấm chua đan, còn bị hành xác như thế này, đúng là chết cũng không được yên.

- Vân Phong, đừng có mà bị nhập tâm ma đấy.

Lời nói của Dạ Nhược Y vừa thốt ra, Vân Phong cũng đỡ người ra, đôi mắt từ từ biến về màu đen, đôi mắt to tròn dễ thương nhìn Dạ Nhược Y, cười tủm tỉm nói:

- Đệ không có nhập tâm ma.

Rõ ràng là đã bị nhập tâm ma nên mới điên cuồng đánh như thế, nhưng khi quay lại với tính cách dễ thương, ngoan ngoãn thì lại nói là mình không có nhập, có nhập cũng nói không, không nhập cũng nói không.

Vân Phong chẳng bao giờ muốn Dạ Nhược Y biết nhóc bị nhập tâm ma, vì nếu Dạ Nhược Y biết được Vân Phong bị nhập tâm ma thì sẽ đánh cho đến khi nào thoát ra khỏi tâm ma hoặc đánh cho đến khi nào bất tỉnh thì thôi, và những cái cách đánh của Dạ Nhược Y không có bình thường và cũng chẳng có nương tay chút nào, cứ thẳng tiến mà đánh hết sức mình.

- Được rồi, chúng ta lên bờ thôi, lấy tinh thạch của những con Thiên Minh Chương này đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Gặp Diệt Hồn Điện ở giữa biển

Chỉ còn hai con Thiên Minh Chương, nhưng với bao nhiêu đây lên nổi vẫn đủ dùng rồi. Sáu người chia ra hai nhóm đem thi thể Thiên Minh Chương lên bờ.

Dạ Nhược Y, Vân Phong và Họa Tiêu Tư một nhóm, Kiệt Khắc, Dạ Qua Thần và Hoàng Kim lân một nhóm.

Đội hình này là do Dạ Qua Thần sắp xếp, chủ yếu là để nói chuyện với Hoàng Kim Lân và tránh xa nhóc vân Phong, hai người Dạ Qua Thần và Vân Phong hoàn toàn không hợp nhau, nên tốt nhất là để Dạ Nhược Y quản Vân Phong.

- Hoàng Kim Lân, muội muội của ta chắc đã nói cho người biết về tình đầu của nó rồi phải không?

Hoàng Kim Lân nghe thấy Dạ Qua Thần nói, nặng nề gật đầu, cậu không muốn nói đến khoảng ký ức đó, nó khiến cho lòng cậu như siết lại, đau nhói đến khó hiểu.

Dạ Qua Thần liếc mắt đã nhìn ra được trạng thái của Hoàng Kim Lân, cậu cười cười lên tiếng:

- Quả thật không ai có thể thay thế được người đó trong lòng nó, ta cũng thật không biết từ lúc nào hai người đó lại thành một đôi như vậy.

- Chắc có lẽ muội muội ta chưa nói cho người biết một vài chuyện về người đó.

Hoàng Kim Lân nghe Dạ Qua Thần nói, ngầm hiểu có một số chuyện mà Dạ Nhược Y không nói ra, hay đúng hơn là giấu đi một vài chuyện về con người đó.

Hoàng Kim Lân mang một sắc thái mong chờ, thông tin về cái con người đó, Dạ Qua Thần thấy được thần sắc tò mò của Hoàng Kim Lân lại càng thích thú, một sở thích làm cho người khác tò mò nhiều chuyện.

- Nói người đó này, người đó họ cũng thật phiền phức quá a, tên của người đó là Hàn Tử Lôi, bọn ta đôi lúc lại không gọi thẳng tên mà gọi bằng biệt hiệu của nhau, Hàn Tử Lôi tên biệt hiệu của hắn là Sangué.

- Lần đầu tiên hai người gặp nhau, rất là oan gia, Dạ Nhược Y bị Sangué không coi ra gì.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau thì Hàn Tử Lôi coi Dạ Nhược Y như tội phạm, không xem nằng ra gì cả, và khi đó, Dạ Nhược Y cũng như bây giờ ăn mặc hoàn toàn giống nam chứ không phải nữ, vì cái hiểu lầm là nam nên Hàn Tử Lôi lại càng làm khó dễ cho Dạ Nhược Y.

Nói đến đây, Dạ Qua Thần nhìn thần sắc của Kiệt Khắc, nhìn thấy rõ là Kiệt Khắc đang muốn nào tới đánh Dạ Qua Thần một trận.

Dám đem chuyện xấu hổ của người khác ra nói, còn có cả chuyện của tổ chức cũng muốn đem ra nói, có cái gì mà người không thể đem ra nói được không vậy?

Nhưng vì do mắc bận cái con Thiên Minh Chương nên không có xông lên đánh cho Dạ Qua Thần một trận nên đành phải kiềm chế cơn giận trong lòng.

- Dạ Nhược Y có một lần bị mất đi trí nhớ, chính Sangué là người đã lấy lại ký ức bị mất cho Dạ Nhược Y. Người thấy Dạ Nhược Y đôi lúc lại bị biến đổi nhân cách một cách quái lạ phải không?

Hoàng Kim Lân cũng đã phát hiện ra cái này từ lần đầu gặp mặt ở trong buổi yến tiệc kia, cũng có lần hỏi Dạ Nhược Y, nhưng không nhận được câu trả lời, gật gù, chờ đợi câu trả lời của Dạ Qua Thần.

- Để ta trả lời cho người, Sangué chính là người đã làm cho Dạ Nhược Y có nhiều tính cách, hình như trong có một phần của ta nữa thì phải? Dạ Nhược Y khi xưa, ở mọi hoàn cảnh như thế nào đều giữ nguyên một tính cách lạnh nhạt, vì thế mà Sangué mới dạy cho Dạ Nhược Y nhiều tính cách để phù hợp cho nhiều hoàn cảnh khác nhau.

Hoàng Kim Lân bây giờ đã nhận được câu trả lời thích đáng, hắn cũng hiểu được vì sao Dạ Nhược Y lại có nhiều nhân cách như người bị mắc bệnh đa nhân cách rồi.

- Sao người không nói là vì người mà Dạ Nhược Y bị một cái nhân cách phải gọi là thế nào nhỉ?

Kiệt Khắc nhìn Dạ Qua Thần cười khinh thường một cái, Dạ Qua Thần như muốn nổi điên với người bạn này, lên tiếng:

- Nhưng không phải tính cách đó đã cứu nó vài lần sao?

- Cứu vài lần? Ồ, cái vài lần của cậu mà làm cho Sangué phá nát nửa trụ sở đó hả? May mắn không có nhiều người làm nhiệm vụ đó. Mà sau này, hình như có người đã nhìn thấy cái hiện tượng đó, khi gặp thì liền nói Dạ Nhược Y là gì, người nhớ rõ không vậy hả tổng chỉ huy?

Dạ Qua Thần cười gượng vài cái, trả lời:

- Ồ nhớ chút chút.

Kiệt Khắc tức giận đến tận cùng, thả tay ra khỏi mình của con Thiên Minh Chương, đi qua bên chỗ Dạ Nhược Y, Dạ Qua Thần cười trừ, không biết nói gì, Kiệt Khắc tức giận quá bỏ đi mất, bây giờ thì còn lại hai người ôm con Thiên Minh Chương này lên bờ.

Hoàng Kim Lân nghe cuộc đối thoại của hai người này cũng chẳng biết là mình đang nghe cuộc hội thoại của những người chưa đến hai mươi hay là cuộc hội thoại của những người chức cao vọng trọng, sự nghiệp đầy đủ, nói chung là của những người đã ngoài hai mươi, chài qua nhiều chuyện trong đời. Càng nghe càng không hiểu gì cả.

- Mọi người nghe hết cả rồi.

Kiệt Khắc vừa qua bên chỗ Dạ Nhược Y là Dạ Nhược Y phán ngay một câu.

Kiệt Khắc ngờ ngát, hỏi:

- Mọi người từ đây, nghe được bên đó bọn huynh nói chuyện?

Dạ Nhược Y gật đầu, không nói một lời nào nữa, Kiệt Khắc cũng tương tự như vậy chẳng nói một lời, vì nói ra chẳng biết phải nói gì cho phải.

Lên được mặt biển, nhưng căn nhóm là đang ở giữa biển cả mênh mông, cách khá xa bờ, nhưng mà khi nhìn ở trên mặt nước thì có một nhóm bảy người đang đứng trên mặt nước.

Dạ Qua Thần ở trên mặt nước đầu tiên, nhìn thấy nhóm người này, cười tủm tỉm, tạo một vòng phép ở trên người Thiên Minh Chương, rồi ném nó lên

mặt nước, Dạ Qua Thần cũng đi lên mặt nước đi trên mặt đất, nhìn nhóm người kia cười chào hỏi:

- Lâu rồi không gặp a.

Người dẫn đầu của nhóm người đó không lên tiếng gì mà nhìn con Thiên Minh Chương bên cạnh kia, tức giận, trên khuôn mặt hắn cười trong rất khó coi, bẻ tay răng rắc, muốn đánh cho Dạ Qua Thần vài cái, thì đột nhiên có một âm thanh từ phía sau vọng tới:

- Diệt Hồn Điện? Tại sao các ngươi lại ở đây?

Âm thanh này là của Hoàng Kim Lâm, nhóm của Dạ Nhược Y vừa mới lên khỏi mặt nước, nhìn thấy nhóm người này, Họa Tiêu Tư sắc mặt đột nhiên tái nhợt đi.

Những người ở Diệt Hồn Điện vừa nhìn thấy Hoàng Kim Lâm và Họa Tiêu Tư nhất thời kinh ngạc, Độc Cô Phong Tử thì không chú ý tới hai người đó, nhìn Dạ Qua Thần với đôi mắt căm thù, quát:

- Hai con Thiên Minh Chương này ngươi biết nuôi bọn chúng tốn con tốn của của ta thế nào không hả? Giờ ngươi lại giết bọn chúng? Chúng là ma sủng mà ta....

- Bùm

Những lời quát vẫn còn muốn phát ra thì đột nhiên từ dưới nước, hai bàn tay kéo chân của Độc Cô Phong Tử xuống biển, khiến cho hắn uống vài ngụm nước biển.

Độc Cô Phong Tử vừa bị kéo xuống nước thì Dạ Nhược Y liền mượn lấy cơ thể của hắn đạp lên mặt biển, chèo hắn vài giây bò lên mặt biển, nói:

- Giết mấy con Thiên Minh Chương là ý tưởng của ta, thật ra là ba con, nhưng một con bị độc của ma sủng ta tiêm vào nên chỉ còn lại lớp tro màu đen ở dưới cái di tích đó thôi.

Trên mặt của Độc Cô Phong Tử xuất hiện vài đường hắc tuyến, phần nộ quát:

- Ba con Thiên Minh Chương, ngươi lấy gì đền cho ta đây? Dùng thân thể đền à? Mơ đi, thân ngươi còn quá nhỏ, cho dù không phải là cái thân thể này đi nữa thì cũng là vật có chủ mất rồi.

Mái tóc của Dạ Nhược Y vẫn là màu đỏ, có lẽ là vẫn giữ vẻ lạnh lùng, nhưng bây giờ Dạ Nhược Y lại cười yêu mị, vút ve cơ thể của Độc Cô Phong Tử, nhẹ nhàng thì thầm bên tai hắn:

- Nè, ngươi nói thật đi, có muốn ta không? Thân này ta có thể cho ngươi a.

Cánh tay mềm trắng tuyết của nàng khoác qua cổ của Độc Cô Phong Tử, cười yêu mị, như hút hồn của hắn đi, Độc Cô Phong Tử đã rơi vào mị ảo của Dạ Nhược Y, say đắm trong mộng ảo yêu mị đó, hắn muốn ngắm nhìn Dạ Nhược Y như thế, một con người háo sắc.

Sắc mặt của Dạ Nhược Y thoáng chốc đã biến đổi, đâm một cú vào bụng của Độc Cô Phong Tử.

Kiệt Khắc ở phía sau nhìn thấy cảnh này, tức giận đùng đùng, nắm lấy cổ áo của Dạ Qua Thần, quát:

- Thấy chưa tất cả là do ngươi mà Nhược Y mới như thế đấy.

- Được rồi, ta xin lỗi, ta sẽ giúp muội ấy bỏ đi tính cách này. Được chưa?

Dạ Qua Thần bắt đầu đi lên tiếng.

Kiệt Khắc hừ lạnh một cái.

Độc Cô Phong tử tức giận, lại càng tức giận thêm, nhìn Dạ Nhược Y căm hận như muốn giết nàng.

Độc Cô Dạ ở phía sau, khóa hai tay của Độc Cô Phong Tử lại, xoa dịu nói:

- Được rồi, được rồi. Đệ còn có năm con Thiên Minh Chương nữa, sẽ đưa cho huynh ba con coi như bồi thường cho nhóm họ đi, vậy được chưa?

Độc Cô Phong Tử hừ lạnh một cái, bây giờ mới bình tĩnh lại, lúc này đây hắn mới để ý đến hai người Hoàng Kim Lâm và Họa Tiêu Tư, lên tiếng:

- Hai người đó, tại sao lại đi cùng các ngươi?

Dạ Qua Thần cười cười trả lời:

- Bọn họ thuê bọn ta đi làm nhiệm vụ.

Không chỉ Độc Cô Phong Tử, Độc Cô Dạ mà những người khác sắc mặt đều trầm xuống, hai người Hoàng Kim Lâm và Họa Tiêu Tư có phần bất an, lo

sợ sẽ ảnh hưởng đến nhóm Dạ Nhược Y.

Dạ Nhược Y biết rõ tình huống này, cũng biết rõ thân phận của hai người này, liền lên tiếng che trở cho họ:

- Hai người này là bạn của ta. Ta biết rõ, đối với các người bọn họ là những tội phạm bị truy nã, nhưng với ta bọn họ vừa là bạn vừa là khách hàng, ta không thể để các người mang bọn họ đi, càng không thể để các người giết bọn họ.

- Người muốn bọn ta ăn nói thế nào đây?

Độc Cô Phong Từ nhìn Dạ Nhược Y rồi lại nhìn hai người đó lên tiếng.

- Nói với khách hàng của các người, bọn họ đã bị các người thu phục, trở thành người của Diệt Hồn Điện.

Hoàng Kim Lâm và Họa Tiêu Từ kinh ngạc không ngớt, há hốc mồm, nhưng không chỉ có họ, những người ở Diệt Hồn Điện cũng đều kinh ngạc không kém gì.

- Được, hai người bọn họ sẽ là người của Diệt Hồn Điện, hai người có thể tự do hoạt động, nhưng không được phép tiết lộ một thông tin gì về Diệt Hồn Điện.

Độc Cô Dạ suy nghĩ một lúc, gật đầu đồng ý với ý kiến của Dạ Nhược Y.

Độc Cô Phong Từ thì lại không chịu được kết quả này, hần vẫn lo lắng về hai người này.

- Nhị đệ, sao đệ lại...

- Đệ tin tưởng số 13, nếu là bạn của đệ ấy, đệ không ý kiến gì cả, với lại có thêm người mạnh như bọn họ cũng đâu có sao, những cấm thuật sư rất cần thiết cho Diệt Hồn Điện chúng ta.

Hai người Hoàng Kim Lâm và Họa Tiêu Từ chính là những cấm thuật sư, những người dùng ma pháp bị cấm, như triệu hồi người chết, làm người chết đi sống lại, triệu hồi những sinh vật từ địa ngục,... những cấm thuật sư ở thế giới này còn được biết với một cái tên là triệu hồi quỷ thuật sư.

Cấm thuật sư chủ yếu là triệu hồi những sinh vật hắc ám, không như triệu hồi sư, triệu hồi những sinh vật sống như ma thú, tinh linh,... cũng là triệu hồi, nhưng để phân biệt giữa hai cái triệu hồi thông thường và triệu hồi cấm, thì cấm ma thuật sư lại có tên là triệu hồi quỷ thuật sư.

Nhưng cấm thuật sư của Hoàng Kim Lâm lại khác, nó là cấm về ma pháp, không phải về triệu hồi, ma pháp cấm của Hoàng Kim Lâm chính là nguyên rửa, nguyên rửa theo nhiều cách khác nhau và nhiều kiểu khác nhau, nhưng tất cả đều có một đặc điểm chung đó chính là đều để lại hắc ám, có thể là linh hồn, có thể là thể xác.

Dạ Nhược Y nhìn hai người, hai người bọn họ chỉ có thể gật đầu đồng ý, đâu thể từ chối gì được cơ chứ.

Độc Cô Dạ như nhớ chuyện gì đó, hỏi:

- Số 13, người là con gái?

Mọi người như hóa đá, nếu nghĩ lại thì hình như là Độc Cô Dạ chưa biết giới tính của Dạ Nhược Y, mỗi lần Dạ Nhược Y xuất hiện trước mặt Độc Cô Dạ đều là ăn mặc như con trai và có cái tên là "số 13", nhưng lần này gặp Độc Cô Dạ, Dạ Nhược Y ăn mặc có phần giống con trai nhưng mái tóc thì xóa xuống, không có cột lên như những lần trước, khiến cho Độc Cô Dạ thắc mắc về giới tính thật của Dạ Nhược Y.

- Người nghĩ sao thì là vậy.

Dạ Nhược Y cười nhạt, nói mơ hồ, nhưng Độc Cô Dạ vẫn chỉ là gật đầu, coi như hiểu rõ câu nói của Dạ Nhược Y năng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Kí ức về tuyệt

Quay về hoàng cung, ba người Hoàng Kim Lâm, Họa Tiêu Từ và Vân Phong là hoàng thành nhiệm vụ nhanh nhất.

Khi cả ba người giao ra yêu hải tinh thạch thì các Tông chủ Tông môn đều kinh ngạc không ngớt, xét đi xét lại cho cả ba đồng hạng nhất, có hai tên đến cùng lúc nhưng đều là tinh thạch bình thường liền bị xếp hạng tư và năm.

Dạ Nhược Y thì vừa quay về cũng không ở trong cung tĩnh dưỡng hay tu luyện, năng đi sâu vào trong rừng, đến khu rừng nàng mới dừng lại, ngồi ở dưới

gốc cây to một lúc lâu, nàng nhắm mắt tựa như ngủ mà không phải ngủ, trong hơi gió mang theo mùi của yêu thú, nàng lên tiếng:

- Thiên Lâm Huân, nếu đến rồi thì ra đây đi, đừng ần nấp nữa!

Từ sau bụi cây trước mặt Dạ Nhược Y không xa, một con sói xanh từ trong bụi cây đi ra, Thiên Lâm Huân nhìn nàng, trong đôi mắt mang theo vẻ bối rối, khó xử.

Dạ Nhược Y nhìn vào mắt Thiên Lâm Huân, ngón tay khẽ dũi ra, nàng nhẹ nhàng cười:

- Lại đây đi.

Thiên Lâm Huân đi lại gần Dạ Nhược Y, nàng nhẹ nhàng điểm lên trán của Thiên Lâm Huân một cái, kể ước mà sừng biến mất, nàng lại một lần nữa dựa vào gốc cây, nhắm đi đôi mắt mệt mỏi lại.

- Ngươi đi đi, ngươi và ta chẳng còn là chủ tớ nữa, ngươi được tự do rồi.

- Tại sao? Chẳng phải nói năm năm sao? Ta theo ngươi chỉ mới có ba năm!

- Ta nhìn thấy... bọn họ chọn ngươi làm vua, một vị vua thì không nên bị bó buộc lại, ta đến đây cũng là vì giải kể ước cho ngươi mà thôi. Giờ thì xong rồi, cảm ơn ngươi đã giúp ta tìm hiểu thế giới này trong một năm, như thế đối với ta là quá đủ rồi.

Thiên Lâm Huân kinh ngạc, Dạ Nhược Y đứng dậy bỏ đi, nàng vừa đi vừa vẫy tay lên tiếng cảnh báo:

- Bọn họ nhìn thấy ngươi đang quý ta như vậy thì sẽ tìm cách giết ta và diệt ngươi đây. tôn trọng bản thân đi, Lang Vương điện hạ.

Lời nói cuối cùng đáp xuống, một làn gió nhẹ thổi qua, Dạ Nhược Y biến mất khỏi không gian ấy, sự tồn tại của nàng như chưa từng xuất hiện ở đây, còn Thiên Lâm Huân, hắn vẫn quý ở đó một lúc, hắn không biết từ lúc nào đã tôn trọng con người này là chủ nhân của hắn, nhưng giờ người này đã đi, hắn tự do.

Nhưng hắn không hiểu, cái tự do này tại sao lại đau đớn như vậy, đau còn hơn cả bị trói buộc làm ma sủng cho loài người, đau hơn cả mất đi tự do, hắn không hiểu.

Tại sao hắn lại tôn trọng con người này? Từ khi nào con người này đã chiếm lấy một phần của hắn?

Thiên Lâm Huân đứng dậy, đi sâu vào trong khu rừng, biến mất mãi mãi khỏi thế giới con người này.

Dạ Nhược Y quay về hoàng cung, nàng đến Thiên Âm phủ đệ, ngồi và một cái bàn đá ở hoa viên, nhìn gốc cây liễu trước mặt, thời tiết đang lạnh dần đi, cây liễu rụng lá, chỉ còn lại một cái cây chơ trọi, nàng nhớ đến Tà Âm Linh, nàng tò mò về Tà Thiên thế giới.

Muốn đến đó thật nhanh, đến đó gặp mẫu thân nàng, muốn cả gia đình vui vẻ, sum vầy, nhìn lên bầu trời.

Dạ Nhược Y không biết, từ lúc nào mà bầu trời lại xám xịt như vậy. Đột ngột, một hạt tuyết rơi, đồng tử của Dạ Nhược Y co rút lại, nhớ đến hình bóng của một nam nhân.

Dạ Nhược Y đưa tay ra, một bông hoa tuyết rơi vào tay nàng, nhìn bông hoa tuyết băng lạnh không tan ở trên tay, đôi mắt nàng buồn lặng xuống, thì thầm

- Ngươi ở đâu, Lôi?

Một vết cắn từ phía sau cổ Dạ Nhược Y, Dạ Nhược Y cảm giác đau đớn, liền đứng dậy, quay lại nhìn thấy Dạ Qua Thần đang ở sau lưng mình.

Trên tay của Dạ Qua Thần là Lam Xà, Dạ Nhược Y khó chịu, nàng nhìn mi, hỏi:

- Tại sao ca lại...

Lời nói vẫn chưa xong, Dạ Nhược Y liền ngã xuống, Dạ Qua Thần đỡ nàng lại, Lam Xà một bên thấy vậy hỏi:

- Chủ nhân tại sao người lại muốn Nhược y đại nhân ngủ đi?

- Ngươi không biết, tuyết, là thứ ám ảnh Dạ Nhược Y nhiều nhất về Lôi. Cho nó ngủ đi, chính là lựa chọn duy nhất.

Lam Xà có phần nào hiểu phần nào đó lại không hiểu.

Nó chỉ nghe Dạ Qua Thần kể một chút về Lôi, nhưng nó hoàn toàn không biết rõ Lôi là người như thế nào, lại có thể làm cho Dạ Nhược Y yêu say đắm như vậy?

- Chủ nhân, chẳng phải chỉ vào giường ngủ là Nhược Y đại nhân có thể ngủ rồi còn gì? Sao lại càng phải cho nàng thuốc an thần?

Dạ Qua Thần cười khỏ một cái lên tiếng:

- Nó mà ngủ khi không cần thuốc an thần thì người làm chủ nhân, ta là thuộc hạ của người rồi. Nhược Y chưa bao giờ ngủ, nó chỉ ngủ khi được tiêm thuốc an thần thôi.

Lam Xà gật đầu hiểu rõ, thảo nào mà chủ nhân kêu nó căng Dạ Nhược Y!

- Hoặc là có người đó bên cạnh, nó mới ngủ.

Lam Xà nghe đến "người đó" liền biết đó chính là Lôi, nó than than, người này quá là biến thái rồi, có thể làm cho Dạ Nhược Y đau khổ như vậy, thật không phải con người mà.

Dạ Qua Thần đưa Dạ Nhược Y vào phòng, để nàng vào giường nằm ngủ, đắp chăn ấm cho nàng.

Khi quay lưng rời đi, khóe mắt Dạ Nhược Y rơi ra một giọt nước mắt, Dạ Qua Thần nhìn thấy, lòng đau như cắt, cậu thật sự không muốn nhìn thấy muội muội của mình đau khổ như thế này, chỉ vì một người, mà lòng nó lại không thể mở ra, liệu có ai có thể thay thế được người đó không?

Nhưng sau giọt nước mắt ấy lại là nụ cười.

Dạ Nhược Y khóc không phải là không có lí do, quả thật vừa rồi nàng nhớ người đó, nụ cười của nàng, sâu bên trong đó, nàng đang mơ một giấc mơ, một giấc mơ về tuyết, về Hàn Tử Lôi.

- Bộp.

Một quả cầu tuyết rơi vào mặt Dạ Nhược Y, nàng tức giận, nhìn tên nam nhân đôi mắt như viên ruby đỏ huyết, mái tóc đen hơi dài tùy tiện cột lên thoát ra vẻ đẹp yêu mị, hần cười cười, tên tay cầm một quả cầu tuyết nữa ném vào mặt Dạ Nhược Y, cười híp mắt:

- Y Y, muội đừng có ngồi ở đó khôgn đi ra đây chơi đi!

Dạ Nhược Y tức giận, sắc mặt nàng lạnh không còn thể nào lạnh hơn nữa, nếu đem nàng ra so với băng vạn năm không tan kia thì chắc chắn, nàng lạnh hơn cục băng đó.

- Hào, chơi tuyết.

Dạ Nhược Y chỉ ngón chó lên trời sau đó quay quay, tuyết dưới đất tự nhiên xoay tròn lại với nhau, tạo thành một cục tuyết, nhưng không dừng ở đó, tuyết vẫn cứ quay quay không ngừng, cuối cùng khi cục tuyết này dừng lại, thì nó to nửa người, nàng nhìn Hàn Tử Lôi, ngón tay chỉ vào người hần, cục tuyết như có linh tính liền hướng Hàn Tử Lôi phóng tới.

Mặt Hàn Tử Lôi tái mét, vừa chạy vừa quát:

- Y Y muội ăn gian, không tính không tính a, ai mà dùng phép để tạo tuyết chứ, muội như thế là gian lận đấy!

Dạ Nhược Y làm lơ như không nghe thấy gì cả, tiếp điều khiển quả cầu tuyết tấn công Hàn Tử Lôi, Hàn Tử Lôi chạy càng nhanh, cục tuyết càng nhanh theo và điều quan trọng hơn là nó càng lớn.

- Tha mạng, tha mạng a, ta sai rồi, ta không dám chọc muội nữa.

Hàn Tử Lôi vừa chạy vừa quát thành vừa chạy vừa vang xin, Dạ Nhược Y dùng quả cầu tuyết lại, nắm ngón tay dũi ra, rồi bóp lại, quả cầu tuyết nổ ra, không quá nhanh, những cục tuyết rơi xuống đất, có vài cục là bắn trúng Hàn Tử Lôi.

Hàn Tử Lôi nhìn lại sau lưng thờ phù, nhẹ nhàng, như sau đó lại là hoảng sợ không thôi, vì hần không thấy Dạ Nhược Y đâu nữa.

Cảm giác lạnh lạnh phía sau lưng, Hàn Tử Lôi nuốt nước bọt, không dám quay lại, cũng không dám bước về phía trước, cứ đứng yên một cục đó.

Dạ Nhược Y từ phía sau đi tới, tay của nàng là hai quả đấm, cùi ngón giữa lòi ra, nàng hít thật sâu, lấy tay xoay xoay vùng thái dương của Hàn Tử Lôi.

- Xem người còn dám lấy tuyết ném ta nữa không?

- AAAAAAAAAAAAAA

Hàn Tử Lôi, la to như heo bị chọc tiết, lấy tay kéo tay Dạ Nhược Y ra, nhưng kéo không được, bị Dạ Nhược xoay xoay một lúc.

Vừa thả tay ra, Hàn Tử Lôi liền ôm đầu của mình nằm xuống tuyết co rút người lại.

Dạ Nhược Y thấy người của Hàn Tử Lôi run run, một lúc trôi qu rồi mà vẫn như vậy, Dạ Nhược Y có phần lo lắng, ngồi xuống hỏi:

- Lôi, chẳng không sao chứ?

Câu hỏi của Dạ Nhược Y vừa dứt, Hàn Từ Lôi liền ngẩng đầu lên, kéo đầu nàng lại, hôn lên môi nàng.

Mặt của Dạ Nhược Y liền đỏ rực lên, nhìn Hàn Từ Lôi tức giận, đánh vào bụng của hắn, rồi bỏ đi.

Hàn Từ Lôi ôm bụng nằm trên tuyết, Dạ Qua Thần đi ra, cười phán:

- Giỏi lắm, và cái cái kết của chú cũng bị ai lắm a.

Hàn Từ Lôi cười cười, không nói lên lời, nhìn Dạ Qua Thần bỏ đi, hắn lại nhìn về hướng Dạ Nhược Y đang ngồi ở góc cây đọc sách.

Dạ Nhược Y nhìn như tức giận như trong lòng lại vui vẻ cực kỳ như là được ăn mật ngọt vậy.

- Hàn Từ Lôi, ngươi thích bị Dạ Nhược Y đánh như vậy sao?

Từ phía sau Hàn Từ Lôi đi tới một nam nhân, người này là Mộ Dật Trần, một vật thí nghiệm giống như Dạ Nhược Y như không hoàn thành. Hiện tại, Mộ Dật Trần đã chết.

Hàn Từ Lôi đứng dậy, phui đi tuyết trên người, lên tiếng:

- Y Y thì đúng là thế nhưng còn người khác thì, ta, giết, không, tha.

Hàn Từ Lôi cười cười, nụ cười vừa hắc ám mà còn vừa như đe dọa lên tiếng.

Mộ Dật Trần lạnh người, rồi cũng bỏ đi, Hàn Từ Lôi đến bên cạnh Dạ Nhược Y, ngồi bên cạnh nàng, nói làm nhảm gì đó bên cạnh, rồi lại bị Dạ Nhược Y đánh.

Những giấc mơ về tuyết, đẹp để xuất hiện liên tục, cả hai người cùng đi trượt tuyết, ngắm tuyết rơi, xem hoa anh đào trong khi tuyết rơi,...

Giấc mơ cuối cùng về tuyết.

Hàn Từ Lôi chạy ra, ôm Dạ Nhược Y lại, một tảng băng đánh vào đầu Hàn Từ Lôi, liên tục những cây lao băng đâm vào người Hàn Từ Lôi, lời nói cuối Dạ Nhược Y nghe được:

- Y Y, ta xin lỗi.

Đôi mắt của Hàn Từ Lôi nặng trĩu, từ từ nhắm lại trước mặt Dạ Nhược Y, hơi thở nóng ấm thổi vào tai cũng lạnh đi.

- Lôi, Lôi, Kiệt khắc sẽ giúp chàng mà, Lôi tỉnh dậy đi, đi về trụ sở, Kiệt Khắc sẽ có cách mà.

Tay của Dạ Nhược Y run run, hơi thở của Hàn Từ Lôi càng lúc càng nhạt đi, nước mắt như muốn rơi xuống, Dạ Nhược Y không quan tâm đến nhiệm vụ này nữa, nàng chạy đi tìm kiếm Kiệt Khắc, gửi Hàn Từ Lôi cho Kiệt Khắc, nàng nhìn lại một lần nữa đau đớn, rồi đi tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ này.

Khung cảnh trước mặt Dạ Nhược Y thay đổi, nàng thấy mình đang ở trong quán trọ, nhìn thấy Mỹ Lệ Á nói với nàng:

- Hàn Từ Lôi đã chết.

Dạ Nhược Y bật dậy, đôi mắt của nàng ướt đẫm, nhìn bên ngoài trời qua cửa sổ, mùa đông đã qua, những cây lá xanh tươi, chim ca bướm lượn, bầu không khí của mùa xuân.

Dạ Nhược Y không bước ra khỏi phòng, nàng đứng dậy, bước ra cửa sổ, đóng cửa lại, rồi quay về giường, nhắm mắt tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Khởi đầu

Trụ sở chính tổ chức S.F.

Phòng cấp cứu.

- Lôi, đừng chết, Nhược Y vẫn đang chờ ngươi đó!

Âm thanh của Mỹ Lệ Á vang lên.

- Bíp...bíp....bíp....

Nhịp tim đang ngừng đập hoàn toàn, con người này đã chết.

- Đùng!

Một tia sét kỳ lạ đánh vào phòng cấp cứu.

Tà Thiên thế giới.

Âm Mộng Tà thiên đại lục.

Âm Thầm Tà Ác rừng.

Đau quá!

Đôi mắt nặng nề cố gắng mở ra, Hàn Từ Lôi nhìn nhóm người trước mặt, bọn họ đang đánh Hàn Từ Lôi.

Theo bản năng, hàn Từ Lôi tức giận, đứng dậy, quên mất là mình đang bị thương rất nặng.

Hàn Từ Lôi với ánh mắt căm thù nhìn đám người kia, những người đánh hắn, cười khinh bỉ cũng ngạc nhiên liên tục lên tiếng:

- Ranh con còn có thể đứng dậy à, quả không hổ danh là con của Ma Vương.

- Đúng là có năng lượng tà ác, nhưng không biết sử dụng, ha ha.

- Ranh con, nằm xuống để bọn ta đánh tiếp cho đến chết đi.

Tên vừa lên tiếng đòi đánh Hàn Từ Lôi, đi lên phía trước, tay của hắn vung lên đánh xuống.

Vừa đánh xuống một tia lôi điện xuất hiện, tên đánh Hàn Từ Lôi kia bị giật điện đến chết đi, trên người còn bốc ra mùi của thịt cháy.

Những tên khác nhìn thẳng nhóc trước mặt này, hoảng sợ lui về sau mấy bước.

Hàn Từ Lôi đi về phía trước, con mắt đỏ thẫm như phát ra ánh sáng huyết sắc, nhìn đám người trước mặt.

Một ngón tay chỉ về phía bọn người đó, những người nhìn thấy vậy đột nhiên cảm thấy cơ thể cứng đờ ra, không thể duy chuyển dù chỉ là một cái nháy mắt.

Ngón tay chỏ chỉ ra, những ngón tay khác từ từ buông lỏng, chỉ một hướng về phía trước.

Đám người càng khó chịu hơn, bọn họ cảm thấy cơ thể của mình không nghe theo lệnh của mình, như đang chống đối lại chính mình, bọn họ muốn chạy, muốn xông lên đánh, nhưng không thể.

Cử động bàn tay của Hàn Từ Lôi nhanh hơn, năm ngón tay dũi thẳng ra, nắm lại rồi mở ra, những người phía trước mặt la hét cũng không thể la, những hình trụ nhọn, màu đỏ máu, như hình dạng phóng to của đá thạch anh, từ trong người của đám người đâm ra, màu đỏ kia chính là máu, hình dạng cứng rắn như đá thạch anh kia, là do máu hình thành nên.

Hàn Từ Lôi lấy tay che đi nửa khuôn mặt của mình, thì thầm lên tiếng:

- Đây là đâu? Tại sao ta vẫn còn sống? Ký ức của ta, sao ta lại cảm thấy như mình đã quên đi thứ gì đó? Không được, phải tỉnh dưỡng lại mới được.

Hàn Từ Lôi bắt đầu ngồi xuống, xem lại toàn bộ ký ức.

Trong đầu Hàn Từ Lôi bây giờ là hai ký ức lẫn lộn với nhau.

Hàn Từ Lôi mất cả nửa ngày để phân biệt và sắp xếp lại toàn bộ hai ký ức này.

Đầu tiên là về thế giới này và thân phận của cậu.

Thế giới này được gọi là Tà Thiên thế giới, Hàn Từ Lôi đang ở trong khu rừng Âm Thầm Tà ác.

Tà Thiên Thế giới được phân ra hai đại lục, một đại lục là Tà Ác đại lục, còn một là Thiên Âm đại lục, cả hai đại lục đều là những đại lục ác ma.

Tà thiên thế giới quả đúng như tên gọi của nó, nơi này không có cái gọi là "Thần Tiên" lại càng không có "Thánh nhân", Tà Thiên thế giới chính là một thế

giới tà ác, chỉ có những kẻ ác mới có thể sống ở nơi này, không có cái gọi là thiện lương.

Người sống ở đây đều là chủ loại lai, giữa nhân tộc và quỷ tộc, nhưng nhân lại là quá thiện lương, nên những người ở đây đều tự xưng mình là quỷ tộc.

Nhưng tự xưng ủy tộc của không phải muốn là có thể, quỷ tộc phải xứng với cái tên của nó, đúng như vậy, những người thuộc quỷ tộc đều có những khả năng đặc biệt mà từ khi sinh ra đã biết, đã nắm rõ, họ cũng phải có một nét gì đó giống quỷ như có sừng, có màu da khác người, có răng nanh,... và khi sinh ra họ đã hơn hẳn nhân tộc là từ cấp Linh Huyền trở lên.

Nơi này cũng như Tam Thiên thế giới cung phân ra những cấp bậc là: Sơ cấp bậc 1 - Trung cấp bậc 1 - Cao cấp bậc 1 - Sơ cấp bậc 2 - Trung cấp bậc 2 - Cao cấp bậc 2 - Sơ cấp bậc 3 - Trung cấp bậc 3 - Cao cấp bậc 3 - Linh Huyền - Vũ Huyền - Thiên Không - Đại Địa - Hoàng Sư - Vương Sư - Tông Sư - Tôn Sư - Bán Thánh - Linh Thần.

Nhưng ở đây khác với Tam thiên thế giới, đó là trên Linh thần còn có: Hạ Vị Thần - Trung Vị Thần - Thượng Thần - Đế Linh.

Đế Linh là cấp bậc cao nhất ở nơi này, chỉ có trong truyền thuyết, chưa từng có người đột phá đến Đế Linh.

Về cái thân phận của cơ thể.

Chủ của thân thể này tên là Hàn A Huyết, nhưng Hàn Tử Lôi không thích cái tên này, liền ném nó qua một bên, vẫn muốn dùng cái tên là Hàn Tử Lôi hơn.

Hàn A Huyết từ khi sinh ra đã là Tôn Sư, nhưng lại không thể tu luyện, không phải là không thể tu luyện mà là vì cái tên chủ nhân của cơ thể này không muốn tu luyện.

Lên bốn liền bị phụ thân là một Đại Ma Vương đuổi đi, vì không có mẫu thân nên hắn cũng không có chỗ dựa vững chắc nào, liền lưu lạc khắp nơi, không hiểu vì lý do gì, mà hôm nay đang ở trong Âm Thầm Tà Ác thì thuộc hạ của Đại Ma Vương lại xuất hiện, đòi một hai là giết hắn, chủ nhân của cơ thể này vốn đã chết đi, sau đó, Hàn Tử Lôi mới nhập vào cơ thể này.

Cơ thể này cũng khá mạnh như vẫn quá yếu so với sức mạnh của Hàn Tử Lôi, Hàn Tử Lôi quyết định đi tu luyện, thậm chí toán, khoảng chừng lên đến cấp Thần Linh mới có thể khôi phục hoàn toàn sức mạnh của bản thân.

Hàn Tử Lôi đến một bờ sông, nhìn hình ảnh của mình ở dưới sông, thì thầm:

- Khuôn mặt có chút thay đổi, hình dạng thì quá nhỏ, mà cũng phải, cơ thể này mới có năm tuổi thôi à. Đôi mắt, đôi mắt của ta, sao lại?

Nhìn đôi mắt của mình ở dưới sông Hàn Tử Lôi thầm hoảng, đôi mắt này là một đôi dị đồng, một tím một đỏ, không ra gì hết cả.

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, Hàn Tử Lôi lại thì thầm:

- Đúng rồi, khi xưa ta có đôi mắt màu đỏ, còn thể xác này thì có đôi mắt màu tím, hình như là bị trộn lẫn với nhau à.

Hàn Tử Lôi nói này giờ, rồi tự nhiên lên tiếng:

- Nếu có Y Y ở đây thì sẽ giết ta mất, cứ như đang bị tái phát bệnh tử kỷ ấy.

Nói một lúc Hàn Tử Lôi chợt nhớ tới, từ hỏi bản thân:

- Y Y là ai?

Hàn Tử Lôi lại tiếp tục mò trong ký ức của mình, cậu nhìn thấy trong ký ức của mình, mình hay bị một người đánh đập, nhưng không hiểu vì lý do gì mà bản thân mình lại thích người đó, mình luôn gọi người đó là Y Y.

Y Y có đánh Hàn Tử Lôi bao nhiêu thì Hàn Tử Lôi lại thích Y Y bấy nhiêu, trong ký ức, mọi việc Hàn tử Lôi làm đều là vì Y Y, muốn Y Y vui, Lúc nào cũng đi theo Y Y như một cái đuôi.

Hàn Tử Lôi, gục mặt xuống đất, tuyệt vọng lên tiếng:

- Chẳng lẽ... ta thích nam nhân?

Hàn Tử Lôi nói như vậy cũng có lý, vì trong ký ức sự xuất hiện của Y Y là hình ảnh của nam nhân, ăn mặc của nam thì bị hiểu lầm là nam cũng không có gì lạ và hơn hết Hàn Tử Lôi khi xưa vì chờ cho Y Y mà bị mất một phần trí nhớ.

- Ta mất trí nhớ, nhưng lại là bị mất nhẹ, không quá nặng, nhưng cái ta mất đi lại chính là người ta yêu sao? Nhưng người ở trong tổ chức, hay sức mạnh hay về bản thân ta đều nhớ như in nhưng tại sao về Y Y ta lại quên, Y Y trong ký ức của ta tại sao lại là nửa nhớ nửa không?

- Nếu như không lầm thì từng có một quyển sách về y khoa nói rằng người bị mất ký ức mà quên đi một người nào đó, nhưng chỉ là nửa nhớ nửa quên thì người đó vô cùng quan trọng như người thân nhất của bản thân người bị mất ký ức.

- Vậy Y Y đúng như trong ký ức của ta từng thấy chính là người yêu của ta? Ta muốn tìm lại người, để lấy lại phần ký ức ám áp kia Y Y.

- Trước hết tu luyện cho đến cấp thần Linh cái đã vậy.

Hàn Từ Lôi đứng dậy, từ trên người rơi xuống một cái đồng hồ dây chuyền (nhưng chỉ có đồng hồ, không có dây chuyền), cùng lúc đó, một sợi dây chuyền riêng lẻ rơi xuống.

Hàn Từ Lôi liền chụp lấy sợi dây chuyền và chiếc đồng hồ lại, nhiều chiếc đồng hồ một lúc, rồi lại nhìn sợi dây chuyền. Sợi dây chuyền gợi lên ký ức phần nào về Y Y.

Trogn ký ức, Hàn Từ Lôi cùng Y Y đi làm nhiệm vụ, nhưng lúc đó y y trong rất buồn vì mất đi sợi dây chuyền thạch anh, lúc đó viên thạch anh thì trong tay của Hàn Từ Lôi, còn sợi dây thì đã bị hư mất.

Hàn Từ Lôi khi hoàn thành nhiệm vụ đã chạy đi đến một cửa hành của tổ chức để mua sợi dây chuyền này thế cho sợi dây chuyền đã bị hư của Y Y.

Nhận được phần nhỏ ký ức này, Hàn Từ Lôi không hiểu vì sao trong đầu lại nổi lên một ý nghĩ: Chỉ là nam nhân, ta và người đó đã như là hai thế giới, sao lại phải đi tìm cơ chứ?

Suy nghĩ đó vừa hiện ra, Hàn từ Lôi lại cũng muốn vứt đi sợi dây để quên đi con người đó, như số phận không chó phé, một cặp nhẫn ở trên sợi dây chuyền đó, vừa định ném đi, cặp nhẫn đó như vừa hiện ra.

Hàn Từ Lôi lại một lần nữa nhận được một đoạn ký ức, nhìn thấy mình và Y Y đã kết hôn với nhau, đây chính là nhân hôn nhân của hai người. Không chỉ vậy, trong lúc vô thức Hàn Từ Lôi còn nhận được một giọng nói khi mình đang hôn mê.

- Lôi, chiếc nhẫn và sợi dây chuyền này là hai thứ qua trọng nhất, ta đưa cho chàng, không phải vì muốn vứt bỏ chúng đi, mà ta muốn khi chàng mở mắt ra nhìn thấy được chúng đầu tiên, cũng chính là nhìn thấy ta đầu tiên. Hai thứ này đều là vật may mắn của ta, không được làm mất, cũng không được vứt nó đi, nếu không ta sẽ hận chàng suốt đời.

Nhận được đoạn ký ức này, Hàn Từ Lôi liền hoảng loạn, tay đang vứt sợi dây chuyền cùng cặp nhẫn liền thu lại, nhưng dây chuyền và cặp nhẫn lại tụt khỏi tay, rơi xuống dòng sông.

Hàn Từ Lôi vội nhảy xuống sông, lặn xuống, tìm lấy chiếc nhẫn, Hàn Từ Lôi cũng là vật thí nghiệm nên ở dưới nước vẫn có thở được như bình thường.

Sợi dây chuyền và cặp nhẫn chưa rơi xuống quá sâu, Hàn Từ Lôi nhắm lấy sợi dây chuyền và cặp nhẫn này.

Cả người vừa mới bị đánh thê thảm, máu vẫn còn chảy chưa cầm hắng đã nhảy xuống nước, máu hòa tan một phần trong nước, chiếc đồng hồ trong tay Hàn Từ Lôi nhận được máu ở trong nước, nhận được khá nhiều máu, bao nhiêu máu của Hàn Từ Lôi hòa ở trong nước liền bị chiếc đồng hồ cổ xưa kỳ lạ này hút hết.

Chiếc đồng hồ đột nhiên phát sáng, kéo Hàn Từ Lôi vào bên trong, Hàn Từ Lôi vừa vào bên trong liền nhìn thấy trước mặt mình là một cái thư viện đầy sách, quay lưng lại là một cánh cửa, trên cánh cửa có một con số là "số 1".

Một dòng chữ hiện ra trước mặt Hàn Từ Lôi:

- Muốn ra khỏi căn phòng, đọc hết 13.000 cuốn sách ở đây.

Hàn Từ Lôi mất chữ O mồn chữ A nhìn cái dòng chữ này rồi lại nhìn chồng sách này để chồng sách nọ, một cái thư viện rộng lớn, dùng cả đời để đọc sao?

Hàn Từ Lôi vừa nảy ra một ý tưởng, chẳng phải nói là đọc sao? Chỉ cần đọc bằng mắt lướt sơ qua hết là được rồi.

Dòng chữ trong không gian lại thay đổi:

- Muốn ra khỏi căn phòng, học thuộc hết 13.000 cuốn sách ở đây.

Hàn Từ Lôi tuyệt vọng rồi, bây giờ cậu không dám nghĩ cái gì nữa, đi đến cánh cửa, đập cửa "Rầm, rầm" nhưng cửa không thể mở ra được, bắt đắ dĩ đành phải đi học hết 13.000 cuốn sách ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Sóng ngầm

Thời gian trôi đi, Hàn Từ Lôi ở bên trong căn phòng học thuộc hết toàn bộ sách ở đây, Hàn Từ Lôi không biết bản thân mình đã ở đây bao lâu rồi, chỉ biết được mình đã học thuộc gần hết 13.000 quyển sách ở nơi này.

13.000 quyển sách ở đây có đa chủng loại sách, sách ma pháp các loại, sách y thuật, sách chiến đấu, chiến thuật, ma thú, bộ tộc, vũ khí,... Bất kỳ quyển sách nào cũng đều có ở đây, kể cả những quyển sách nói đến cấp bậc trên Đế Linh.

- Chúc mừng, người đã hoàn thành 13.000 cuốn sách trong 12 tháng 8 ngày, bây giờ, người có thể đến căn phòng thứ hai.

Hàn Từ Lôi nhìn dòng chữ ở trong không gian, lên tiếng:

- Làm sao để ta có thể ra khỏi đây?

Dòng chữ trong không gian vận vẽ, thay đổi:

- Hoàn thành yêu cầu đưa ra ở 13 căn phòng, tương ứng với 13 số trên đồng hồ.

"Đồng hồ?" nếu dòng chữ trên không gian không nhắc đến thì Hàn Từ Lôi cũng không biết được thời không này chính là hiếc đồng hồ.

Nhưng có thứ rất vô lý ở đây, đồng hồ chỉ có 12 số làm sao lại có đến 13 số?

Hàn Từ Lôi chợt nhớ tới một chiếc đồng hồ ở trong sách có nói về đồng hồ 36 giờ, tương đương với 13 giờ là nửa ngày.

Chiếc đồng hồ này được gọi là Thập Tam Từ Sa, là một kiện Đế khí, trên cả kiện Thần khí, nhưng nó chỉ là Thần khí vì một thứ là cặp của nó đã bị rơi ra ngoài.

Một cặp của Thập Tam Từ Sa chính là Tinh Từ Lôi, một viên ngọc bên trong có những tia sét, chỉ khi cả hai được ghép lại với nhau thì mới chính thức trở thành một kiện Đế khí.

Nếu muốn trở thành chủ nhân của Thập Tam Từ Sa thì cần phải hoàn thành yêu cầu của 13 căn phòng khác nhau.

Nếu không hoàn thành thì chỉ có thể chờ chết ở đây.

Hàn Từ Lôi cười khổ một cái, bước ra mở cửa.

Đi ra ngoài, Hàn Từ Lôi nhìn thấy trước mặt là một căn phòng rộng lớn với nhưng bộ phận bánh răng chạy với nhau.

Ngó nhìn một chút thì biết được đây là cấu tạo của Thập Tam Từ Sa, nếu theo phán đoán của Hàn Từ Lôi thì cần phải đi qua bên trái để đến căn phòng mang số 2.

Vừa bước vào trong, một dòng chữ liền xuất hiện trong không gian màu trắng:

- Giết 13.000.

Chỉ đơn giản là giết, nhưng lại không có đưa ra một chút nào yêu cầu khác như là giết ma thú hay giết người hay là giết ma quỷ gì cả.

Hàn Từ Lôi đi vào trong cách cánh cửa ba bước, cánh cửa liền rất nhanh đóng lại.

Trước mặt Hàn Từ Lôi xuất hiện một khung cảnh khu rừng, một đám thổ phi đang quay quanh một nữ nhân.

Hàn Từ Lôi không muốn tốn thời gian, đi đến giết chết đám thổ phi, sử dụng hơi nước trong không khí, biến hơi nước đó thành một thanh kiếm nước rồi đóng băng lại.

Đi đến không một tiếng động, không một âm thanh, liền giết chết bọn thổ phi đó trong âm thầm.

Nữ tử bị quay quanh đó nhìn thấy Hàn Từ Lôi, vui vẻ, lẫn hạnh phúc, lên tiếng:

- Cảm ơn đại...

Lời nói vẫn chưa xong, thanh kiếm băng trên tay Hàn Từ Lôi chém xuống người của nữ tử, Hàn Từ Lôi lạnh nhạt lên tiếng:

- Ta cần giết đủ 13.000 không bất kể là chủng loại gì, ta đều phải nhanh hoàn thành.

Như lời của Hàn Từ Lôi nói, cứ trên đường thấy con người, ma quỷ, linh hồn, ma thú, thủy quái, tinh linh,... tất cả đều giết hết.

Rất nhanh, con số 13.000 đã không còn, một dòng chữ xuất hiện trước mặt Hàn Từ Lôi:

- Chúc mừng người đã hoàn thành giết 13.000 trong một tuần, bây giờ, người có thể đến căn phòng thứ 3.

Hàn Từ Lôi không nhiều lời liền chạy đến căn phòng thứ 3.

Căn phòng thứ 3 là phân biệt các loại ma pháp, chủng tộc, vũ khí, trận pháp, linh hồn, ma thú...

Hàn Từ Lôi cũng đơn giản vượt qua trong vòng năm ngày.

Căn phòng thứ 4.

Căn phòng thứ 5.

Căn phòng thứ 6.

. . .

Hàn Từ Lôi liên tục hoàn thành các yêu cầu ở 12 căn phòng.

Bây giờ, cậu đang đối diện với căn phòng thứ 13.

- Tiếng cấp Hạ vị Thần đình phong.

- Chú ý: Để có thể đi ra khỏi không gian khảo hạch Thập Tam Từ Sa, cần phải đột phá Trung vị Thần sơ kỳ, sau đó, ẩn giấu thực lực về cấp Thần Linh.

Hàn Từ Lôi nhìn thấy cái yêu cầu và cái chú ý nó cứ sai sai thế nào ấy.

Nhưng cũng chẳng dám thắc mắc gì, cứ sợ lại giống như ở căn phòng 1, từ việc đọc lên đến việc học.

Vừa ngồi xuống tu luyện linh lực trong không gian đột nhiên tăng lên đến gấp trăm lần ngoại giới.

Nhưng kèm theo cái tăng lên là tính cuồng bạo trong linh khí, Hàn Từ cảm nhận được tính cuồng bạo trong linh khí.

Nhớ tới một quyển võ kỹ, luyện hóa tính cuộn bạo thành sát khí để hấp thụ.

Thời gian ngày qua ngày trôi qua không biết bao lâu, không biết từ lúc nào.

Hàn Từ Lôi thuận buồm xuôi gió tiếng lên cấp Trung vị Thần sơ kỳ. Sau đó, lại ẩn giấu thực lực đi xuống cấp Thần Linh.

- Hoàn thành yêu cầu, tổng tất cả thời gian ở trong không gian là 10 năm, thời gian ở ngoại giới là 2 năm. Chúc mừng chủ nhân.

Hàn Từ Lôi nhìn dòng chữ bên trên mừng thầm trong lòng, lên tiếng:

- Cho ta ra ngoài.

Không lập tức đưa Hàn Từ Lôi ra ngoài, chữ trong không gian vặn vẹo:

- Chủ nhân, ngài hãy nhìn không gian do ngài tạo ra một chút, rồi hãy ra ngoài.

Hàn Từ Lôi nhìn dòng chữ liên kinh ngạc cũng xuất hiện nhiều câu hỏi trong đầu.

Không gian do ta tạo ra? Ta đã tạo ra không gian gì chứ? Nơi này có thể thay đổi?

Mọi hình ảnh biến mất trong nháy mắt, những hình ảnh như gương vỡ vụn ra từng mảnh muốn cho người ta cảm giác rơi vào ảo ảnh.

Đồng tử Hàn Từ Lôi co rút lại, nhìn về phía trước, một thảo nguyên rộng mênh mông, nhưng cây hoa anh đào hồng sắc nở rộ, cánh hoa bay trong gió như một bức tranh thơ mộng.

Hàn Từ Lôi không dừng mắt tại đó, nhìn nơi xa xa, một góc anh đào ta lớn hơn những gốc anh đào khác, màu hoa cũng không giống như những gốc cây ở đây, cây anh đào đó có bảy màu, những màu sắc vô cùng nhạt, như cầu vồng trên trời, những màu sắc cũng không riêng lẻ mà lẫn lộn với nhau.

Màu sắc lẫn lộn với nhau không chỉ làm cho cây anh đào đẹp hơn tranh vẽ, mà còn làm cho người khác muốn nhìn mãi không rời, muốn chiếm hữu cây anh đào ấy.

- Chủ nhân có thể xem nơi này như một không gian riêng hay không gian giới chỉ, tự do cất giấu đồ vật, bất kỳ loại đồ vật gì, kể cả vật sống.

- Muốn quay lại Thập Tam Từ Sa, chủ nhân chỉ cần chuyển linh lực của mình vào trong, có thể đưa những người khác đi vào cùng.

dòng chữ hiện ra rồi biến mất, Hàn Từ Lôi cũng được đưa ra ngoài.

Vừa đi ra, Hàn Từ Lôi thấy mình đang ở dưới nước.

Liên nhớ lại thời gian ở ngoại giới, vì giữa lấy sợi dây chuyền với cặp nhẫn đã khiến mình nhảy xuống sông.

Hàn Từ Lôi nhìn thấy chiếc đồng hồ ở dưới chân của mình, nhặt lên, sâu nó vào sợi dây chuyền cùng cặp nhẫn, đeo lên cổ.

Hàn Từ Lôi bơi lên mặt nước, bơi lên bờ.

Hàn Từ Lôi vừa bước lên bờ, liền thấy ba người là thuộc hạ của phụ thân ma vương.

Hàn Từ Lôi cảnh giác, nhưng không đề cảnh giới vượt quá cấp Thần Linh.

Ba người trước mặt nhìn thấy uy áp cấp thần Linh tỏa ra, kinh hãi, quỳ xuống.

Một nữ nhân đứng chính giữa hai người, đi tới trước mặt Hàn Từ Lôi, nhẹ nhàng nói:

- Tên của ta là Hàn Y La, trong Ác Thành Ma Vương ta chính là Âm Ma Thần Nữ, ta tới đây là để tìm người Hàn A Huyết.
- Có thể nói là ta muốn người, cũng có thể nói là ta cầu người, lật đổ ngôi vị Ma Vương A Lạp Tề, chính là phụ thân của người Hàn A Huyết.

Giọng của Hàn Y La rất trong, giọng nói của nàng còn trong hơn cả giọng của thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi.

Vóc dáng của nàng thanh mảnh, từ trên xuống dưới không gì phải chê, không gì phải nói.

Đây chính là cực phẩm nhân gian.

Hàn Từ Lôi thì nhắm mắt suy ngẫm điều gì đó, lên tiếng:

- Tên của ta không phải là Hàn A Huyết.

Hàn Y La kinh ngạc, nhìn cậu nhóc trước mặt mình, chỉ mới có ba năm không gặp, cậu đã thay đổi nhiều như vậy sao?

- Tên của ta là Lôi Huyết, ta chấp nhận yêu cầu của người, ta sẽ lật đổ ngôi cha. Ta tu luyện hai năm nay cũng đã có kết quả rồi, bây giờ, cũng nên là lúc phải hành động rồi.

Hai người đang quỳ ở bên cạnh Hàn Y La nghe Hàn Từ Lôi nói chỉ mới tu luyện có hai năm, mà chỉ trong vòng hai năm từ Tôn Sư lên đến Thần Linh, không phải là quá dọa người rồi sao?

Hàn Y La cười vui vẻ, nụ cười nàng nhạt nhòa mà êm dịu như một đóa hoa nhẹ nhàng trong gió mát.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Kế hoạch

Hàn Từ Lôi lấy tay che đi con mắt màu đỏ huyết của mình lại, nhìn hai người từ đầu chí cuối cứ quỳ ở dưới kia, chỉ tay vào bọn họ, hỏi:

- Hai người này là?

Hai người đang quỳ ở dưới nghe thấy Hàn Từ Lôi hỏi tên, lần lượt lên tiếng, cung kính vạn phần đáp:

- Thuộc hạ là Tà Âm Linh, bá kiến Ma Vương Lôi Huyết đại nhân.

Nữ nhân bên cạnh của Hàn Y La lên tiếng, nàng ta với mái tóc tím, âm lãnh như u linh, xinh đẹp không thể bằng như Hàn Y La, nhưng cũng có thể xếp vào loại cao cấp trong thiên hạ.

Tiếp theo là một nam nhân với mái tóc màu bạch kim, không chỉ mái tóc, nước da của người này cũng trắng nhợt nhạt như người không biết ánh nắng là gì.

- Thuộc hạ là Bạch Ân, bá kiến Ma Vương Lôi Huyết đại nhân.

Hàn Từ Lôi nhìn Bạch Ân, đi tới gần hắn, nâng cằm hắn lên, nhìn một lúc khá lâu, rồi lên tiếng:

- Thiên tài gia tộc họ Ân, nhưng vì bị mọi người khinh thường nên đã bỏ đi khỏi gia tộc, trước khi đi còn giết chết ba mươi hai đệ tử gia tộc, lạng lách

trong đêm. Người được Hàn Y La đem về, trở thành thuộc hạ cấp dưới của nàng. Người luôn ở bên cạnh Ma Vương, trở thành người thân cận với ông ta nhất, khiến ông ta tin tưởng người, người làm nhiều thứ cho ông ta, kể cả từng xém chết vì ông ta. Chỉ để, chiếm lấy niềm tin của ông ta, sau đó là phản bội. Ta nói đúng chứ?

Câu nói cuối cùng của Hàn Từ Lôi là một câu hỏi nhưng mang giọng chắc chắn.

Bạch Ân kinh ngạc, ngây người cả buổi với những câu nói của Hàn Từ Lôi, khi nghe được câu hỏi của Hàn Từ Lôi Bạch Ân mới tỉnh hồn, gạt nhẹ một cái, mở miệng định nói gì đó nhưng không kịp nói đã bị Hàn Từ Lôi cướp lời:

- Tại sao ta lại biết được? Đơn giản ta có thể nhìn thấy được suy nghĩ của người, có thể thấy được cả quá khứ của người. Để ta chứng minh nhé!

Hàn Từ Lôi cười yếu mị, con mắt híp lại, liếc nhìn đến chỗ của Tà Âm Linh.

Tà Âm Linh nhìn thấy con mắt màu tím như đêm tối của đêm, nhìn con mắt ấy Tà Âm Linh như rơi vào ảo giác, nàng càng nhìn càng không cố gắng muốn tránh xa ánh mắt đó, nhưng lại không thể rời khỏi ánh mắt ấy.

- Tà Âm Linh, người, từ ba năm trước người đã chết.

Tà Âm Linh nghe âm thanh trong lành như của loài chim hót trong nắng mai, nhưng lại đáng sợ như tu la địa ngục.

Nàng giật thót cả tim, tim của nàng như ngừng đập.

Đúng lúc này Hàn Y La, che trước mặt Tà Âm Linh, nàng nhìn Hàn Từ Lôi cười nhẹ nhàng, lên tiếng:

- Chúng ta đã tin vào năng lực của ngài rồi Ma Vương Lôi Huyết.

Hàn Từ Lôi đi ra xa một chút, ngắm nhìn đi đâu đó, quay lại phía ba người, cười nói như một tiểu đồng đáng yêu:

- Các người đứng dậy được không, ta không quen khi thấy người khác quỳ trước mặt ta như vậy.

- À! Các người có vải thưa không? cứ lấy ta che như thế này thì ta cảm thấy thoải mái tay chân.

Ba người nghe xong muốn té ngã hết cả, nhưng từ đầu tới cuối không ai nhìn thấy con mắt bên trái của Lôi Huyết được mở ra.

Hàn Y La lấy từ không gian giới chỉ ra một cuộn băng vải, băng lại con mắt bên kia của Hàn Từ Lôi.

- Đề phòng lúc chiến đấu sẽ có người bị thương nên mang theo sao?

Hàn Y La gật đầu.

Hàn Từ Lôi nhìn chăm chăm Hàn Y La, hẳn có cảm giác rất lạ, nhưng lại không hiểu tại sao? Có một cảm giác rất quen nhưng lại không hề quen, một cảm giác thật khó hiểu.

Một đoạn ký ức lại xuất hiện trước mặt Hàn Từ Lôi.

Một người phụ nữ xinh đẹp, một người đàn ông, hai người con, một người cậu bé như người trưởng thành, người khác lại bị mờ đi.

Hàn Y La? Bây giờ ta nhớ rồi, người này ở Trái Đất chính là mẹ của Y Y.

Hàn Từ Lôi nói thầm trong đầu.

Bạch Ân đi đến chỗ của Hàn Từ Lôi, nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định, cung kính lên tiếng:

- Ma Vương đại nhân, người đã có kế hoạch gì cho việc lật đổ ngôi Ma Vương chưa?

Hàn Từ Lôi nhìn Bạch Ân, cười lạnh:

- Trước nhất ta muốn người là thuộc hạ của ta, còn về việc làm gì thì ta sẽ nói cho người sau. Việc lật đổ thì ta đã có kế hoạch ngay từ đầu rồi.

Tà Âm Linh có phản kháng trưng, hỏi:

- Chúng ta sẽ thu thập những người ở trong lâu đài của Ma Vương, sau đó sẽ đánh đổ ông ta phải không?

Hàn Từ Lôi lắc đầu, trả lời:

- Ba người các người là quá đủ rồi.

- Để ta nói chiến thật một chút, ba người đều có được niềm tin cực cao của Ma Vương, điều duy nhất ta cần đó là, hạ độ.

Ba người nghe cái chiến thuật kỳ quái, đồng thanh hỏi:

- Hạ độc?

Hàn Từ Lôi gật đầu, từ không gian Thập Tam Từ Sa lấy ra ba lọ thuốc, ném cho ba người, lên tiếng:

- Đây thuốc do ta tự chế trong suốt 2 năm qua (sự thật là 10 năm trong Thập Tam Từ Sa), thuốc này các người cho Ma Vương uống đi, pha vào thức ăn, nước uống, quần áo, nước tắm tất cả những thứ mà Ma Vương chạm vào, ăn vào đều hạ độc.

Hàn Y La là người thông minh, nàng vừa nghe là biết Lôi Huyết muốn hạ độc toàn bộ lâu đài Ma Vương.

- Như vậy chẳng phải là muốn hạ độc tất cả sao?

- Phải.

Hàn Từ Lôi chỉ trả lời một tiếng, câu trả lời mang theo nụ cười âm lãnh:

- Đừng lo, độc này có tác dụng rất chậm, hạ độc liên tục thì ba ngày sẽ chết, nhưng với lượng độc đó, thì ta nghĩ các người chỉ có thể hạ độc một lần.

- Chỉ hạ độc một lần thì ta sẽ gợi ý cho các người, lọ thứ nhất hạ vào nước, thứ hai hạ vào phòng của Ma Vương, thứ ba hạ vào vườn hoa của Ma Vương.

- Và điều mà ta chắc chắn đó là tất cả mọi người trong lâu đài đều sẽ bị trúng độc, kể cả các người.

- Nhưng đừng lo lắng, vì là hạ độc một lần, và các người chỉ nhận một lượng nhỏ ở bên trong, thời gian để các người chết là ba ngày ba tiếng.

- Thời gian dư ba tiếng, ta sẽ giải độc cho tất cả mọi người, nhưng với Ma Vương thì sáng ngày thứ ba, ông ta đã chết.

Ba người nghe được tác dụng của thuốc ba người đều không có dễ chịu gì, nhưng biết được Lôi Huyết sẽ giải độc thì nửa tin nửa không.

Nhưng nghe đến câu cuối lại có phần kinh ngạc, vì còn dư ba tiếng mà Lôi Huyết lại có thể nói là Ma Vương sẽ chết, cậu cũng nói từ trước là phải hạ độc liên tục mới có thể chết được, nhưng lại nói chỉ có thể hạ độc một lần và quá trình hạ độc này không có được cho là liên tiếp dùng dụng hay sờ vào liên tục thì cái chết vẫn là diễn ra trong ba ngày ba tiếng.

Hàn Từ Lôi có thể thấy được thắc mắc từ họ, cậu cười quái dị:

- Vì ta sẽ giết hán trong đêm, những kẻ muốn sống phải quy thuận ta.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Làm Ma Vương

Ba người Hàn Y La làm theo kế hoạch của Hàn Từ Lôi, quay về lâu đài của Ma Vương, bắt đầu kế hoạch của mình.

Hàn Từ Lôi đi theo phía sau của ba người quay về lâu đài, trên đường quay về, Hàn Từ Lôi suy nghĩ nhiều thứ.

Về việc cải cách lại lãnh thổ và tổ chức của Ma Vương, nhưng trong đầu của cậu lại chỉ toàn là những biện pháp cải cách và cách lãnh đạo, tổ chức của một tổ chức ngầm hay tổ chức hoạt động như ở Trái Đất mà thôi.

Hàn Từ Lôi suy nghĩ thật lâu rồi cũng đưa ra một quyết định thay đổi mọi thứ như ở Trái Đất, thay vì lâu đài thì đập ra mà xây cái khác, cho giống một trụ sở hay một tòa lâu kiến trúc cổ xưa hơn.

Đến được Lãnh Tà, lãnh địa của Ma Vương A Lạp Tề, Hàn Từ Lôi đi dạo quanh khắp nơi khá lâu để chờ đến ngày phải giết tên phụ thân của mình.

- Đêm nay, sẽ dài lắm đây a.

Nhìn ánh trăng đỏ huyết trên bầu trời, Hàn Từ Lôi thảm thán, rồi ngồi ngay cửa sổ ở phòng của Ma Vương.

Ma Vương vừa vào trong phòng, nhìn thấy một thân hình nhỏ nhắn đang ngồi trên cửa sổ, hán phần nộ, quát:

- Kẻ nào to gan, dám xông vào phòng của ta?

- Lôi Huyết.

Hàn Từ Lôi lạnh nhạt nói lên hai từ.

Toàn bộ không gian nơi này đã bị Hàn Từ Lôi phong tỏa, tạo một tầng kết giới, cho dù có xảy ra tiếng động to lớn cỡ nào đi chăng nữa cũng chẳng ai biết, cho dù cả căn phòng này, hay tòa tháp ma vương đang ở đây có sập xuống cũng chẳng ai hay biết.

Hàn Từ Lôi bước xuống, đi nhẹ nhàng về phía Ma Vương, nhìn hắn một lúc, sắc mặt của Hàn Từ Lôi lạnh nhạt đi rất nhiều, nhìn Ma Vương mà lên tiếng:

- Hạ vị Thần trung kỳ, quá tệ đi.

Hàn Từ Lôi nhìn Ma Vương, càng lúc đến càng gần hắn hơn.

Ma Vương nhìn thấy rõ được khuôn mặt của Hàn Từ Lôi không khỏi ngạc nhiên.

- A...Huyết?

Ma Vương lắp bắp lên tiếng, hắn không ngờ người vào phòng của mình lại là Hàn A Huyết, con trai của hắn.

Hàn Từ Lôi cũng không nói gì nhiều, đi đến càng lúc càng hơn nữa, đến chạm mũi chân của Ma Vương chỉ cách vài một khoảng nắm tay, Hàn Từ Lôi đưa lên một ngón tay, chỉ vào mi tâm của Ma Vương.

Ma Vương thì lại không hiểu được tại sao, một uy áp nào đó đang khiến cho hắn không thể nói lên lời, không thể bỏ chạy, cũng chẳng thể lui, cảm giác chỉ muốn quỳ xuống trước mặt của một người cao thượng như là vua hay thần.

- Diệt.

Lời nói vừa ra, đầu của Ma Vương liền nổ tung, máu thịt, tủy lẫn lộn vào nhau, ở phần đầu của Ma Vương chẳng còn gì ngoại trừ bãi huyết nhục dơ bẩn.

- Vì trúng độc nên ngươi không thể tóa ra uy áp của thần để áp chế ta, độc, tác dụng thật sự của nó chính là làm yếu đi sức mạnh của người bị trúng xuống chỉ còn một nửa, cũng như ngươi, một Hạ vị Thần như lại chỉ còn có sức mạnh của Bán Thánh.

Hàn Từ Lôi thâm giả thích, rồi đưa tay bắt lấy một thứ gì đó trong không gian, rồi lại tiếp tục nói "Diệt".

Cái mà Hàn Từ Lôi bắt chính là linh hồn của Ma Vương, chỉ khi nào linh hồn không còn Hàn Từ Lôi mới thỏa mãn, mới từ bỏ cảnh giác, diệt cả linh hồn mới thật sự là giết chết được Ma Vương.

Trời vừa rạng sáng, Hàn Từ Lôi ở trong đại điện của Ma Vương, ngồi lên ngai vàng như một ông vua.

Hàn Từ Lôi vẽ trong không khí một vòng ma thuật, Hàn Từ Lôi nói vào vòng ma thuật kia:

- Tất cả những kẻ ở trong lâu đài Ma Vương này, nếu như không muốn chết trong vòng một canh giờ (2 tiếng), thì mau mau mà tập trung ở đại điện cho ta.

Lời nói vừa dứt thì ba người Hàn Y La, Tà Âm Linh và Bạch Ân đã đi vào, Hàn Từ Lôi cũng không cần nói gì với hai người này, trực tiếp đưa cho bọn họ ba viên thuốc.

Ba người nhận được cũng không nhiều lời liền uống vào, cũng chẳng hoài nghi đây là thuốc thật hay thuốc giả, bọn họ tiếp xúc với Hàn Từ Lôi không nhiều, nhưng cũng biết Hàn Từ Lôi không phải là người nói hai lời.

Lần lượt có một vài người đi tới, Hàn Từ Lôi đưa điều kiện phải thuận thực hắn thì mới được cho thuốc giải.

Những người này khi nhìn thấy Hàn Từ Lôi ngồi trên ngai vàng, có phần kinh ngạc, nhưng bọn họ là những thuộc hạ của Ma Vương, chỉ cần người nào ngồi trên ngai Ma Vương thì chính là Ma Vương của bọn họ, không nhiều lời, những người lần lượt đến đây đều quỳ thuận Hàn Từ Lôi.

Có một vài người sau một canh giờ vẫn chưa đến, hàn Từ Lôi cũng bỏ mặt không thèm lấy một lần quan tâm, bỏ đi.

Những kẻ đến trễ bỏ đến thì Hàn Từ Lôi đã bỏ đi, trước khi rời đi, Hàn Từ Lôi ra lệnh, nếu những người đến trễ thì không cần nhiều lời với bọn họ, trực tiếp ném ra khỏi lâu đài, và bảo bọn chúng chết đi đâu thì chết, đừng chết ở trước lâu đài, gây ô ế.

Những cách làm tàn bạo này, mới có thể sống được trong cái thế giới tàn bạo này, mới có kẻ kính sợ và kính phục.

Trong đêm hôm

Hàn Từ Lôi đi đến phòng của Hàn Y La, cậu ngồi ở cửa phòng, nhìn Hàn Y La, lên tiếng:

- Ngươi muốn ta giết Ma Vương là để ngươi đi đến thế giới phải không? Ngươi nghĩ rằng chỉ cần ta lên làm Ma Vương thì ngươi sẽ được đi đến thế giới

khác một cách tự do mà không ai quản?

Hàn Y La giật thót lên, cô quay lại nhìn Hàn Từ Lôi, nụ cười gượng trên khuôn mặt, nàng ta không biết được tại sao Hàn Từ Lôi lại có thể biết được nàng muốn thế giới khác.

- Phải, người muốn cản ta?

Hàn Từ Lôi chờ người ra một lúc, hắn chờ người này không phải là vì câu trả lời, mà hắn đang nhìn tương lai, xem trước tương lai.

Rất nhanh, chỉ trong vòng ba nhịp hô hấp, hắn đã cười gian trá:

- Không, nhưng người sẽ không thể đi đến thế giới, ta muốn trao đổi mà thôi, người đến người đi đâu có dễ như vậy!

Hàn Y La cau mày, hỏi:

- Ý của người là gì?

- Rất đơn giản a. Chính là cần có người đến đón người thì người mới có thể rời khỏi đây và đến thế giới khác, người đón người sẽ không phải là người ở thế giới này, mà ở thế giới khác.

- Làm sao mà...

Hàn Y La vẫn đang nói, Hàn Từ Lôi đã xuất hiện trước mặt nàng, một ngón tay để lên đôi môi anh đào của nàng, cười đáp:

- Ta thấy được, sẽ có người đến đón người, nhưng nếu người tự tiện bỏ đi, ta sẽ hủy diệt thế giới Tam Thiên mà người yêu quý đấy. Ta nói được làm làm được!

Câu nói cuối cùng, Hàn Từ Lôi nhấn mạnh thanh âm, hình bóng của hắn cũng biến mất dần đi.

Trong những ngày tiếp theo.

Hàn Từ Lôi cứ ở trong phòng, viết rất nhiều thứ, những thứ này Hàn Từ Lôi đều đưa cho Bạch Ân làm hết mọi thứ.

Cứ liên tục một tháng, cuối cùng, Hàn Từ Lôi sai Bạch Ân đi giám sát Hàn Y La, còn hắn thì biến mất ngay sau đó.

Có nhiều tin đồn là hắn đang ẩn trong bóng tối quan sát từng người, lại có tin đồn hắn đang tìm kiếm những thuộc hạ trung thành mới, có những người lại nghĩ rằng hắn đang cố gắng làm một việc mờ ám gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nội đấu gia tộc.

- Aaaaaaaaaaaaaa

Kiệt Khắc đi vào phòng của Dạ Nhược Y, vừa nhìn thấy nàng ở trên giường là Kiệt Khắc lại la hét ầm lên.

Dạ Nhược Y một tay ôm trán, một tay chống xuống giường, nàng trông có vẻ trưởng thành hơn rất nhiều, mái tóc và đôi mắt đều một màu huyết sắc.

- Nhược Y...muội...muội...đi đâu...suốt năm năm nay?

Kiệt Khắc lắp bắp hỏi, nhìn Dạ Nhược Y cứ như nhìn thấy ma.

Năm năm trước, khi Dạ Qua Thần đưa Dạ Nhược Y vào phòng ngủ, kể từ đó chẳng còn ai nhìn thấy Dạ Nhược Y được nữa.

Không hiểu tại sao, nhưng khi Kiệt Khắc nhìn vào đôi mắt như tu la kia, lại có một tia kinh ngạc.

Dạ Nhược Y lắc đầu, nàng không nói gì cả, trầm ngâm một lúc thật lâu, Dạ Nhược Y mới tãi tay xuống, nhìn Kiệt Khắc lên tiếng:

- Kiệt Khắc huynh, chúng ta đến gia tộc thôi, năm năm rồi còn gì?

Kiệt Khắc gật đầu, sau đó, lại chạy đi ra ngoài tìm mọi người.

Dạ Nhược Y ở trong phòng ngấm lại lúc trước.

Nàng khi đang tu luyện gặp phải bình cảnh, không thể lên cấp được nữa, đây chính là hậu quả của việc lên nhiều cấp trong cùng một thời gian ngắn.

Lúc này, Dạ Nhược Y mới lấy ra chiếc hoa tai, không hiểu tại sao, nhưng nàng muốn nhỏ máu thật nhiều vào trong đó.

Khi đổ máu vào trong đó, viên ngọc sáng lên, hút Dạ Nhược Y vào bên trong viên ngọc.

Khi vào bên trong, tu vi của Dạ Nhược Y bị phá vỡ, nhưng sau đó, lại được tu luyện lại mà tăng lên trong viên ngọc.

Bên trong viên ngọc, không chỉ là một không gian giới chỉ mà còn là một không gian tu luyện.

Dạ Nhược Y ở bên trong này không phải là không muốn ra ngoài mà bị bắt buộc phải ở đây tu luyện.

Không gian tu luyện này có linh tính, nó luôn đưa ra yêu cầu để Dạ Nhược Y tập luyện, bên trong có khung cảnh như bên ngoài với hình dạng của một khu rừng.

Có cây cỏ, ma thú, tinh linh, yêu thú và con người.

Những yêu cầu được đưa ra khi Dạ Nhược Y thăng lên một cấp, nàng sẽ đi tìm dược liệu, tập luyện dược, săn bắt ma thú, giết yêu thú,...

Khi ra ngoài được, Dạ Nhược Y nghe chính mình biến mất năm năm liền mất hồn.

Không phải Dạ Nhược Y không quan tâm đến thời gian mình tu luyện bao lâu, mà bên trong đó tính thời gian cho nàng.

Ở bên trong khi hoàn thành tất cả các yêu cầu, thăng lên cấp là không gian tu luyện đề ra, không gian tu luyện báo lên cho nàng khoảng thời gian nàng tu luyện là 200 năm.

Mà bên ngoài giới chỉ mới có năm năm, không bắt ngờ mới là lạ.

Đi ra bên ngoài, Dạ Nhược Y mặc một áo choàng đen, che đi toàn bộ khuôn mặt của mình.

Đi cùng mọi người, Dạ Nhược Y chẳng nói một tiếng gì cả, tất cả những người trong nhóm hay những người ở Diệt Hồn Điện đều đi hết cả, và đương nhiên, Hoàng Kim Lâm và Họa Tiêu Tư là người của Diệt Hồn Điện cũng đi theo.

Đến vùng biển biên giới, người của Diệt Hồn Điện lấy ra trăm con thuyền đi trên biển.

Ở trong thuyền, Dạ Nhược Y nhìn thấy cả bên ngoài, tốc độ của thuyền đi rất nhanh, tương đương với tốc độ của cấp Thần Linh.

Dạ Qua Thần nhìn Dạ Nhược Y từ đầu tới giờ, nhưng lại không hề nhìn thấy được tu vi của nàng, bất đắc dĩ, cậu đến gần Dạ Nhược Y, hỏi:

- Y muội, cấp của muội hiện tại là gì?

Dạ Nhược Y nhìn Dạ Qua Thần, vừa nhìn là nàng đã thấy đại ca của mình ở cấp Thần Linh nhưng lại che dấu còn lại cấp Bán Thánh.

- Thần Linh đỉnh phong.

Vì Dạ Qua Thần là Thần Linh trung kỳ, nên Dạ Nhược Y mới nói mình là Thần Linh đỉnh phong.

Dạ Qua Thần nghe được đáp án cũng có phần kinh ngạc, nhưng lại có phần nghi ngờ.

Ba ngày trên biển.

Cuối cùng mọi người cũng đã đến được Đông đại lục.

Khi đến Đông đại lục, người của Diệt Hồn Điện đi một hướng, Kiệt Khắc cũng tắc ra đi và Dược Tháp, còn Mỹ Lệ A và Đông Phương Nguyệt đi cùng Kiệt Khắc đến Dược Tháp, hai người đang gặp bình cảnh và cần đan dược của Kiệt Khắc, muốn có thì lại phải đến Dược Tháp.

Chỉ còn lại ba người Dạ Nhược Y, Dạ Qua Thần và Vân Phong, nhưng Dạ Qua Thần lại có phần không thích Vân Phong, nên đã ném Vân Phong cho Diệt Hồn Điện.

Cuối thì còn lại hai người Dạ Nhược Y và Dạ Qua Thần đi đến Dạ gia ở Đông đại lục.

Lại mất thêm năm ngày để đến được Dạ gia.

Hai người ở bên ngoài phủ Dạ gia, những người gác cổng ở nơi này không cho hai người đi vào.

Tất cả chủ ý đều tập trung trên người của Dạ Nhược Y, vì nàng quá đáng ngờ, mặc một bộ đồ che kín người, không nhìn thấy rõ được khuôn mặt, thì khó mà người khác không nghi ngờ nàng.

Hai người chỉ có biết đợi chờ Dạ Bạch Ngân đi ra đón mà thôi.

- Hai con chó căng đường này là ai đây?

Một nam nhân tóc vàng bạch kim khinh thường nhìn hai người lên tiếng.

Không hiểu tại sao, nhưng mà xung quanh Dạ Qua Thần muốn xuất hiện ra những tia sét trắng, là ban ngày nên cũng có phần khó thấy được.

Một người nam nhân có đôi mắt dị đồng vô vai của tên nam nhân tóc bạch kim này, lên tiếng:

- Phong Kiếm, đừng có mà gây xích mích với người khác nữa.

- Nếu cậu cứ thích gây xích mích với người khác... hừ, đừng chắc ta vô tâm vô tình.

Một người khác cũng có đôi mắt dị đồng, hai người này ở cách nhau năm bước chân, khuôn mặt của cả hai đều rất giống nhau.

- Lâu rồi không gặp.

Tất cả những người ở đây đều bất ngờ, nhìn người mặt áo đen này.

Dạ Nhược Y từ trong lớp áo choàng lấy ra hai sợi dây chuyền, đưa trước mặt hai người song sinh này.

Hai người vừa nhìn là nhận ra người trước mặt này, cười vui vẻ, đồng thanh lên tiếng:

- Lâu rồi không gặp Nhược Y.

Dạ Nhược Y cười cười, mái tóc vẫn là màu đỏ, nàng không biến thành màu đen được, bèn lấy Lam Xà cắn vào chính mình.

Mái tóc của Dạ Nhược Y biến thành màu đen lại, bỏ lớp áo choàng ra, cười đáp:

- Hai người vẫn không thay đổi a!

Phong Tiêu Gia đi đến gần Dạ Nhược Y, nhìn cả người, vút cảm một cái:

- Mọi thay đổi rất nhiều a, hiện thực hơn trước.

Lời nói vừa xong, từ phía Phong Tiêu Gia một cánh tay vòng qua cổ, siết chặt cổ cậu lại, cười cười:

- A Tiêu Gia à, lâu rồi không gặp nên muốn chết sớm đúng không?

Phong Tiêu Gia cười cười, cố đẩy Dạ Qua Thần ra, nói:

- Không có, ta còn yêu đời lắm a.

Phong Tiêu Viêm lắc đầu, lên tiếng:

- Qua Thần bỏ huynh ấy ra đi, cái tính đó khó mà thay đổi được.

Dạ Qua Thần bỏ tay ra, nhìn Phong Tiêu Viêm cười, hỏi:

- Sao các ngươi lại tập trung ở cửa phủ Dạ gia?

Phong Tiêu Viêm bất ngờ hỏi lại:

- Ta tưởng hai người là người của Dạ gia?

Dạ Qua Thần lắc đầu:

- Bọn ta mới về Dạ gia, vốn dĩ bọn ta ở Tây đại lục.

Phong Tiêu Gia nhìn hai người kinh ngạc, lên tiếng:

- Hôm nay là ngày mà gia tộc nội đấu, để chọn ra người giỏi nhất, tiến nhập cấm địa để có thể tăng lên tu vi.

Dạ Nhược Y chỉ gạt nhẹ một cái, ý hiểu đã hiểu rồi.

Từ trong cửa phủ chạy một thiếu nữ tóc trắng, nhìn thấy thật nhiều người, nhưng trong mắt nàng chỉ có hai người Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y ma thôi.

- Qua Thần huynh, Nhược Y tỷ, hai người cuối cùng cũng tới rồi, có là nhị bá cố gắng thể nào không hả? Không giải thích nữa, đi bảo nhanh lên, chuẩn bị thi đấu rồi!

Hai người chưa kịp phản ứng gì đã bị Dạ Bạch Ngân kéo đi vào trong, nhóm Phong gia cũng đi vào trong theo sau.

Hai người bị đưa đến đại điện, Dạ Tinh Phong cũng ở trong đại điện, bên trong này chỉ toàn là những tiền bối, những người cao tăng ở gia tộc, chứng hề có một đệ tử gia tộc nào ở đây, ngoại trừ ba người Dạ Bạch Ngân, Dạ Qua Thần và Dạ Nhược Y.

- Đây chính là hai đứa trẻ đó sao?

Một lão già tóc trắng bạc gạt đầu lên tiếng, lão chính là nhị trưởng lão trong gia tộc.

Những lão già khác nhìn hai người cũng gạt đầu.

- Bùm bùm bùm.

Một người ngồi ở ghế thượng, đứng dậy lên tiếng:

- Các người ra đấu đi, tên của các người đều có ở trong danh sách hết rồi, nếu như hai người các người thắng, thì ta sẽ cho phép các người vào gia tộc.

Người này, theo phán đoán của hai người thì lão ta chính là đại trưởng lão, đột nhiên cảm tình với lão ta cũng bị mất sạch.

Hai người cũng không nói gì, đi ra ngoài, vừa ra lại nghe thấy tên của bản thân:

- Dạ Kiếm Hoa đấu với Dạ Nhược Y, sà đấu số 3.

- Dạ Qua Thần đấu với Dạ Mộc Ưu, sà đấu số 2.

- Dạ Mộc đấu với Dạ Bích, sà đấu số 1.

Hai người đồng loạt nhảy lên sà đấu, Dạ Qua Thần khi đã lên sà đấu thì chẳng hề che giấu tu vi của mình nữa, mà bộc lộ ra hết, đối thủ vừa thấy tu vi của Dạ Qua Thần liền tự nhận thua khi chưa bắt đầu trận đấu, khiến cậu cảm thấy mình làm hơi lố.

Dạ Nhược Y thì không che hay che cũng như một, đối thủ đều không nhìn ra được tu vi của nàng đến đâu.

- Trận đấu bắt đầu!

Dạ Kiếm Hoa khinh thường nhìn Dạ Nhược Y, lên tiếng:

- Một phé, hừ, dù ngươi là con gái, mặc dù ngươi rất đẹp, nhưng ta cũng không nhường tay, Dạ Nhược Y phải không, biết điều thì tự đi xuống đài cho ta!

Dạ Nhược Y lạnh nhạt, sắc mặt nàng âm trầm như băng lãnh, nhìn Dạ Kiếm Hoa, lãnh huyết nói:

- Muốn nói chuyện với ta? Dùng thực lực của ngươi mà nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đấu với tân gia chủ.

Sắc mặt của Dạ Kiếm Hoa trông phút chốc liền trở nên khó coi, hán biến thành một làn khói tiến đến trước mặt Dạ Nhược Y.

- Hừ, gà chó không bằng.

- Đùng!

Dạ Nhược Y trợn mắt một cái, đám khói trắng đang bay đột nhiên nổ tung, máu tươi đỏ huyết bắn tung tóe khắp nơi.

Những giọt máu bắn vào người của Dạ Nhược Y, sắc mặt của nàng đột nhiên tối sầm lại, nhìn những giọt máu trên người, vút trên khuôn mặt, những giọt máu đỏ huyết ở trên tay.

Đôi môi Dạ Nhược Y lộ ra một độ cong, một đường cong kinh dị mà ma quái.

- Không ổn rồi!

Phong Tiêu Viêm lên tiếng, liếc nhìn qua chỗ của Phong Tiêu Gia, hai người gật đầu một cái, cả hai cùng nhảy xuống dưới ghế, đáp xuống đài.

Kéo Dạ Nhược Y đi vào một căn phòng nào đó của Dạ gia.

Trên ghế thượng, một người trẻ tuổi, độ tuổi cũng ngang bằng với Dạ Qua Thần, mái tóc xanh trời, đôi mắt xanh tựa như bầu trời, nhưng cũng tựa như băng lạnh.

- Người vừa rồi... Dạ Nhược Y? Trùng tên ư?

Người này chính là tân gia chủ gia tộc Dạ gia - Dạ Đường Tam, đường ca của Dạ Nhược Y, ở thế giới này, lẫn cả ở Trái Đất.

Chỗ của Dạ Đường Tam chẳng có ai ở bên cạnh, vì hắn là tân gia chủ nên cũng có phẩm quyền như một gia chủ, những người khác cho dù là trưởng lão cũng không được phép ngồi cạnh hắn.

Một gia chủ cần được thỏa mái nên chỗ ngồi của một gia chủ thường chẳng có người nào ngồi cùng, muốn cái gì thì chỉ cần vẫy tay một cái, thị nữ sẽ lập tức đến và phục vụ ngay.

Những người xem trận đấu của Dạ Nhược Y liền kinh hoàng, một cái ánh mắt cũng có thể giết người, rốt cuộc thì tu vi của con người này là đến đâu?

Dạ Qua Thần khi nhìn thấy máu bắn lên người của Dạ Nhược Y cũng thập phần lo lắng, đi theo hai người Phong Tiêu Gia và Phong Tiêu Viêm.

- Nhược Y, muội không sao chứ?

Dạ Nhược Y gật đầu, một tay che nửa mặt, nhưng nụ cười mà quái thì vẫn còn ở trên khuôn mặt.

Dạ Qua Thần tắc lưỡi một cái:

- Với tình trạng này thì sao làm đâu được những trận sau đây?

Dạ Nhược Y lắc đầu, cười quái dị:

- Không sao, muội sẽ vẫn đấu, nhưng lần này là dùng sức mạnh đơn thuần, không giết mà hành hạ.

Ba người đứng chờ người ra, cười trừ nhìn nhau mà lắc đầu.

Từ trong không gian ma pháp, Dạ Nhược Y lấy ra chiếc hoa tai, đeo lên tai của mình.

Chiếc hoa tai Tinh Từ Lôi này có khả năng áp chế tà niệm trong tâm của Dạ Nhược Y, đeo nó lên là một cách tốt nhất.

Nụ cười biến mất, sắc mặt của Dạ Nhược Y cũng trở nên âm trầm như trước, lạnh nhạt như một khối băng lãnh.

- Được rồi, muội không sao, ba người lo quá rồi đấy!

Dạ Nhược Y cười nhạt nhìn ba người.

Cả ba liếc nhìn nhau, cảm thấy rất lạ.

Phải biết, khi ở Trái Đất, chỉ cần Dạ Nhược Y đối diện với mưa máu hoặc bị máu bắn vào người dù chỉ là một lượng nhỏ, thì cũng đủ khiến Dạ Nhược Y phát điên lên và chém giết loạn xạ.

Nếu muốn cản thì cần phải có mười hai thân thuộc với Dạ Nhược Y kiềm chế nàng lại, còn không thì để khoảng ba canh giờ là sẽ tự hết.

Nhưng trong ba canh giờ này, Dạ Nhược Y đủ thời gian để diệt một đất nước.

Đây có thể nói là tác dụng phụ của thuốc biến đổi con người.

Cho dù đã xuyên qua, thuốc vẫn không biến mất, nó không phải là ăn sâu vào trong máu mà ăn sâu vào trong linh hồn.

Đi ra bên ngoài, Dạ Nhược Y lại nghe tên của mình lên võ đài.

- Dạ Nhược Y lên võ đài thứ 7.

Lần này Dạ Nhược Y cảm thấy rất lạ, lần này chỉ nói tên của nàng mà không nói nàng sẽ đấu với ai.

Dạ Nhược Y cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp nhảy lên võ đài.

Khi lên võ đài, một bóng người dần dần xuất hiện trước mặt Dạ Nhược Y.

Nàng kinh ngạc nhìn con người, sau đó lại cười lạnh lên tiếng:

- Dạ gia chủ, có phải là không hợp quy tắc không?

Dạ Đường Tam cười nhạt, đáp:

- Không hề không hề, chỉ cần ngươi đấu thắng ta, ngươi sẽ thắng mà không cần tiếp tục vào vòng trong, trực tiếp trở thành quán quân.

Dạ Nhược Y cười nhìn Dạ Đường Tam, nàng lắc đầu, chỉ tay về hướng của Dạ Qua Thần, lên tiếng:

- Có lẽ Tam ca nên đấu với Thần ca thì hơn, hai người đều là Thần Linh trung kỳ, đấu với nhau sẽ hợp hơn.

- Vói lại... Ngay cả uy áp của ta, Tam ca cũng không thể đấu lại được đâu.

Dạ Đường Tam bất ngờ, rõ ràng hắn đã che dấu tu vi, nhưng lại không ngờ bị Dạ Nhược Y nhìn thấu.

- Quả nhiên, muội chính là Dạ Nhược Y ở Trái Đất.

Dạ Nhược Y nói:

- Tam ca à, đừng nói đến bây giờ ca còn không biết đấy!

- Phỉng Tiêu Gia, Phong Tiêu Viêm đều là người ở Trái Đất đấy! Tất cả những người từng tiêm qua loại thuốc đó mà còn sống đều xuyên qua thế giới này cả.

- Dù là bị tiêm ở Trụ sở hay ở Viện nghiên cứu, đều bị xuyên đến đây. Mỹ Lệ A, Đông Phương Nguyệt, Dạ Qua Thần, Văn Phong, Kiệt Khắc đều bị xuyên đến đây.

- À đúng rồi, còn có Độc Cô Phong Tử nữa!

Dạ Đường Tam bất ngờ, có một điểm mà cậu không hiểu:

- Kiệt Khắc...đâu có bị tiêm thuốc.

Dạ Nhược Y lắc đầu cười trừ:

- Kiệt Khắc chỉ tiêm một lượng nhỏ vào trong người thôi, huynh ấy tự nghiên cứu ra thuốc và tự tiêm lên chính mình, nên huynh hãy có sức mạnh đánh người đấy!

Dạ Đường Tam gật đầu như đã hiểu.

Nhưng vẫn còn một vấn đề mà Dạ Đường Tam thắc mắc:

- Tu vi của muội?

Dạ Nhược Y để ngón tay lên môi:

- Huynh hiện tại vẫn không nên biết.

Dạ Đường Tam đờ người, lắc đầu cười trừ, hắn biết thế nào Dạ Nhược Y cũng sẽ nói như vậy, cũng sẽ không cho hắn biết tu vi thật sự của mình.

- Đấu thôi.

Một sự thật là Dạ Nhược Y chẳng muốn đấu với người đường ca này chút nào, nhưng với cái tình huống này thì bắt buộc dĩ mà thôi.

Từ không gian Tinh Từ Lôi, lấy ra Demon, biến nó thành lưỡi hái tử thần.

- Keng.

Hai người không biết từ khi nào đã biến khỏi chỗ đứng của mình mà chẳng một ai biết, khi họ biết thì cả hai đều đang đấu với nhau.

Dạ Nhược Y thì không hề đánh vào Dạ Đường Tam, mà những thứ nàng đánh ra đều là những đường chém từ lưỡi hái vào sân đấu.

Còn Dạ Đường Tam thì lại cố gắng bắt kịp tốc độ của Dạ Nhược Y, nhưng mãi vẫn chẳng thể chạm vào một sợi tóc của nàng, dùng trên tay là có một thanh kiếm.

Chưa đầy năm nhịp hô hấp, Dạ Nhược Y đã dừng lại, nàng cười và búng tay một cái.

- Rắc.

Cả sân đấu bị sập xuống, riêng chỗ của Dạ Nhược Y đứng thì chẳng hề bị gì cả.

Những chỗ khác thì đều bị chia cắt, bên cạnh đó, còn có những chỗ bị đâm thủng, Dạ Đường Tam ở trên lồi đài, bị ngã xuống.

Nhìn cả sân đấu này, cũng có phần đoán được, Dạ Nhược Y trên cấp Thần Linh, theo như hần biết thì từ đầu tới giờ, Dạ Nhược Y hoàn toàn không dùng Thần uy hay linh lực, chỉ sử dụng sức mạnh đơn thuần.

- Ta nghĩ muội ít nhất cũng là trên cấp Hạ vị Thần.

Dạ Nhược Y nhìn Dạ Đường Tam không nói gì cả, nàng chỉ im lặng đứng đó chờ kết quả và bỏ đi.

Tiếp theo sau đó là Dạ Đường Tam theo lời của Dạ Nhược Y, đấu với Dạ Qua Thần.

Và kết quả đúng như Dạ Nhược Y đoán, hai người đấu ngang tài ngang sức, không ai chịu nhường ai, rốt cuộc là cùng ngã xuống và có một kết quả hòa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Rời khỏi Tam Thiên.

Dạ Nhược Y ở bên trong một căn phòng của gia tộc, nàng ngồi trên giường, nhắm chặt đôi mắt, trên lòng bàn tay của nàng là chiếc hoa tai.

Ầm ầm.

Đột rung động không gian diễn ra chỉ trong vài khắc, sau đó liền mất đi.

Sự rung động này chỉ có những người ở trong căn phòng mới biết được, nhưng hiện tại thì lại chẳng có ai ở trong căn phòng nay ngoại trừ Dạ Nhược Y ra cả.

Xung quanh căn phòng được Dạ Nhược Y bao quanh ma pháp không gian, bất kỳ sự rung động mạnh nhẹ gì thì bên ngoài cũng chẳng thể nào biết được.

Khi rung động kết thúc, Dạ Nhược Y mở ra đôi mắt nửa đen nửa đỏ, rồi biến thành đen huyền, nàng thờ dài một hơi, thất vọng:

- Lại thất bại nữa rồi! Làm sao để trùng kích với Trung vị Thần hậu kỳ đây? Chỉ có Trung vị Thần hậu kỳ thì ta mới điều khiển được màu sắc của mái tóc, và ta cũng có đủ sức mạnh để đến được Tà Thiên thế giới, mới cứu được mẫu thân của nàng.

Dạ Nhược Y lắc đầu, bước xuống giường, giải đi không gian ma pháp, mở cửa, đi ra ngoài.

- Nhược Y.

Không biết từ đâu, Phong Tiêu Gia đã nhảy tới chỗ của Dạ Nhược Y ôm lấy nàng như một con mèo con làm những

Quả thật là cũng lâu lắm rồi, Dạ Nhược Y mới nhìn thấy cảnh tượng này, và trước sau gì cái cảnh tượng tiếp theo cũng được đoán trước từ đầu.

- Đại ca, ca quá lâu rồi đấy!

Phong Tiêu Gia cười hi hi, Phong Tiêu Viêm cũng chỉ biết cười khỏ, gật đầu nhẹ với Dạ Nhược Y một cái rồi kéo Phong Tiêu Gia đi.

Phong Tiêu Viêm vừa kéo Phong Tiêu Gia vừa quát nắng cậu không ra gì cả.

Dạ Nhược Y cười cười, dù ở nơi nào thì tính cách của mỗi người vẫn chẳng thay đổi gì cả.

- Âm âm.

- Râm.

- Leng keng.

- Đinh đĩnh đang đang.

Dạ Nhược Y lại ngó tới một chỗ xa xa, trên gương mặt cười vui vẻ của nàng, thì ánh mắt của nàng lại vô cùng âm áp.

- Biết ngay là hai cái con người này không muốn có kết quả hòa mà. Mà, cho dù ai thắng thì người kia cũng không phục a.

Dạ Qua Thần và Dạ Đường Tam thà đừng gặp, một khi đã gặp thì đừng thi đấu, mà đã thi đấu thì chẳng ai nhường ai.

Bọn họ lại như trẻ con, lúc nào cũng muốn mình hơn người kia, không bao giờ nhận thua, kiên cường đến cứng đầu, mất khoảng vài ngày để hai người ngừng đấu và làm hòa, nói chuyện vui vẻ với nhau.

- Râm.

Dạ Nhược Y nghe tiếng động càng lúc càng lớn, bất đắc dĩ phải chạy đến chỗ của hai người đó.

- Vụt vụt.

- Két.

- Xẹt.

Hai người Dạ Qua Thần và Dạ Đường Tam đột nhiên dừng lại, nhìn Dạ Nhược Y.

Trên tay của nàng là những đoạn dây màu trắng kim, trên cả bàn tay và những ngón tay.

- Hai người dừng lại được rồi đấy!

Nếu như nhìn thật kỹ thì trên người của Dạ Qua Thần và Dạ Đường Tam đều có những sợi dây trắng kim như ở trên tay của Dạ Nhược Y.

Nếu nhìn rõ hơn thì những sợi dây này bắt đầu và cũng như kết thúc tại tay của Dạ Nhược Y.

Chỉ cần Dạ Nhược Y siết chặt dây một chút thôi, cũng đủ làm cho đầu của hai người lia cổ.

Dạ Qua Thần là người đầu tiên bỏ vũ khí xuống, Dạ Nhược Y cũng thả những sợi dây trắng kim ra, Dạ Đường Tam tiếp theo cũng đồng dạng như vậy.

- Được rồi Y muội, để ca dẫn muội đến cấm địa động.

Dạ Nhược Y bắt ngòe quay lại hỏi:

- Cấm địa động?

Dạ Qua Thần gật đầu:

- Phải đấy! Muội cứ ở trong phòng suốt ngày, cũng hơn nửa tháng rồi còn gì, ca đã đến cấm địa động rồi. Không sao cả, nó không khác gì cấm địa động ở Trái Đất cả, ca nhận được vân ấn của đệ nhất gia chủ gần giống như ở Trái Đất vậy, chỉ còn muội thôi, ca hy vọng là không như ở Trái Đất, từ vân ấn biến thành nguyên ấn.

Ở Trái Đất, Dạ gia cũng là một gia tộc lâu đời, cũng có cấm địa động.

Đi sau và trong hang động, đến cuối động sẽ có một cái hồ nước trong suốt nhìn thấy được cả đáy, nước không sâu, rất nông, một người xuống thì nước cao nhất chỉ ngập tới ngực mà thôi.

Nước tỏa ra ánh sáng xanh nhạt trong hang đen, xung quanh hồ nước, những viên đá cũng bị nhiễm nước mà phát sáng theo.

Cho dù là ở Trái Đất hay ở Tam Thiên thế giới thì Dạ gia đều tổ chức đệ tử nội đấu, chọn ra những người mạnh nhất, và thường chỉ có một đến hai người được chọn.

Đi vào hang động, ngâm mình trong nước hồ, không chỉ tẩy rửa thân thể mà còn tẩy rửa linh hồn, giúp tăng sức mạnh, tu vi.

Những người may mắn sẽ nhận được vân ấn, có bảy loại vân ấn, tương đương với bảy vị gia chủ đầu tiên lập nên Dạ gia như bây giờ.

Lúc ở Trái Đất, Dạ Qua Thần nhận được vận ắn của đệ nhị gia chủ, còn Dạ Nhược Y thì nhận một cái nguyên ắn, nhờ vào cái nguyên ắn này mà có một u linh luôn bám theo nàng, u linh đó chính là Độc Cô Phong Tử.

Khi xưa hần bị đưa đến Trái Đất, nhưng với tình trạng là bị phong ắn, thể xác một chỗ mà linh hồn lại một chỗ.

Chỉ cần ai có khả năng hóa giải phong ắn của hần thì linh hồn sẽ bám theo người đó, nhưng đồng thời người bị hần ám sẽ có một cái nguyên ắn.

Đáng lẽ Dạ Nhược Y là vận ắn của đệ nhất, nhưng ai ngờ, Độc Cô Phong Tử đã đẩy vận ắn ra, thành ra kết quả là Dạ Nhược Y bị ám vào nguyên ắn.

Để hóa giải cái nguyên ắn này thì cần tìm cái thể xác của Độc Cô Phong Tử, mà tgeer xác của hần lại ở sâu dưới biển.

Cả nhóm lúc đó, vì giải ắn cho Dạ Nhược Y mà phải liều mạng xuống biển sâu, kết quả cũng như mong muốn, Dạ Nhược Y được hóa giải nguyên ắn, nhưng cái khổ là Độc Cô Phong Tử hồi sinh, đi theo nhóm của Dạ Nhược Y.

Dạ Nhược Y đi theo Dạ Qua Thần, đến cửa động, Dạ Nhược Y phải tự mình đi vào.

Như ở Trái Đất, nàng đi vào trong,ngâm mình ở trong nước.

Dạ Nhược Y nhắm lại đôi mắt, thay vì tĩnh tâm thì Dạ Nhược Y lại tu luyện.

Hấp thu những nguồn khí tinh khiết từ nơi này, Dạ Nhược Y muốn thử một lần nữa trùng kích đến Trung vị Thần hậu kỳ.

- Âm âm

Rung động trong không gian lại bắt đầu dữ dội hơn, nước trong hồ như là những sợi tơ bay lên, bò lên người của Dạ Nhược Y một cách nhẹ nhàng mà nàng chẳng hay biết gì.

Hai ngày sau.

Dạ Nhược Y đã trùng kích đến Trung vị Thần hậu kỳ từ một ngày trước, nhưng nàng muốn cunhr cố tu vì nên đã ở lại trong cấm địa động tu luyện.

Tu luyện xong, Dạ Nhược Y mở mắt ra, đầu tiên là nhìn xung cả người mình.

Quan sát cả cơ thể một lúc thì Dạ Nhược Y có phần vui mừng, vì nàng chẳng có nguyên ắn hay vận ắn gì cả.

Vận ắn tượng trưng cho người có chức quyền rất cao trong gia tộc, hơn cả gia chủ, là người có thể phế bỏ gia chủ, lập gia chủ mới, cũng chính là yếu nghiệt của gia tộc.

Nếu như Dạ Nhược Y có vận ắn thì chẳng khác gì là nàng lại phải ở trong gia tộc ba năm mới có thể rời khỏi gia tộc.

Ngẫm nghĩ, theo suy nghĩ của Dạ Nhược Y thì vận ắn là sức mạnh, có khả năng tăng sức mạnh cho người sở hữu, nhưng trong sách ở gia tộc mà trên đường tới, Dạ Qua Thần có kể qua.

Nếu như lên một cấp bậc nhất định nào đó thì vận ắn sẽ tự chuyển hóa thành sức mạnh nhằm tăng tu vi, đây cũng là cách duy nhất mà không cần ba năm vẫn có thể rời khỏi gia tộc.

Dạ Nhược Y vui mừng trong lòng, nàng không đi ra ngoài, nàng ở trong động, lấy ra viên đá nhiều màu mà Tà Âm Linh từng đưa cho nàng.

Ném nó vào không trung, một lỗ hổng không gian hiện ra, không gian xung quanh nó bị bóp méo lại, đây là một vật dẫn, vật dẫn đưa Dạ Nhược Y nàng đến Tà Thiên thế giới.

Không ngần ngại, Dạ Nhược Y trực tiếp đi đến lỗ không gian, đi thẳng vào bên trong, rồi biến mất khỏi Tam Thiên thế giới một cách âm thầm mà không ai hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lãnh Huyết.

Dạ Nhược Y không biết bản thân mình từ lúc nào đã đến một thời không khác, khi phát giác ra thì chính nàng đang ở trên một cái đỉnh núi cao.

Nếu như đi xuống núi thì có lẽ phải mất vài canh giờ, nên Dạ Nhược Y quyết định từ trên đỉnh núi nhảy xuống.

Cứ để cho bản thân bị rơi xuống, Dạ Nhược Y chẳng làm gì mà hiện tại cái nàng muốn là tìm được tung tích của mẫu thân.

- Âm

Dạ Nhược Y đáp xuống đất, quên mất giảm trọng lực cơ thể lại, cuối cùng thì đáp xuống tạo thành một lỗ hổng to tướng trên đất.

Mà dù gì cũng là lỡ rồi thì thôi vậy, cứ mặc nó như thế, Dạ Nhược Y đi dạo xung quanh nơi này, nơi dưới chân núi không phải là thôn xóm hay làng mạc, mà là một cánh rừng rộng lớn.

Đi dạo một lúc lâu, Dạ Nhược Y thấy được một ngôi nhà bị bỏ hoang trong khu rừng, ngôi nhà này thật sự hết sức bình thường.

Bên ngoài là ngôi nhà được xây bằng gỗ đơn sơ, bên trong cũng chẳng có gì ngoài nền đất.

Dạ Nhược Y quyết định sẽ ở trong đây vài ngày để tìm tung tích của mẫu thân.

Nhưng muốn tìm tung tích thì tốt nhất nên đi hỏi người xung quanh một chút và cũng nên biết được, nơi này là nơi nào đã chứ.

- Ô, có người!

Dạ Nhược Y từ xa nhìn thấy ba người đang đi chung với nhau, chạy đến chỗ của bọn họ, hỏi:

- Cho ta hỏi một chút được không? Nơi này là nơi nào? Thuộc đất nước nào, và ai là người đứng đầu nơi này?

Ba người kia sững sờ nhìn Dạ Nhược Y một hồi, những người này bị thu hút ánh nhìn vào mái tóc và đôi mắt đỏ huyết của nàng.

Một người trong nhóm trấn tĩnh, liền đáp:

- Nơi này là Huyền Âm Thiên Mộng, thuộc Âm Mộng Tà Thiên, Âm Mộng Tà Thiên là lãnh địa của Đại Ma Vương Lôi Huyết.

Nghe đến tên của Lôi Huyết, Dạ Nhược Y mừng thầm, liền hỏi tiếp:

- Vậy lâu đài của ma vương Lôi Huyết ở nơi nào?

Hai người còn lại cũng đã tỉnh táo, một người trong đó chỉ về phía Đông lên tiếng:

- Người cứ đi về phía Đông ba ngàn dặm sẽ nhìn thấy một tòa lâu đài hắc ám, nơi đó, chính là nơi của Đại Ma Vương Lôi Huyết.

Dạ Nhược Y chấp hai tay lại, nói:

- Đa tạ!

Dứt lời, con người của nàng cũng biến mất khỏi tầm mắt của những con người này, đi về hướng Đông.

Nhưng chỉ mới đi được có vài dặm, còn chưa ra khỏi khu rừng này thì đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến Dạ Nhược Y không ưa rồi.

Một đám người quay quanh một con người đánh đập, đánh bọn công tử sa hoa, kiêu ngạo, Dạ Nhược Y sẽ chẳng quan tâm, nhưng đây là bọn họ đánh một tên ăn mày còn không có khả năng chống trả.

Nhìn cảnh tượng này, thật là khiến Dạ Nhược Y tức chết mà, muốn lại đó, mà đánh cho đám người kia không còn chút máu.

Nhưng nhớ lại, nơi này là Tà Thiên thế giới, chỉ có cái gọi là tà ác, không có cái được gọi là thiện lương, lại càng không thánh nhân.

Nơi này, chỉ có tà ác mới được phép sống.

Những người đang đánh tên ăn mày nằm dưới đất kia dừng lại, một tên đại hán trong đó quát lạnh:

- Nếu bọn ta còn thấy người, thì người chết chắc!

Hắn ta vừa nói, ngón tay hắn vừa đưa qua cổ, hừ lạnh bỏ đi.

Nhưng người khác cũng đồng loạt bỏ đi theo sau.

Còn lại tên ăn mày nằm la liệt dưới đất.

Dạ Nhược Y từ xa đi đến, nhìn tên ăn mày rác rưởi, đáng thương hại này mà rù lòng thương, kéo lê lét hắn trên mặt đất, đi về đến nhà hoang.

Vì kéo hấn mà Dạ Nhược Y không thể chạy nhanh được, chỉ đi từ từ mà kéo hấn đến nơi.

Đến ngôi nhà hoang thì sắc trời đã tối, nàng chỉ có lác đầu, ném tên ăn mày tùy tiện vào chỗ nào đó cho xong việc.

Đi trong rừng vào ban đêm thường sẽ chẳng có may mắn chút nào, với những người khác thì chẳng biết thế nào, nhưng đối với Dạ Nhược Y thì là xui xẻo đầy đủ.

Đi vài bước không gặp bọn người tập kích, thì cũng là gặp thú triều tấn công, hết chỗ xui để nói.

Cứ mười lần thì hết mười lần là như vậy, trên đường đi là cứ gặp người đến đánh, không người cũng là thú, còn không là bị mất phương hướng.

Thở dài một hơi, Dạ Nhược Y nhắm mắt lại.

Sáng hôm sau.

- Đây, đây... tóc đỏ, dậy đi!

Dạ Nhược Y đột nhiên tỉnh dậy, nhìn con người trước mặt này.

Con người trước mặt này chính là tên ăn mày hôm qua, nhưng bây giờ, có vẻ như khác hơn trước rồi, hấn ta tuy ăn mặc rách rưới như cả người thì vẫn rất sạch sẽ.

Mái tóc đen dài nửa lưng, được cột thấp một cách tùy tiện, mái trước thì lại lộn xộn che đi một phần nào đó con mắt đỏ bên trái, còn con mắt phải thì bị mái tóc lộn xộn kia che khuất toàn bộ.

Mái tóc đen, mắt đỏ, thật sự nhìn hai đặc điểm chung này khiến Dạ Nhược Y nhớ đến Hàn Tử Lôi, hấn cũng có mái tóc đen, đôi mắt đỏ huyết.

Tên ăn mày này liếc nhìn Dạ Nhược Y, hấn lui về phía sau vài bước, lấy tay che lại cơ thể, ngập ngừng, lo sợ lên tiếng:

- Người muốn gì...sao lại nhìn ta chăm chăm như thế? ... Chẳng lẽ người muốn cưỡng hiếp ta? Ta không có hứng thú với con trai đâu a.

Trên mặt của Dạ Nhược Y xuất hiện hai đường hắc tuyến, quát:

- Ăn nói nhảm nhí, ta mà có hứng thú với tên ăn mày như người? Nói lại thử xem! Xem ai nhìn chăm chăm ai? Và hơn hết, người đang ở trên người ta đó!

Tên ăn mày nhìn lại, đúng là hấn đang áp sát Dạ Nhược Y. (lưu ý Dạ Nhược Y là đang dựa lưng vào tường)

Hấn đứng dậy lui ra sau vài bước, lên tiếng:

- Ta thấy người ngủ say quá, kêu mấy lần người cũng không dậy, nên mới...

Tên ăn mày đỏ mặt nhìn Dạ Nhược Y, hấn không biết tại sao mình lại đỏ mặt như thế này, đó rõ ràng là con trai, nhưng tại sao lại khiến tim hấn đập loạn xạ như vậy?

Dạ Nhược Y kinh ngạc, một tay ôm đầu, nàng không dám tin:

- Mình ngủ ư? Rõ ràng từ khi xuyên không đến đây, mình chưa một lần nào, chỉ có một lần là do Dạ Qua Thần cho mình thuốc an thần mới ngủ thiếp đi, nhưng không đến mức khiến mình ngủ say.

Không đúng a!

Dạ Nhược Y bừng tỉnh, nếu thật sự là nàng ngủ thì chắc chắn sẽ nằm mơ, mơ về con người mà nàng mong nhớ nhất, nhưng tại sao? Tại sao lần này nàng ngủ lại không mơ về con người đó?

Trên đời này chỉ có hai thứ làm Dạ Nhược Y ngủ, thứ nhất chính là thuốc an thần liều mạnh, thứ hai chính là người nàng yêu nhất, Hàn Tử Lôi.

Ở bên cạnh Hàn Tử Lôi, Dạ Nhược Y cảm thấy rất ấm áp, cảm giác an toàn, nàng có thể đặt cả mạng sống của mình cho Hàn Tử Lôi, đây chính là lí do, chỉ cần có Hàn Tử Lôi ở bên cạnh là Dạ Nhược Y sẽ ngủ.

Đó trở thành thói quen của nàng, nhưng, Hàn Tử Lôi đã chết, cảm giác an toàn cũng mất đi, nàng chẳng tin tưởng ai, hay muốn đặt cả mạng sống của mình vào người nào cả.

Vậy mà, ở bên cạnh tên ăn mày, nàng lại ngủ say như chết ư?

Vô lí hết sức a.

- Nè... tên của là gì?

Dạ Nhược Y trấn định lại tâm thần, nhìn tên ăn mày mà hỏi hần.

Tên ăn mày cười híp mắt trả lời:

- Tên của ta là Lãnh Huyết.

- Lãnh Huyết?

Dạ Nhược Y tự làm bầm một mình, nàng nhìn hần, thăm nghĩ:

- Trùng hợp sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Nhận một món nợ.

- Nè, người có thể cho ta biết...Ma Vương Lôi Huyết có thuộc hạ nào tên là Hàn Y La không?

Dạ Nhược Y ngập ngừng một chút lên tiếng.

Lãnh Huyết nhìn Dạ Nhược Y, hần cười híp mắt:

- Có đấy a! Nhưng mà ta từng nghe nói, Hàn Y La phải ở trong lâu đài Ma Vương vĩnh viễn, trừ khi...có người thân đến đón cô ấy, thì Hàn Y La đó sẽ được tự do, nhưng đổi lại, người thân đó phải ở lại, thế chỗ cho Hàn Y La.

Dạ Nhược Y gật đầu, nàng như không nói gì nữa, lẳng lặng bỏ đi ra ngoài.

Lãnh Huyết cũng thờ ơ trước mặt Dạ Nhược Y.

Lúc này, hần mới nhớ tới, người con trai này, như rất quen thuộc, mà cũng rất xa lạ, cảm giác này thật khiến hần khó chịu.

Lãnh Huyết đứng dậy, chạy ra khỏi căn nhà hoang, bây giờ, hần lại muốn tìm lấy con người này, hần thật sự muốn xác định, con người này có phải là người hần luôn tìm kiếm hay không?

Cứ chạy mãi, cho đến khi, Lãnh Huyết nhìn thấy một cô gái, ăn mặc thủy mị, mái tóc đen thả dài như thác chảy.

Hần chạy đến, nhìn cô gái xinh đẹp một cách yêu mị này, hỏi:

- Cho ta hỏi, người có nhìn thấy một tên nam nhân tóc đỏ, mắt đỏ đi qua đây không?

Cô gái có mái tóc đen này nhìn hần, nàng cười nhạt một cái, tay chỉ về hướng Tây lên tiếng:

- Hần đi về hướng Tây.

- Đa tạ.

Lãnh Huyết chấp tay một cái, rồi biến mất.

Người con gái này cười yêu mị, ngón tay đặt trên môi anh đào xinh đẹp của mình, nàng cười lạnh:

- Đại Ma Vương Lôi Huyết. Qua được mắt Dạ Nhược Y ta sao?

Người con gái này đúng chính là Dạ Nhược Y, nàng vốn dĩ định đóng là người thân của Hàn Y La đến đón nàng, nhưng bây giờ, lại nhìn thấy Lãnh Huyết quan tâm đến con người huyết sắc của bản thân mình.

Nên Dạ Nhược Y lại quyết định, trở thành một người con trai huyết sắc.

Nàng nghĩ rằng đây cũng chính là cách tốt nhất, có hai lý do mà Dạ Nhược Y muốn sử dụng thân phận số 13.

Thứ nhất, Đại Ma Vương Lôi Huyết có hứng thú với người con trai huyết sắc như số 13, chứ không phải là người con gái thủy mị.

Thứ hai chính là vì mẫu thân của nàng, nếu sử dụng thân phận số 13 mà không nói ra tên của nàng, thì chắc chắn sẽ không làm cho Hàn Y La đau lòng.

Trong tí tít, Dạ Nhược Y đã thay đổi từ trên xuống dưới, đi thẳng về hướng Đông, đến lầu đài Ma vương.

Nửa ngày sau.

Dạ Nhược Y đã đến trước cửa lầu đài, những tên lính gác bên ngoài cổng thì đều là nằm la liệt dưới đất, có thể sẽ không bao giờ dậy nổi.

Đi vào bên trong, cái đầu tiên mà Dạ Nhược Y cần làm đó chính là tìm Hàn Y La.

Không hiểu rõ về cái lầu đài này, nên Dạ Nhược Y phải đi từng nơi trong lầu đài để tìm kiếm mẫu thân.

Đi đến hết ba chỗ trong lầu đài, lúc này Dạ Nhược Y mới nhận ra một điều.

Bên ngoài lầu đài thì nhìn rất xa lạ, nhưng bên trong thì lại được thiết kế y như trụ sở chính, từ lối đi, nơi ở, vị trí của các căn phòng.

Vậy, nếu nơi này thiết kế giống trụ sở chính, thì Dạ Nhược Y đoán được, Hàn Y La bây giờ đang ở đâu rồi.

Chạy đi đến phòng biệt lập, nơi này những người ở trong phòng này tất cả đều là tập trung vào việc làm trên giấy, lo viết những bài báo cáo cho cấp trên.

Quả thật đúng như Dạ Nhược Y đoán, mẫu thân của nàng ở trong đây, nhưng không tệ như nàng nghĩ.

Hàn Y La ở trong đây không hẳn phải làm nhiều việc của cấp trên, chỉ viết ba bốn giấy báo cáo, bên cạnh lại có người hầu hạ tận tình, còn là người mình tin cậy nhất là Tà Âm Linh.

Mọi thứ trong phòng đều đầy đủ, không thiếu một cái gì, có những vật dùng, thêm những căn phòng khác, nhưng một ngôi nhà nhỏ đầy đủ tiện nghi.

- Người là ai?

Hàn Y La nhìn thấy Dạ Nhược Y, nàng nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

Dạ Nhược Y không trả lời, nàng đi đến đó, cười nhạt, đôi mắt lạnh lẽo trong sâu thẳm là kích động cùng vui sướng.

Biết bao lâu rồi? đã trải qua bao lâu rồi?

Khi nàng mới được năm tuổi đã mất cả cha lẫn mẹ, hơn hai mươi năm đau buồn, thiếu đi tình thương của cha mẹ, rồi bây giờ, đã có cha, nhưng lại không có mẹ.

Dù mẹ còn sống, nhưng lại không ở cùng nhau, sự đau lòng này thật sự khiến Dạ Nhược Y buồn bực không thôi.

Thời gian tám năm, sau tám năm trời, cuối cùng thì Dạ Nhược Y cũng gặp được mẫu thân, nhưng bây giờ, nàng lại cười trong đau khổ, nàng không biết đến khi nào một nhà bốn người mới được đoàn tụ?

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta vì một người đến đón người.

Dạ Nhược Y lạnh lẽo lên tiếng, dù chính mình con của mẹ, nhưng chỉ cần một sơ hở nhỏ, Hàn Y La sẽ biết được mà đau lòng đến buồn bã mất.

- Người nào?

Hàn Y La kinh ngạc hỏi, đôi tay ngọc của nàng run run, nàng sợ hãi, nàng lại ngập ngừng lên tiếng:

- Có phải...có phải người đó là con của ta?

Dạ Nhược Y gật đầu.

Hàn Y La liếc nhìn Tà Âm Linh, hai người trao đổi bằng mắt, Hàn Y La cuối cùng nhìn Dạ Nhược Y, nàng đứng dậy, đến gần Dạ Nhược Y, lên tiếng:

- Con của ta? Đó là đứa con gái của ta hay là đứa con trai của ta?

Dạ Nhược Y nhắm nghiền đôi mắt, tại sao nàng lại nhắm mắt lại? Vì bây giờ, trước mắt nàng, chính mẫu thân nàng đang khóc, nàng làm sao dám nhìn người mình yêu quý nhất khó chứ?

Lắc đầu, nàng không nói một lời mà chỉ lắc đầu, rồi lại từ không gian Tinh Từ Lôi lấy ra một viên ngọc nhiều màu do Tà Âm Linh từng đưa cho nàng, hướng Hàn Y La ném nhẹ tới.

Hàn Y La vừa nhìn thấy viên đá liền kinh ngạc, nàng vẫn còn có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng thật không ngờ, bản thân lại bị truyền tống đi ngay lập tức.

Tà Âm Linh nhìn Dạ Nhược Y, nàng không hiểu tại sao, bản thân nàng lại sợ hãi con người huyết sắc này như vậy?

- Ngươi là ai?

Dạ Nhược Y không nói lời nào, liền chạy ra cửa sổ, lập tức nhảy xuống dưới.

Nàng vừa biến mất, một con người khác liền chạy đến, hắn cũng như nàng nhảy xuống dưới bằng đường cửa sổ.

- Rầm, rầm

Hai tiếng động run trời lở đất.

- Ngươi phiền phức quá!

Dạ Nhược Y bức bối, đối diện với tên Đại Ma Vương Lôi Huyết, nàng khinh thường hắn, cùng bức tức hắn.

- Ngươi để cho Hàn Y La đi, thì ngươi phải ở đây làm thay cho nàng ta, ngươi có biết Hàn Y La đã nợ chỗ bọn ta bao nhiêu không?

Dạ Nhược Y kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Dạ Nhược Y biết được mẫu thân của nàng nợ Tà Thiên thế giới.

- Nợ cái gì?

Nàng cau mi hỏi.

Lôi Huyết chính là Hàn Tử Lôi, hắn cười nhạt:

- Nàng ta nợ bọn ta một cái mạng.

- Cái mạng?

Hàn Tử Lôi gật đầu:

- Phải, đứa con gái của nàng khi sinh ra đã khó sống, vì muốn giữ lại sinh mạng cho đứa con gái của nàng ta, nên nàng ta đã ký kết với Ma Vương là cha của ta về món nợ này, cứu một mạng cho con gái, nàng ta sẽ dùng mạng của mình bảo vệ cho Ma Vương, và bây giờ, chính nàng phải trả nợ đó cho ta.

- Nhưng thật không ngờ lại bị ngươi đưa đi, có phải là quá bất công không? Ngươi muốn kiểm chứng không? Đây này, giấy nợ vẫn còn đây này!

Một tờ giấy từ không trung rơi xuống trước mặt Dạ Nhược Y, nàng cầm lấy tờ giấy này, quả thật đúng như những gì hắn nói.

Nếu như là vì nàng mà mẫu thân phải trả giá bằng mạng sống của mình, thôi thì nợ của ai người đó trả, cho ai thì để người đó trả, dĩ nhiên, món nợ này là do nàng làm ra, tự nàng trả.

- Được rồi, món nợ này, ta trả cho Hàn Y La, nhưng trước nhất ta còn có một chuyện trọng yếu cần phải làm.

Hàn Tử Lôi cười híp mắt, từ trong không gian trước ngực, hắn lấy ra một con rắn, đưa trước mặt Dạ Nhược Y, lên tiếng:

- Ngươi là muốn con huyết xà này?

Dạ Nhược Y đơ người, hóa ra Huyết Xà bị hắn lấy đi từ lúc nào không hay, nhớ lại lúc trước bản thân ngủ quên, nàng thầm tự chửi bản thân.

- Phải, trả cho ta!

Dạ Nhược Y gật đầu, Hàn Tử Lôi ném con rắn về phía Dạ Nhược Y.

Lúc này đây, Dạ Nhược Y mới để ý, hắn bây giờ là chỉ có con mắt tím bên phải, còn con mắt đỏ bên trái lại bị che mất.

- Tên của ngươi là gì?

Hàn Tử Lôi vẫn luôn tò mò tên của Dạ Nhược Y, đến bây giờ, hắn mới có dịp hỏi ra tên của nàng.

Dạ Nhược Y nhìn hắn, trả lời:

- Số 13.

- Vậy à?

Dạ Nhược Y gật đầu, Hàn Từ Lôi thở dài một hơi rồi quay với vẻ mặt đầy thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Khất cái nhiều trò.

Nhiều ngày trôi qua.

Dạ Nhược Y ở trong lâu đài ma vương cứ như ma như quỷ, xuất ẩn xuất hiện, sự tồn tại của nàng quá mức mờ nhạt, mờ nhạt đến nỗi chỉ có một người biết nàng ở trong lâu đài của ma vương này, người này chẳng ai khác là kẻ đã lôi nàng vào lâu đài - Hàn Từ Lôi.

Suốt ngày, Dạ Nhược Y chỉ quanh quẩn xung quanh bên ngoài lâu đài, xa hơn nữa là đi đến biên giới các nước lân cận.

Nghĩ đến chẳng có việc gì làm, Dạ Nhược Y muốn đi tìm kiếm Đại Ma Vương Lôi Huyết, nhưng khi đi tìm hán lại bất ngờ biết được, hán ta chẳng còn ở trong lâu đài nữa rồi.

Ngẫm nghĩ một hồi, Dạ Nhược Y nhớ tới lần đầu tiên gặp hán ta, chính là một tên khất cái lan thang, bị cho ăn đập một trận.

Mà hiện tại, Dạ Nhược Y lại không muốn dùng cái thân hình huyết quỷ này đi tìm hán, nàng liền biến đổi đôi mắt và mái tóc thành một màu đen huyền đi tên cái tên khất cái Lãnh Huyết kia.

Đi tìm kiếm hết ba khu rừng lân cận, Dạ Nhược Y không tìm được tên khất cái Lãnh Huyết đó, nàng nghĩ rằng, cần phải đi qua đất nước khác xem như thế nào.

Mất cả năm ngày, cuối cùng, Dạ Nhược Y cũng tìm thấy tên khôn nạn Đại Ma Vương Lôi Huyết và cũng là tên khất cái Lãnh Huyết đó.

Hán ở chẳng đâu xa, cách lâu đài mười đất nước từ hướng Đông, một ức ba vạn năm ngàn dặm, không hiểu tại sao, nhưng có lẽ hán ta có sở thích bị người khác đánh thì phải?

Lần tiếp theo gặp hán cũng là với tình trạng bị một nhóm người đánh cho te tua.

Nhưng lần này, Dạ Nhược Y chẳng làm gì cả, chỉ đứng ngoài mà quan sát, kết quả thật khiến Dạ Nhược Y bất ngờ, những tên bị đánh kia bỏ đi được trăm bước chân liền bị nổ banh xác mà chết.

Dạ Nhược Y theo dõi đám người kia, khi bọn chúng bị chết rồi, thì quay lại chỗ của Hàn Từ Lôi.

Khi quay lại thì nhìn thấy hán đang lão đảo đứng lên.

Thôi thì cố làm một người tốt tới giúp hán đứng dậy.

Dạ Nhược Y đi tới, dìu hán đứng dậy, nàng nhìn cả khuôn mặt và cơ thể bầm dập, lác đầu mưng thành tiếng:

- Ngươi đến hết thuốc chữa, ngươi là kẻ không nỡ hay là chỉ sống bằng một cái nơ-ron?

Hàn Từ Lôi đứng dậy, nghe nữ nhân tóc đen này nói, hán liền kinh ngạc, cách chửi mắng có phần giống với con người mà hán yêu thương nhất - Y Y.

- Ngươi nói gì vậy chứ? Một cái nơ-ron? Vậy mà, ta vẫn hoạt động và sống được sao?

Dạ Nhược Y gật gù:

- Phải nhì! Đúng là một chuyện thần kì a.

- Ngươi...

Dạ Nhược Y khinh thường trừng to mắt với hán.

Nhưng nàng cũng như hán, lại có cảm giác rất quen thuộc trên con người này, có gì đó rất lạ, rất thân quen, cảm giác thật là lạ.

- Người tên gì?

Hàn Từ nhìn Dạ Nhược Y hỏi tên nàng.

- Xưng tên của người trước.

Hàn Từ Lôi tự đánh vào đầu mình một cái, hấn thẳm trách, tại sao mình lại quên chuyện này chứ, muốn hỏi tên ai đó thì cần phải nói tên của mình ra chứ!

- Lãnh Huyết. Còn người?

- Dạ Nhược Y.

Dạ Nhược Y với thân hình này thì nàng chẳng hề có ý che dấu tên thật của mình, nàng không thể dùng cái tên số 13, chỉ còn lại một cái tên là Dạ Nhược Y nên đành phải sử dụng cái tên này, nói nàng nghĩ ra tên khác, có chết cũng chưa nghĩ ra được.

Hàn Từ Lôi sau khi nghe tên của Dạ Nhược Y thì trầm ngâm một hồi lâu.

Dạ Nhược Y... Nhược Y... cuối tên có cùng chữ Y Y, nhưng màu sắc lại không giống, với lại, đây là nữ, còn Y Y trong ký ức của ta lại là nam nhân, giọng của con người này rất trong như chuông bạc, của Y Y thì lại khàn khàn... khá giống với giọng của số 13.

Lắc đầu một cái, Hàn Từ Lôi cười cười nhìn Dạ Nhược Y, lên tiếng:

- Ta gọi người là Dạ được không?

Dạ Nhược Y nhìn Hàn Từ Lôi, nàng ngây người cũng một hồi giống Hàn Từ Lôi, trong đầu suy nghĩ gì đó, sau đó cất tiếng:

- Được thôi! Vậy ta gọi người là Sangué được không?

Hàn Từ Lôi nghe đến Dạ Nhược Y gọi mình là Sangué liền giật mình.

Ở Trái Đất, chỉ có người trong tổ chức mới biết được tên danh của Hàn Từ Lôi chính là Sangué, Sangué ở trong tiếng Ý có nghĩa là Huyết. Cũng vì thế mà theo như tên mà Hàn Từ Lôi lấy Lãnh Huyết trong tiếng Ý là Freddo Sangué.

Trong một khoảng thời gian dài ở Trái Đất, tên danh Freddo là của Dạ Qua Thần, nhưng vì một nhiệm vụ mà Dạ Qua Thần mất tích, nên Hàn Từ Lôi đã lấy cả hai tên danh ghép lại với nhau trong khoảng một thời gian dài hơn ba năm.

- Sao...

Hàn Từ Lôi trầm mặt một lúc, khi ngược lên muốn nói cái gì đó, thì phát hiện ra Dạ Nhược Y đã biến mất.

Dạ Nhược Y thì đang ở trên những hàng cây chạy lộn xộn, chẳng có một trật tự gì cả, mặt nàng đỏ đến cả cổ như uống rượu say.

Trong miệng lẩm bẩm:

- Dạ Nhược Y ơi, Dạ Nhược Y! Sao người lại có thể gọi tên của Lôi cho một người xa lạ như thế này.

Vừa nói hết câu, Dạ Nhược Y đột nhiên dừng lại, nàng lẩm bẩm tiếp:

- Lôi? Lãnh Huyết? Lôi Huyết? Freddo Sangué... Lôi - Sangué? Hai cái tên này đều rất là liên quan đến nhau, Lôi có danh trong tổ chức là Sangué... Mỹ Lệ Á nói Lôi đã chết...hay Lôi đã xuyên không? Lôi chính là Lôi Huyết?

Dạ Nhược Y có một tràng câu hỏi trong đầu, không có lời giải.

Biến đổi mái tóc và đôi mắt thành một màu đỏ, Dạ Nhược Y đi gặp Hàn Từ Lôi, hấn vắn đi quanh nơi đó.

Nàng xuất hiện trước mặt hấn, trong tay cầm Demon hướng về hấn mà đâm chém.

Hàn Từ Lôi phản xạ rất nhanh, liên tục tránh né những đòn tấn công của Dạ Nhược Y, tìm được một yếu điểm, hấn lợi dụng thời gian, ngưng động lại trong giây lát, đánh vào cổ tay nàng, sau đó lại nắm lấy, khóa lấy cả hai tay.

- Sao người lại đến đây?

Hàn Từ Lôi tỏ ra uy áp, cảm nhận uy áp khủng khiếp này, nhưng cái hàng cây xung quanh vỡ vụn ra, rất nhanh đã mất đi sự sống.

- Che dấu thật sâu, không ngờ người lại là Thượng Thần sơ kì.

Dạ Nhược Y cười nói.

Hàn Tử Lôì sắc mặt rất lạnh nhạt, nhìn Dạ Nhực Y, hỏi lại:

- Sao ngươi lại ở đây?

- Ngươi đến được, ta sao lại đến không được?

Hàn Tử Lôì thả tay Dạ Nhực Y ra.

Dạ Nhực Y lùi về sau vào bước, nhìn Hàn Tử Lôì, nàng thâm trách, phải nghĩ ra cách khác để tiếp xúc hẳn thôi.

Hàn Tử Lôì nhìn Dạ Nhực Y thờ dài, lên tiếng:

- Được rồi, quay về lâu đài thôi. Ngươi hộ tống ta!

Quả thật làm chuyện này đối với ai Dạ Nhực Y cũng sẵn lòng nhưng với cái tên khát cái khôn nạn này thì không.

Rõ ràng hẳn mạnh hơn nàng, hẳn lợi hại hơn nàng, tu vi lại trên cả nàng, vậy tại sao lại cần nàng hộ tống? Đúng là một tên lẩm điều, ra về.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đấu với Đế Linh.

- Cột cét.

Một người mở cửa đi vào, vừa vào trong nữ nhân mở cửa liền cảm thấy uy áp nặng nề, rung động trong không gian lại thật dữ dội.

Nàng nhìn đến một góc tối trong căn phòng, tò mò đi tới, nàng nhìn thấy một con người đang tu luyện.

Những luồng sáng đen và đỏ quay quanh con người huyết sắc này, từ từ hòa nhập vào người của kẻ này.

Từ luồng hắc khí đi vào, mái tóc lại trở thành một màu đen, huyết khí đi vào, mái tóc thành màu đỏ, cứ liên tục như vậy không ngừng.

Cho đến khi, những luồng khí hòa nhập vào người của con người này toàn bộ, thì những luồng khí mới xoay quanh, lần này thì là tỏa ra ánh hào quang huyết sắc.

Thăng cấp thành công.

Dạ Nhực Y từ từ mở mắt ra, nhìn thấy trước mặt của mình là một nữ nhân, nhìn lướt qua nàng cũng nhận ra con người trước mặt này là ai rồi, Tà Âm Linh.

- Dạ Nhực Y...sao ngươi lại lấy cái tên là số 13?

Tà Âm Linh nhìn Dạ Nhực Y khi thăng cấp, thấy mái tóc của nàng trở thành màu đen, xung quanh cả người lại huyết khí và hắc khí, thì Tà Âm Linh liền nhận biết ra được, người này chính là Dạ Nhực Y nàng.

Đi theo dõi Dạ Nhực Y đến ba năm, không lí nào lại không biết, lực lượng của nàng chính là hắc và huyết, không chỉ vậy, Tà Âm Linh còn biết một bí mật của Dạ Nhực Y là có thay đổi màu tóc, nhưng lại không biết được rằng, nàng còn có thể thay đổi giọng nói.

Chính vì không biết mà lần gặp đầu tiên ở Tà Thiên thế giới này, lại không có cảm giác, hay nhận biết nàng, chỉ đến bây giờ, Ta Âm Linh mới nhận thức được Dạ Nhực Y.

Dạ Nhực Y nhìn Tà Âm Linh, không biết từ lúc nào, Demon đã kể tới cổ của Tà Âm Linh, nàng lạnh nhạt, như một sát thần:

- Nếu còn muốn sống thì im miệng lại đi.

Lời nói của nàng còn lúc càng nhỏ, khi vừa nói xong, bóng dáng của nàng cũng biến mất trước mặt Tà Âm Linh.

Đối diện Tà Âm Linh, Dạ Nhực Y biến mất mà nàng đứng sững ra, cứ như vừa rồi nàng đang nhìn một cái ảo giác, bất chợt lại biến mất.

Dạ Nhực Y đi đến phòng của Hàn Tử Lôì, trong phòng trống không, chẳng có lấy một người.

Đi dạo một vòng trong phòng, Dạ Nhược Y phát hiện là hán đang ở trong phòng tắm.

Nhìn trên bộ đồ của hán một cái, vốn là Dạ Nhược Y định lướt qua không để ý, những bất chợt nàng quay lại.

Cầm lấy một sợi dây đặt ở trên bộ đồ, một cái đồng hồ có mười ba số, nhìn đến bộ phận trung tâm.

Đúng như Dạ Nhược Y đoán, nó mất đi phần lõi trung tâm, nhưng ba cây kim vẫn không bị rơi ra, chúng chỉ không hoạt động.

Nếu theo suy đoán của Dạ Nhược Y, thì cái lõi trung tâm nó giống như pin để cho những cây kim hoạt động.

Nhưng sau đó, Dạ Nhược Y lại cảm thấy rất lạ, khi nàng gấp chiếc đồng hồ này ở Trái Đất, nó đâu có hai cái tai bên cạnh.

Nàng cầm lấy chiếc đồng hồ, trút ngược nó xuống, hai cái tai tròn chạy thẳng xuống dưới, va vào nhau.

Dạ Nhược Y nâng hai cái tai tròn này lên, đôi tay run run, sao nàng lại có thể không nhận ra hai cái vật này chính là hai chiếc nhẫn chứ?

Hai chiếc nhẫn này, chính là nhân kết hôn của nàng và Hàn Tử Lôi, trên thế gian này không thể có cái thứ hai.

Một chiếc nhẫn là do Kiệt Khắc làm cho Hàn Tử Lôi, một chiếc lại là do Dạ Qua Thần làm cho Dạ Nhược Y nàng.

Nhẫn cặp độc nhất vô nhị, cho dù muốn giả thì cũng không được, bởi vì, bên trong chiếc nhẫn khắc lấy tên của hai người.

Dạ Nhược Y biết điều này, nhìn vào bên trong chiếc nhẫn, một dòng chữ nhỏ khắc lên: Hàn Tử Lôi và Dạ Nhược Y.

Nhìn chiếc nhẫn kia cũng đồng dạng như vậy.

Đôi mắt của Dạ Nhược Y nhìn bóng hình của Hàn Tử Lôi đang tắm trong phòng, nàng lại đau khổ, không tự chủ được rơi nước mắt từ lúc nào không hay.

Nhưng trên đôi môi anh đào lại nở lên một nụ cười nhẹ nhàng mà êm ái.

- Vậy ra, ta nợ người hai cái mạng.

Dạ Nhược Y nói xong, thân hình cũng biến mất tại chỗ, sự tồn tại của nàng như chưa từng có ở nơi này.

Lúc này, Hàn Tử Lôi cũng vừa đi ra ngoài, hán đi tới, chỗ quần áo, thấy hai chiếc nhẫn ở vị trí rất lạ, cầm lấy hai chiếc, ngắm nghía nó một hồi.

- Hàn Tử Lôi và Dạ Nhược Y...

Hàn Tử Lôi nhìn vào bên trong chiếc nhẫn, bây giờ, hán mới để ý bên trong chiếc nhẫn có một dòng chữ.

- Dạ Nhược Y?

Hàn Tử Lôi kinh ngạc, người con gái hán gặp hai tháng trước cũng có tên là Dạ Nhược Y.

Hán chạy đi khắp nơi, tìm kiếm Tà Âm Linh, tìm thấy nàng, hán khẩn trương nói:

- Tà Âm Linh, người có nhìn thấy số 13 đâu không?

Tà Âm Linh gật đầu, tay chỉ hướng Tây Bắc:

- Thuộc hạ vừa mới thấy hán đi về hướng Tây Bắc, ra khỏi lâu đài.

Hàn Tử Lôi nhận được đáp án, không nói tiếng gì liền bỏ đi tìm lấy số 13.

Khi ở trong khu rừng, Hàn Tử Lôi chỉ cảm nhận được sự hiện diện của hán và một người khác mà thôi, cái đám người bị chết kia thì không cần tính bọn chúng thì quả thật trong khu rừng chỉ có hai người.

Không tính Hàn Tử Lôi thì còn lại một người, một người à hán gặp chính là Dạ Nhược Y, nhưng sau đó, lại không cảm nhận được khí tức của Dạ Nhược Y, nhưng lại xuất hiện khí tức của số 13, hai loại tuy khác nhau, nhưng vẫn không thể có tốc độ nhanh đến mức chưa đến một giây là người khác xuất hiện thay thế một người.

Chạy đi hơn vạn dặm, Hàn Tử Lôi mới nhìn thấy được Dạ Nhược Y đang cùng một nhóm người đánh nhau.

- Keng.

Hàn Tử Lôi chạy đến bên cạnh Dạ Nhược Y đánh một cây phi tiêu đang hướng nàng đâm tới.

Dạ Nhược Y nhìn thấy Hàn Tử Lôi, tức khắc lên tiếng:

- Sao ngươi lại ở đây?

Hàn Tử Lôi cười đáp:

- Ngươi ở đây được, ta ở đây không được sao?

Dạ Nhược Y á khẩu, chẳng biết nói gì với cái tên này.

Hai người tuy nói chuyện nhưng lại chẳng hề rảnh rỗi một chút nào, cứ liên tục phải đánh trả và giết những kẻ xung quanh.

- Xong hết rồi nhỉ?

Hàn Tử Lôi nhìn xung quanh lên tiếng hỏi.

Còn Dạ Nhược Y thì lại nhìn xung quanh khắp nơi, thì thầm:

- Vẫn chưa đâu!

Hàn Tử Lôi giật mình một cái, hắn cảm thấy có cái gì đó đang tiến về phía hắn.

Dạ Nhược Y chạy tới chỗ của hắn lúc nào không hay ôm lấy hắn lại.

Cây phi tiêu từ trên trời rơi xuống, may mắn không đâm trúng chỗ nguy hiểm, chỉ đâm trúng vai của Dạ Nhược Y.

Hai người ngã nhào ra đất, nhưng sau đó rất nhanh đã đứng dậy.

Dạ Nhược Y rút thanh phi tiêu ra khỏi người, nhìn lên trên trời, người này là người mà Dạ Nhược Y đang tìm kiếm.

Một nam nhân tóc quái lạ, mái tóc có màu đen nhưng khi đến gần cuối lại là màu xanh đậm, đôi mắt xanh thẳm đầy sát khí của hắn cứ nhìn chăm chăm vào hai người.

- Trả nợ cho ngươi một mạng.

Dạ Nhược Y nhìn tên ở trên trời, trong miệng lẩm bẩm nói với Hàn Tử Lôi.

Hàn Tử Lôi quay lại nhìn nàng, lên tiếng:

- Bây giờ ngươi chỉ nghĩ được nhiều đó thôi sao?

Khi nhìn lại, Hàn Tử Lôi mới thấy, con huyết xà lúc trước đang quấn lấy cánh tay của Dạ Nhược Y, cắn vào vết thương của nàng, vết không chỉ lành lại mà còn làm cho nguyên lực của Dạ Nhược Y từ từ hồi phục.

Con người ở trên trời đáp xuống, hắn nhìn hai người, lên tiếng:

- Không ngờ nơi này xuất hiện đến hai cái yêu nghiệt, ta quả thật đã đoán sai rồi, tốt nhất là giết chết hai người các ngươi.

Hắn không nói hai lời, liền trực tiếp thẳng đến hai người đâm chém, vô vàn những phi tiêu xuất hiện đâm thẳng tới hai người.

- Hắn là ai?

Hàn Tử Lôi chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra ở nơi này, lên tiếng hỏi.

- Hắn là người của thời không khác, hắn mạnh hơn cả ta và ngươi, hắn ta có cấp Đế Linh, trên cả Thượng Thần, với tình hình bây giờ chạy là cách duy nhất.

- Đấu với hắn, nếu không sẽ để họa hoạn cho sau này.

Hai người vừa nói vừa tránh né những phi tiêu, những phi tiêu này vô cùng quái dị, chúng không có một quy luật nhất định, cứ đâm loạn xạ hết cả lên, đâm không được, chúng lại quay ngược lại đâm tiếp tục, cứ như vậy mà chẳng hề ngừng nghỉ.

- Demon.

Dạ Nhược Y quát một tiếng, thanh Demon đã xuất hiện trên tay, liền biến thành một lưỡi hái màu đen, vung khắp nơi, những thanh phi tiêu bị Demon chém qua đều rơi xuống đất, không thể hoạt động được nữa.

Nhân cơ hội những phi tiêu này đang giảm dần, tạo một khoảng không gian trống, Hàn Tử Lôì phòng tới tên Đế Linh kia mà chém tới.

Vung kiếm một cái, hấn ta không chết nhưng con người đã chết ở dưới đất đột nhiên đứng dậy đỡ lấy một kiếm cho hấn ta.

Hàn Tử Lôì cười nhạt một cái, những thi thể dưới đất liền banh xác, những vũng máu trên mặt đất liền biến thành những khối đá thạch anh đỏ, sau đó liền vỡ vụn thành bột.

Dạ Nhược Y đã đấu xong với những thanh phi tiêu kia, liền nhắm tới tên Đế Linh kia mà giết tới.

- Keng.

Hấn ta đưa tay đỡ lấy lưỡi hái của Dạ Nhược Y, đưa tay không mà chẳng hề hấn gì với hấn, nàng lui về sau mấy bước.

Trong miệng của hấn lẩm bầm một câu gì đó, những thanh kiếm xanh từ trên trời xuất hiện đâm xuống.

Trong miệng hấn vẫn đang lẩm bầm, Dạ Nhược Y thổi một hơi từ lưỡi hái đến tên Đế Linh.

Trong vòng ba nhịp hô hấp, hấn ta liền trừng mắt nhìn Dạ Nhược Y, quát:

- Ngươi hạ độc ta?

Dạ Nhược Y cười cười không nói gì.

Nhìn Hàn Tử Lôì bên kia, nàng đột nhiên biến mất tại chỗ đó, hướng tới chỗ Hàn Tử Lôì, ôm hấn lại.

- Tên khốn, ngươi muốn bảo vệ cho hấn vậy ngươi chết trước đi.

Không hiểu tại sao, hấn ta như có thể điều khiển không khí, biến không khí thanh đao kiếm chém vào Dạ Nhược Y, mà ngay cả Hàn Tử Lôì cũng chẳng cảm nhận được một chút khí tức nào trong không khí.

Không phải sử dụng gió lại càng không phải sử dụng nguyên lực tạo thành, mà lại là điều khiển không khí một cách âm thầm.

Mười nhịp hô hấp trôi qua, tên cấp Đế Linh học máu ngã xuống, cả cơ thể hấn khi ngã xuống chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Cùng lúc, Dạ Nhược Y cũng ngã xuống ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tức giận.

Không biết đã bị ngất đi bao lâu, Dạ Nhược Y tỉnh dậy, đôi mắt của nàng thất thần nhìn xung quanh căn phòng mình đang nằm.

Huyết Xà bên cạnh nhìn thấy Dạ Nhược Y liền vui mừng, lên tiếng:

- Chủ nhân, người cuối cùng cũng đã tỉnh dậy!

- Ta ngủ bao lâu rồi?

Dạ Nhược không biết rõ bản thân đã bị hôn mê bao lâu, nàng chỉ biết vết thương ở sâu lưng do Đế Linh để lại hết sức mạnh mẽ, nó nhưng phá hủy đi cả một nửa cơ thể của nàng, cả ngoại và nội.

- Chủ nhân người đã ngủ hơn một tháng rồi.

Dạ Nhược Y không nói gì, ngồi dậy, Huyết Xà theo bản năng của nó bò lên cánh tay của nàng.

Một nữ tử thành thực mở cửa phòng của Dạ Nhược Y mà không hề hay báo trước.

Nàng là một nữ tử mười lăm, bằng với tuổi của Dạ Nhược Y, nàng nhìn Dạ Nhược Y tuổi cười vui vẻ, đôi môi hồng nhuận, mái tóc tím thẫm như màu đen, đôi mắt xanh thủy long lạnh hút hồn của mọi người nhìn vào ánh mắt đó.

- Ngươi tỉnh dậy rồi sao? Ăn chút gì đó đi.

Dạ Nhược Y không nói, không đáp nhìn Huyết Xà, Huyết Xà hiểu rõ ý của nàng, nói:

- Chủ nhân, nàng tên là Từ Huyền Anh, lúc người hôn mê được năm ngày thì nàng chính là người chăm sóc chủ nhân a.

Dạ Nhược Y biết được nữ tử trước mặt này như thế nào rồi, nàng nhìn Từ Huyền Anh, hỏi:

- Cô là?

Từ Huyền Anh bất ngờ nhìn Dạ Nhược Y, rõ ràng Huyết Xà đã giới thiệu nàng với Dạ Nhược Y, nhưng tại sao Dạ Nhược Y lại còn hỏi như vậy?

Từ Huyền Anh cười lạnh, hiểu rõ thâm ý bên trong rồi lên tiếng đáp:

- Ta là Từ Huyền Anh, là hôn thê của Đại Ma Vương Lôi Huyết, vì lo lắng cho thuộc hạ của mình, nên ta phải chăm sóc cho ngươi.

- Chăm sóc thuộc hạ cũng nên là một phần của chủ tử, phải không?

Dạ Nhược Y nghe câu nói đầu đã như phải ăn giấm chua hóa học, còn nghe thêm mấy câu sau lại khiến nàng từ ăn giấm chua trở thành ăn giấm chất.

Không nói lấy một lời, bỏ đi xuống giường, nàng đi ra ngoài.

Từ Huyền Anh nắm lấy tay của nàng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra với nàng ta:

- Sao ngươi lại bỏ đi, phải ở lại dưỡng thương chứ?

Dạ Nhược Y vung tay hất Từ Huyền Anh ra, tùy tiện một tiếng:

- Ồ, cảm ơn đã lo cho ta.

Rồi bóng dáng biến mất khỏi không gian.

Nơi nàng xuất hiện, không đâu xa, hình là bàn làm việc của Hàn Tử Lôi, nàng xuất hiện ở đây, là vì hán đang ở đây.

Nhìn hán, hán nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, rồi lại một cái tát trời giáng xuống mặt của Hàn Tử Lôi.

Hàn Tử Lôi ngơ ngát ra, hồi tỉnh tâm thần, quát:

- Ngươi bị gì vậy hả?

- Ta và ngươi không còn nợ nữa, không cần cứu ta, cũng chẳng cần lo cho ta, lo mà ôm ôm ấp ấp thê tử của ngươi đi tên khốn.

Nói xong, nàng quay người bỏ đi, đi ra tới cửa lại nhìn thấy nữ tử ấy.

Có lẽ Dạ Nhược Y sẽ không hành sự như vậy, nhưng khi nhìn thấy Từ Huyền Anh thì đã đọc hết cả suy nghĩ của nàng, cả về quá khứ.

Nàng đến đây, mỗi ngày đều đến chỗ của Hàn Tử Lôi, đều lên giường của hán, nhân lúc hán ngủ thì liền âm thầm bò lên giường, đã vậy còn nằm lần bảy lượt chiếm tiện nghi của hán.

Hán ta lại càng quá hơn, nhiều lần tặng quà cho nàng, tặng cái gì không tặng, lại đem thứ mà nàng thích nhất tặng cho nữ nhân này.

Cái mà Dạ Nhược Y thích nhất chính là vào thời gian mùa hè này được nhìn thấy tuyết rơi, hán ta làm tuyết rơi trước mặt nàng, còn làm dây chuyền hoa tuyết tặng nàng, đúng là tức chết đi mới được mà.

Dạ Nhược Y bỏ ra ngoài, nhìn thấy Tà Âm Linh đi vào.

Tà Âm Linh đứng chặn trước Dạ Nhược Y, vừa định nói cái gì đó thì, Dạ Nhược Y đã nói trước:

- Chó ngoan khôn cang đường.

Nghe xong lời này, lời muốn nói cũng nuốt vào trong, đành phải cất bước tránh đường của Dạ Nhược Y.

Tà Âm Linh đi vào trong phòng của Hàn Tử Lôi, thấy hán đang chuyên tâm làm việc gì đó, hán nhìn nàng, lên tiếng:

- Đến giờ ngươi mới quay về sao? Ngươi hãy ra lệnh cho những thuộc hạ của ngươi tìm kiếm người có tên là Dạ Nhược Y.

Tà Âm Linh đột nhiên sững sờ, lên tiếng:

- Đại Ma Vương Lôi Huyết đại nhân, ngài muốn tìm người tên là Dạ Nhược Y?

Hàn Từ Lôi gật đầu khẳng định:

- Đúng vậy? Sao có chuyện?

- Ta không biết có nên...

Tà Âm Linh áp ứng lên tiếng.

- Có gì cứ nói thẳng ra đi.

Tà Âm Linh gật nhẹ.

- Sự thật, số 13 tên là Dạ Nhược Y, hơn năm năm trước, thuộc hạ ở Tam Thiên thế giới theo dõi người nhà của Âm Ma thần Nữ thì biết được, Dạ Nhược Y có khả năng biến đổi màu tóc và mắt thành đen và đỏ.

- Cái tên số 13 mà Dạ Nhược Y sử dụng theo thuộc hạ được biết thì là tên danh của nàng khi ở trong hình dạng huyết quỷ.

Hàn Từ Lôi nhìn Tà Âm Linh, quát:

- Sao ngươi không nói cho ta ngay từ đầu?

- Vì ngài không ở trong lâu đài.

Hàn Từ Lôi ngẫm lại thì đúng là như thế thật, lên tiếng:

- Vậy số 13 đâu?

- Vừa mới rời khỏi lâu đài.

Nhận được đáp án, Hàn Từ Lôi liền rời đi, hắn không cần biết Dạ Nhược Y là đi hướng nào, cứ đâm thẳng trực tiếp ra ngoài, bay lên trời cao tìm kiếm bóng dáng của nàng.

Hắn cảm nhận một nơi mà không gian rung động, liền hướng nơi đó đi tới, phát hiện Dạ Nhược Y đang mở ra cánh cổng không gian.

Hàn Từ Lôi có phần kinh ngạc vì chỉ có những người đạt đến Thượng Thần mới có thể mở ra cổng không gian.

Thật không ngờ, chỉ hơn hai tháng mà Dạ Nhược Y từ Trung vị Thần lên đến Thượng Thần.

Nhưng đây không phải là thời gian để lo cho việc đó, việc quan trọng bây giờ là kéo Dạ Nhược Y lại, không cho nàng mở rộng cánh cổng không gian.

Hàn Từ Lôi đọc lầm bầm một câu thần chú trong miệng, một cái hố xuất hiện dưới chân Dạ Nhược Y, đưa nàng đi đến lâu đài.

Hàn Từ Lôi ngay lập tức xuất hiện ở trong phòng của hắn.

Dạ Nhược Y thấy hắn, liền quát mắng:

- Ngươi đúng là tên khốn khiếp, ta và ngươi chẳng còn nợ nần gì nhau nữa, trả toàn bọ cho ngươi rồi đấy, đủ hai cái mạng rồi đấy!

- Cả ở Trái Đất và ở thế giới này, ta đều trả xong hết cho ngươi rồi đấy! Ta với ngươi chẳng còn gì nữa, ngươi đi mà âu yếm nữ nhân của ngươi ở thế giới này đi!

- Ta thật đại độ khi yêu lấy ngươi, ngươi không đáng để ta quan tâm, ngươi không đáng để ta hy sinh.

-...

Hàn Từ Lôi chỉ đứng đó nghe nàng chửi mắng, chịu không nổi nữa đi đến ôm lấy nàng, siết chặt nàng vào lòng hắn.

- Nàng chửi rất đúng, ta không đáng là nam nhân của nàng, nhưng xin nàng, đừng nói đi là đi, nói mất là mất, ta thật sự tìm nàng, tìm nàng rất lâu rồi, Y Y.

- Nàng chửi ta cũng được, đánh ta cũng được, nhưng ta không muốn mất nàng, Y Y, ta thật sự nhớ nàng, ta thật sự yêu nàng.

Dạ Nhược Y nghe những lời nói âm động này, đáp:

- Nói xong chưa?

Hàn Từ Lôi thả nạng ra, nói tiếp:

- Vẫn chưa xong, Từ Huyền Anh thật ra không phải hôn thê của ta, một tên ma vương ở nước khác vì muốn lấy lòng ta đem nạng qua đây cho ta, ta đã đưa nạng quay về rất nhiều lần nhưng nạng lại không chịu một mực ở nơi này.

- Ta không có tình cảm với nạng ta, chỉ xem nạng như một người hầu trong lâu đài này, nạng và ta chẳng có phát sinh quan hệ gì cả.

Dạ Nhược Y vẫn như cũ hỏi:

- Nói xong chưa?

Hàn Từ Lôi gật đầu như con cún nhỏ, đáp:

- Xong rồi.

- Xong rồi thì ta đi về lại Tam Thiên thế giới đây!

Hàn Từ Lôi kéo Dạ Nhược Y lại, lên tiếng:

- Ta...ta về cùng nạng...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quý Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tức giận.

Không biết đã bị ngắt đi bao lâu, Dạ Nhược Y tỉnh dậy, đôi mắt của nạng thất thần nhìn xung quanh căn phòng mình đang nằm.

Huyết Xà bên cạnh nhìn thấy Dạ Nhược Y liền vui mừng, lên tiếng:

- Chủ nhân, người cuối cùng cũng đã tỉnh dậy!

- Ta ngủ bao lâu rồi?

Dạ Nhược không biết rõ bản thân đã bị hôn mê bao lâu, nạng chỉ biết vết thương ở sâu lưng do Đế Linh để lại hết sức mạnh mẽ, nó nhưng phá hủy đi cả một nửa cơ thể của nạng, cả ngoại và nội.

- Chủ nhân người đã ngủ hơn một tháng rồi.

Dạ Nhược Y không nói gì, ngồi dậy, Huyết Xà theo bản năng của nó bò lên cánh tay của nạng.

Một nữ tử thành thực mở cửa phòng của Dạ Nhược Y mà không hề hay báo trước.

Nàng là một nữ tử mười lăm, bằng với tuổi của Dạ Nhược Y, nạng nhìn Dạ Nhược Y tươi cười vui vẻ, đôi môi hồng nhuận, mái tóc tím thẫm như màu đen, đôi mắt xanh thủy long lạnh hút hồn của mọi người nhìn vào ánh mắt đó.

- Người tỉnh dậy rồi sao? Ăn chút gì đó đi.

Dạ Nhược Y không nói, không đáp nhìn Huyết Xà, Huyết Xà hiểu rõ ý của nạng, nói:

- Chủ nhân, nạng tên là Từ Huyền Anh, lúc người hôn mê được năm ngày thì nạng chính là người chăm sóc chủ nhân a.

Dạ Nhược Y biết được nữ tử trước mặt này như thế nào rồi, nạng nhìn Từ Huyền Anh, hỏi:

- Cô là?

Từ Huyền Anh bất ngờ nhìn Dạ Nhược Y, rõ ràng Huyết Xà đã giới thiệu nạng với Dạ Nhược Y, nhưng tại sao Dạ Nhược Y lại còn hỏi như vậy?

Từ Huyền Anh cười lạnh, hiểu rõ thâm ý bên trong rồi lên tiếng đáp:

- Ta là Từ Huyền Anh, là hôn thê của Đại Ma Vương Lôi Huyết, vì lo lắng cho thuộc hạ của mình, nên ta phải chăm sóc cho người.

- Chăm sóc thuộc hạ cũng nên là một phần của chủ tử, phải không?

Dạ Nhược Y nghe câu nói đầu đã như phải ăn giấm chua hóa học, còn nghe thêm mấy câu sau lại khiến nàng từ ăn giấm chua trở thành ăn giấm chất.

Không nói lấy một lời, bỏ đi xuống giường, nàng đi ra ngoài.

Từ Huyền Anh nắm lấy tay của nàng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra với nàng ta:

- Sao ngươi lại bỏ đi, phải ở lại dưỡng thương chứ?

Dạ Nhược Y vung tay hất Từ Huyền Anh ra, tùy tiện một tiếng:

- Ồ, cảm ơn đã lo cho ta.

Rồi bóng dáng biến mất khỏi không gian.

Nơi nàng xuất hiện, không đâu xa, hính là bàn làm việc của Hàn Tử Lôi, nàng xuất hiện ở đây, là vì hấn đang ở đây.

Nhìn hấn, hấn nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, rồi lại một cái tát trời giáng xuống mặt của Hàn Tử Lôi.

Hàn Tử Lôi ngơ ngát ra, hồi tỉnh tâm thần, quát:

- Ngươi bị gì vậy hả?

- Ta và ngươi không còn nợ nữa, không cần cứu ta, cũng chẳng cần lo cho ta, lo mà ôm ôm ấp ấp thê tử của ngươi đi tên khốn.

Nói xong, nàng quay người bỏ đi, đi ra tới cửa lại nhìn thấy nữ tử ấy.

Có lẽ Dạ Nhược Y sẽ không hành sự như vậy, nhưng khi nhìn thấy Từ Huyền Anh thì đã đọc hết cả suy nghĩ của nàng, cả về quá khứ.

Nàng đến đây, mỗi ngày đều đến chỗ của Hàn Tử Lôi, đều lên giường của hấn, nhân lúc hấn ngủ thì liền âm thầm bò lên giường, đã vậy còn nằm lần bảy lượt chiếm tiện nghi của hấn.

Hấn ta lại càng quá hơn, nhiều lần tặng quà cho nàng, tặng cái gì không tặng, lại đem thứ mà nàng thích nhất tặng cho nữ nhân này.

Cái mà Dạ Nhược Y thích nhất chính là vào thời gian mùa hè này được nhìn thấy tuyết rơi, hấn ta làm tuyết rơi trước mặt nàng, còn làm dây chuyền hoa tuyết tặng nàng, đúng là tức chết đi mới được mà.

Dạ Nhược Y bỏ ra ngoài, nhìn thấy Tà Âm Linh đi vào.

Tà Âm Linh đứng chặn trước Dạ Nhược Y, vừa định nói cái gì đó thì, Dạ Nhược Y đã nói trước:

- Chó ngoan khòn cằng đường.

Nghe xong lời này, lời muốn nói cũng nuốt vào trong, đành phải cắt bước tránh đường của Dạ Nhược Y.

Tà Âm Linh đi vào trong phòng của Hàn Tử Lôi, thấy hấn đang chuyên tâm làm việc gì đó, hấn nhìn nàng, lên tiếng:

- Đến giờ ngươi mới quay về sao? Ngươi hãy ra lệnh cho những thuộc hạ của ngươi tìm kiếm người có tên là Dạ Nhược Y.

Tà Âm Linh đột nhiên sững sờ, lên tiếng:

- Đại Ma Vương Lôi Huyết đại nhân, ngài muốn tìm người tên là Dạ Nhược Y?

Hàn Tử Lôi gật đầu khẳng định:

- Đúng vậy? Sao có chuyện?

- Ta không biết có nên...

Tà Âm Linh áp ứng lên tiếng.

- Có gì cứ nói thẳng ra đi.

Tà Âm Linh gật nhẹ.

- Sự thật, số 13 tên là Dạ Nhược Y, hơn năm năm trước, thuộc hạ ở Tam Thiên thế giới theo dõi người nhà của Âm Ma thần Nữ thì biết được, Dạ

Nhược Y có khả năng biến đổi màu tóc và mắt thành đen và đỏ.

- Cái tên số 13 mà Dạ Nhược Y sử dụng theo thuộc hạ được biết thì là tên danh của nàng khi ở trong hình dạng huyết quỷ.

Hàn Từ Lôi nhìn Tà Âm Linh, quát:

- Sao ngươi không nói cho ta ngay từ đầu?

- Vì ngài không ở trong lâu đài.

Hàn Từ Lôi ngấm lại thì đứng là như thế thật, lên tiếng:

- Vậy số 13 đâu?

- Vừa mới rời khỏi lâu đài.

Nhận được đáp án, Hàn Từ Lôi liền rời đi, hắn không cần biết Dạ Nhược Y là đi hướng nào, cứ đâm thẳng trực tiếp ra ngoài, bay lên trời cao tìm kiếm bóng dáng của nàng.

Hắn cảm nhận một nơi mà không gian rung động, liền hướng nơi đó đi tới, phát hiện Dạ Nhược Y đang mở ra cánh cổng không gian.

Hàn Từ Lôi có phần kinh ngạc vì chỉ có những người đạt đến Thượng Thần mới có thể mở ra cổng không gian.

Thật không ngờ, chỉ hơn hai tháng mà Dạ Nhược Y từ Trung vị Thần lên đến Thượng Thần.

Nhưng đây không phải là thời gian để lo cho việc đó, việc quan trọng bây giờ là kéo Dạ Nhược Y lại, không cho nàng mở rộng cánh cổng không gian.

Hàn Từ Lôi đọc lầm bầm một câu thần chú trong miệng, một cái hố xuất hiện dưới chân Dạ Nhược Y, đưa nàng đi đến lâu đài.

Hàn Từ Lôi ngay lập tức xuất hiện ở trong phòng của hắn.

Dạ Nhược Y thấy hắn, liền quát mắng:

- Ngươi đúng là tên khôn khiếp, ta và ngươi chẳng còn nợ nần gì nhau nữa, trả toàn bộ cho ngươi rồi đấy, đủ hai cái mạng rồi đấy!

- Cả ở Trái Đất và ở thế giới này, ta đều trả xong hết cho ngươi rồi đấy! Ta với ngươi chẳng còn gì nữa, ngươi đi mà âu yếm nữ nhân của ngươi ở thế giới này đi!

- Ta thật đại độ khi yêu lấy ngươi, ngươi không đáng để ta quan tâm, ngươi không đáng để ta hy sinh.

-...

Hàn Từ Lôi chỉ đứng đó nghe nàng chửi mắng, chịu không nổi nữa đi đến ôm lấy nàng, siết chặt nàng vào lòng hắn.

- Nàng chửi rất đúng, ta không đáng là nam nhân của nàng, nhưng xin nàng, đừng nói đi là đi, nói mất là mất, ta thật sự tìm nàng, tìm nàng rất lâu rồi, Y Y.

- Nàng chửi ta cũng được, đánh ta cũng được, nhưng ta không muốn mất nàng, Y Y, ta thật sự nhớ nàng, ta thật sự yêu nàng.

Dạ Nhược Y nghe những lời nói âm động này, đáp:

- Nói xong chưa?

Hàn Từ Lôi thả nàng ra, nói tiếp:

- Vẫn chưa xong, Từ Huyền Anh thật ra không phải hôn thê của ta, một tên ma vương ở nước khác vì muốn lấy lòng ta đem nàng qua đây cho ta, ta đã đưa nàng quay về rất nhiều lần nhưng nàng lại không chịu một mực ở nơi này.

- Ta không có tình cảm với nàng ta, chỉ xem nàng như một người hầu trong lâu đài này, nàng và ta chẳng có phát sinh quan hệ gì cả.

Dạ Nhược Y vẫn như cũ hỏi:

- Nói xong chưa?

Hàn Từ Lôi gật đầu như con cún nhỏ, đáp:

- Xong rồi.

- Xong rồi thì ta đi về lại Tam Thiên thế giới đây!

Hàn Từ Lôi kéo Dạ Nhược Y lại, lên tiếng:

- Ta...ta về cùng nàng...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tổ chức hôn sự.

- Được thôi.

Dạ Nhược Y dứt khoát trả lời, nàng vung tay, vẽ lên không gian, một vòng ma pháp dưới chân hiện ra, từ từ vòng ma pháp biến mất, để lại là một cái hố sâu.

- Lôi Huyết đại nhân.

- Dạ Nhược Y!

Hai người Tà Âm Linh và Bạch Ân đột nhiên xuất hiện nhảy vào vòng ma pháp. Ma pháp không gian đưa cả bốn người rời đi.

Bốn người xuất hiện ở trong một hang động, xung quanh có vài viên đá màu sắc phát sáng.

- Nơi này?

Tà Âm Linh nhìn một nơi xa lạ thì thầm lên tiếng.

Dạ Nhược Y không trả lời, nàng từ dưới hồ nước bước lên, đi ra ngoài hang.

Nàng quay về Dạ gia, theo sau là ba người, suốt đường đi cả bốn người đều im lặng, khiến bầu không khí thật nặng nề.

- Âm.

Đang bay giữa đường, đột nhiên có một nhóm người va chạm vào nhóm của Dạ Nhược Y, khiến cả hai bên đều rơi xuống.

- Không có mắt sao?

Một nam nhân tóc vàng tức giận quát. Nhưng sau đó khi nhìn thấy Dạ Nhược Y một thân huyết sắc lại có phần utor sững, không hiểu sao lại khiến tim hắn đập loạn xạ cả lên, như một tiếng đánh vào hắn.

- Vị tiểu thư này không biết là ai?

Dạ Nhược Y nhìn tên nam nhân tóc vàng, đưa ta trước mặt nàng thế này, nàng lại khinh thường, hất tay hắn đi, vô tình nói lên:

- Dạ Nhược Y.

- Hà?

Tên nam nhân ngơ ngác. Những người bị té ở phía sau hắn từ từ đứng dậy, nhìn nhóm người Dạ Nhược Y, tức giận quát:

- Đi không nhìn xung quanh à?

Những người đó, nhìn lại bốn người Dạ Nhược Y, cả một nhóm bảy người như bị sét đánh, cảm giác tim đập mạnh, trai gái trong nhóm người đó đều nảy sinh tình với bốn người.

- Bắt được rồi.

Một âm thanh vang lên, nhóm bảy người kia ngơ ngác nhìn lại tay của mình, không biết đã bị trói từ khi nào?

- Dạ Qua Thần, người...cái tên chơi bẩn!

Dạ Qua Thần nhìn bọn họ, sắc mặt lạnh nhạt thì đột nhiên cười lên quái dị như ác ma:

- Ta gọi các ngươi ba lần rồi đây! Có nghe không? Ta trời các ngươi lại mà các ngươi còn không biết, đúng là ngu đến hết thuốc chữa.

Từ xa đi đến, một nữ nhân thân hình thướt tha, nàng thấy nơi này có phần ồn ào, lên tiếng:

- Có gì mà ồn ào thế?

- Mẫu thân, à không có gì đâu a, chỉ bọn người này muốn tỷ thí với con và bị thua thôi ấy mà.

Người này là Hàn Y La, trong nhóm bốn người Dạ Nhược Y không ai là không biết nàng.

- Y La đại nhân.

Tà Âm Linh đôi mắt long lanh nhìn Hàn Y La, nàng vui sướng nhảy tới ôm lấy nàng.

- Nhược Y, muội về rồi sao? Tu vi của muội?

Dạ Qua Thần lướt mắt qu nhìn thấy Dạ Nhược Y vui vẻ lên tiếng.

- Tu vi của muội sao? Thượng vị Thần đỉnh phong.

Hàn Y La đang vui vẻ khi gặp được Tà Âm Linh, thì nghe Dạ Qua Thần nhắc đến tên "Nhược Y" thì nàng không khỏi quay lại nhìn.

Con người huyết sắc này, lại chính là người đã đưa nàng quay về thế giới này, nhưng nhìn lại bên cạnh Dạ Nhược Y, thì đi theo là Lôi Huyết và Bạch Ân.

- Nhược Y, tránh xa tên đó ra!

Hàn Y La quát lên. Dạ Nhược Y ngơ ra, liếc nhìn lại bên cạnh là Hàn Tử Lôi, nàng cười nhạt:

- Mẫu thân không cho ta và ngươi một chỗ, nên... hắc hắc.

Hàn Tử Lôi lo lắng, chạy đến chỗ của Hàn Y La, đôi mắt long lanh như cún con, vang xin:

- Nhạc mẫu đại nhân, ta sai rồi, người đừng tát ta và Y Y đi, ta xin người.

Hàn Y La, Tà Âm Linh và cả Bạch Ân đều đơ ra, không phản ứng kịp với tình huống hiện tại. Bạch Ân thì đã hiểu lí do tại sao, Lôi Huyết đại nhân lại đi đến thế giới này, tất cả là vì con người huyết sắc kia.

- Cách nói này...

Dạ Qua Thần có phần thấy hơi quen quen, khi nhận ra rồi thì cười ngả nghiêng ngả ngửa.

- Ha ha...Hàn Tử Lôi, không ngờ vẫn còn gặp lại được ngươi...lại còn trong bộ dáng này nữa chứ... ha ha... mặc cười chết mất thôi..

Dạ Qua Thần vất vả lắm mới nói hết một câu, xoa đi nước mắt ở trên khuôn mặt, quả thật cái tình huống này dù đã thấy nhiều ở kiếp trước, nhưng bây giờ thấy lại vẫn rất buồn cười.

- Thần đại ca, đừng đùa...

Hàn Tử Lôi mặt đỏ bừng lên, xấu hổ nói.

Hàn Y La thì vẫn chẳng thể nào thích nghi được ngay, Dạ Qua Thần biết được lên tiếng:

- Đi, chúng ta tìm nơi để nói chuyện rõ ràng.

Mất gần nửa ngày, Hàn Y La mới hiểu rõ mọi chuyện.

Hàn Tử Lôi chính là tên thật của Lôi Huyết, Dạ Qua Thần không thể nói là Dạ Nhược Y và Hàn Tử Lôi là vợ chồng từ kiếp trước, hẳn chỉ có thể nói là Hàn Tử Lôi luôn nhớ về Dạ Nhược Y, si tình ngay từ khi gặp lần đầu, lúc nàng vừa xuyên qua thế giới Tà Thiên.

Giải thích xong, mọi người nói chuyện với nhau, một lúc lâu, rồi tìm gặp Dạ Tĩnh Phong. Cứ nghĩ là có chuyện gì quan trọng, hóa ra hai người Hàn Y La và Dạ Tĩnh Phong muốn làm hôn sự.

Biết được tin này, Dạ Qua Thần như muốn té xuống ghế, nhưng rốt cuộc thì vẫn cười gật đầu đồng ý.

Trong nghị sự đường.

- Hôn lễ của Nhược Y sẽ tổ chức vào ba tháng tới, mọi người nghĩ sao?

Dạ Tinh Phong ở trong nghị sự đường lên tiếng.

- Không được, ta không chấp nhận nàng ta. Chẳng phải nói lúc trước là bọn ta chấp nhận trừ khi cả hai đều có vấn đề sao?

Dạ Nhược Y nghe nhị trưởng lão nói, nàng lên tiếng:

- Không phải là không có vấn đề. Chỉ là khi đó ta đã ở trên cấp Thần Linh, nên vấn đề đã chuyển hóa thành năng lượng, giúp ta thăng cấp rồi.

Nhị trưởng lão đứng hòng, không biết nói gì nữa.

- Vậy quyết định vậy đi, ba tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ.

Dạ Đường Tam ở trên ghế thượng nói.

...

Mọi người bàn qua bàn lại một hồi quyết định này xong xuôi tất cả lại đi đưa thiệp mời.

Từng người ở từng nơi, Dạ Nhược Y và Hàn Tử Lôi mất đến một tháng thời gian để đưa thiệp mời cho tất cả bạn bè.

Ba tháng thời gian đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Vương Và Huyết Quỷ Mạng Số 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.